EUROPA-
KOMMISSIONEN

Strasbourg, den 18.4.2023
COM(2023) 227 final

2023/0112 (COD)

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV

om ændring af direktiv 2014/59/EU for så vidt angår foranstaltninger til tidlig indgriben, betingelser for afvikling og finansiering af afviklingshandlinger

(EØS-relevant tekst)

{SWD(2023) 225-226} - {SEC(2023) 230}

BEGRUNDELSE

1. BAGGRUND FOR FORSLAGET

• Forslagets begrundelse og formål

De foreslåede ændringer af direktiv 2014/59/EU[1] (direktivet om genopretning og afvikling af banker eller BRRD) er en del af lovgivningspakken om krisestyring og indskudsforsikring (crisis management and deposit insurance (CMDI)), som også omfatter ændringer af forordning (EU) nr. 806/2014[2] (forordningen om den fælles afviklingsmekanisme eller SRMR (Single Resolution Mechanism Regulation)) og af direktiv 2014/49/EU[3] (direktivet om indskudsgarantiordninger eller DGSD (Deposit Guarantee Schemes Directive)).

EU's ramme for krisestyring er veletableret, men tidligere episoder med banksammenbrud har vist, at der er behov for forbedringer. Formålet med reformen af rammen for styring af bankkriser og indskudsforsikring (CMDI) er at bygge videre på målene i rammen for krisestyring og sikre en mere konsekvent tilgang til afvikling, således at enhver bank i krise kan forlade markedet på en velordnet måde, samtidig med at den finansielle stabilitet, skatteydernes penge bevares, og indskydernes tillid sikres. Navnlig er det nødvendigt at styrke den eksisterende afviklingsramme for små og mellemstore banker med hensyn til udformning, gennemførelse og, vigtigst af alt, incitamenter til at anvende den, så den kan anvendes mere troværdigt på disse banker.

Baggrund for forslaget

I kølvandet på de globale finans- og statsgældskriser traf EU afgørende foranstaltninger i overensstemmelse med internationale opfordringer til reformer for at skabe en mere sikker finanssektor for EU's indre marked. Dette omfattede tilvejebringelse af værktøjer og beføjelser til at håndtere enhver banksammenbrud på en velordnet måde, samtidig med at den finansielle stabilitet, de offentlige finanser og indskyderbeskyttelsen blev opretholdt. Bankunionen blev oprettet i 2014 og består i øjeblikket af to søjler: en fælles tilsynsmekanisme (Single Supervisory Mechanism (SSM)) og en fælles afviklingsmekanisme (Single Resolution Mechanism (SRM)). Bankunionen er imidlertid stadig ufuldstændig og mangler sin tredje søjle: en europæisk indskudsforsikringsordning (European deposit insurance scheme (EDIS))[4]. Kommissionens forslag, der blev vedtaget den 24. november 2015, om oprettelse af EDIS[5] er endnu ikke færdigbehandlet.

Bankunionen understøttes af et fælles regelsæt, som, for så vidt angår CMDI, består af tre EU-retsakter, der blev vedtaget i 2014: BRRD, SRMR og DGSD. BRRD fastlægger

---

1 Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012 (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 190).

2 Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014 af 15. juli 2014 om ensartede regler og en ensartet procedure for afvikling af kreditinstitutter og visse investeringsselskaber inden for rammerne af en fælles afviklingsmekanisme og en fælles afviklingsfond og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT L 225 af 30.7.2014, s. 1).

3 Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU af 16. april 2014 om indskudsgarantiordninger (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 149).

4 Desuden er der stadig ikke enighed om en troværdig og robust mekanisme til tilvejebringelse af likviditet i forbindelse med afvikling i bankunionen i overensstemmelse med den standard, der er fastsat af internationale ligestillede.

5 COM/2015/0586 final.

beføjelser, regler og procedurer for genopretning og afvikling af banker, herunder grænseoverskridende samarbejdsordninger til håndtering af grænseoverskridende banksammenbrud. SRMR opretter Den Fælles Afviklingsinstans (Single Resolution Board (SRB)) og Den Fælles Afviklingsfond (Single Resolution Fund (SRF)) og fastlægger beføjelser, regler og procedurer for afvikling af de enheder, der er etableret i bankunionen, inden for rammerne af den fælles afviklingsmekanisme. DGSD sikrer beskyttelsen af indskydere og fastsætter reglerne for anvendelse af indskudsgarantiordningernes midler. BRRD og DGSD finder anvendelse i alle medlemsstater, mens SRMR finder anvendelse i de medlemsstater, der deltager i bankunionen.

Bankpakken fra 2019, også kendt som "risikoreduktionspakken", reviderede BRRD, SRMR, kapitalkravsforordningen (Capital Requirements Regulation (CRR))[6] og kapitalkravsdirektivet (Capital Requirements Directive (CRD))[7]. Disse revisioner omfattede foranstaltninger til opfyldelse af EU's tilsagn i internationale fora[8] om at tage yderligere skridt hen imod fuldførelsen af bankunionen ved at indføre troværdige risikobegrænsende foranstaltninger for at afbøde truslerne mod den finansielle stabilitet.

I november 2020 nåede Eurogruppen til enighed om, at den europæiske stabilitetsmekanisme (ESM) skal oprette og hurtigt indføre en fælles bagstopper for SRF ved hjælp af den europæiske stabilitetsmekanisme (European Stability Mechanism (ESM))[9].

Reformen af krisestyrings- og indskudsforsikring (crisis management and deposit insurance (CMDI)) og de bredere konsekvenser for bankunionen

Sammen med reformen af CMDI vil en fuldstændig bankunion, herunder dens tredje søjle, EDIS, give et højere niveau af finansiel beskyttelse og troværdighed blandt EU's husholdninger og virksomheder, øge tilliden og styrke den finansielle stabilitet som nødvendige betingelser for vækst, velstand og modstandsdygtighed i Den Økonomiske og Monetære Union og i EU mere generelt. Kapitalmarkedsunionen supplerer bankunionen, da begge initiativer er afgørende for at finansiere den dobbelte omstilling (digital og grøn), styrke euroens internationale rolle og styrke EU's åbne strategiske autonomi og konkurrenceevne i en verden i forandring, navnlig i betragtning af det nuværende udfordrende økonomiske og geopolitiske miljø[10][11].

I juni 2022 nåede Eurogruppen ikke til enighed om en mere omfattende arbejdsplan for fuldførelse af bankunionen ved at medtage EDIS. I stedet opfordrede Eurogruppen

---

6 Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 1).

7 Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 338).

8 Baselkomitéen for Banktilsyn og Rådet for Finansiel Stabilitet (Financial Stability Board (FSB)). Rådet for Finansiel Stabilitet (version opdateret i 2014), *Key Attributes of effective resolution regimes for financial institutions* og (2015), *Principles on Loss-absorbing and Recapitalisation Capacity of Globally Systemically Important Banks (G-SIBs) in Resolution, Total Loss-absorbing Capacity (TLAC) Term Sheet*.

9 Eurogroup (30. november 2020), *Statement of the Eurogroup in inclusive format on the ESM reform and the early introduction of the backstop to the Single Resolution Fund*. Gennemførelsen vil skulle finde sted i perioden 2022-2024. Aftalen om ændring af traktaten om oprettelse af den europæiske stabilitetsmekanisme er imidlertid endnu ikke ratificeret.

10 Europa-Kommissionen (2020), *Kommissionens arbejdsprogram for 2021*, afsnit 2.3, s. 5.

11 Europa-Kommissionen (2023), *EU's konkurrenceevne på lang sigt efter 2030*.

Kommissionen til at fremsætte mere målrettede lovgivningsforslag om reform af EU-rammen for styring af bankkriser og national indskudsforsikring[12].

Parallelt hermed understregede Europa-Parlamentet i sin årsberetning for 2021 om bankunionen[13] også betydningen af at færdiggøre den med oprettelsen af EDIS og støttede Kommissionen i at fremsætte et lovgivningsforslag om revisionen af CMDI. Selv om Eurogruppen ikke udtrykkeligt har godkendt EDIS, vil den gøre CMDI-reformen mere robust, og den vil skabe synergier og effektivitetsgevinster for branchen. En sådan lovgivningspakke vil være en del af dagsordenen for fuldførelsen af bankunionen, som understreget i kommissionsformand Ursula von der Leyens politiske retningslinjer, der også mindede om betydningen af EDIS, og som regelmæssigt støttes af lederne[14].

Målene for krisestyrings- og indskudsforsikringsrammen (CMDI)

CMDI-rammen blev udformet med henblik på at afbøde risiciene og håndtere sammenbrud i institutter af enhver størrelse, samtidig med at fire overordnede mål blev nået:

i) beskytte den finansielle stabilitet og samtidig undgå afsmitning og dermed sikre markedsdisciplin og videreførelse af kritiske funktioner for samfundet

ii) sikre det indre markeds funktion og skabe lige vilkår i hele EU

iii) minimere brugen af skatteydernes penge og svække kredsløbet mellem banker og stater og

iv) beskytte indskyderne og sikre forbrugernes tillid.

CMDI-rammen indeholder en række instrumenter, der kan anvendes i de forskellige faser af nødlidende bankers livscyklus: genopretningsforanstaltninger understøttet af genopretningsplaner udarbejdet af banker foranstaltninger i forbindelse med tidlig indgriben foranstaltninger til at forhindre banksammenbrud afviklingsplaner udarbejdet af afviklingsmyndigheder og en afviklingsværktøjskasse, når banken erklæres nødlidende eller forventeligt nødlidende, og det vurderes, at afviklingen af banken (snarere end dens likvidation) er begrundet i almene hensyn. Desuden finder de nationale insolvensprocedurer, som ligger uden for CMDI-rammen[15], fortsat anvendelse på de nødlidende banker, der kan behandles i henhold til disse nationale procedurer, hvis de er mere egnede (i stedet for afvikling) og ikke skader almene hensyn eller bringer den finansielle stabilitet i fare.

CMDI-rammen har til formål at tilvejebringe en kombination af finansieringskilder til at håndtere sammenbrud på en økonomisk effektiv måde, beskytte den finansielle stabilitet og indskyderne og opretholde markedsdisciplinen, samtidig med at anvendelsen af det offentlige budget og i sidste ende omkostningerne for skatteyderne reduceres. Omkostningerne ved at afvikle banken dækkes først af bankens egne ressourcer, dvs. allokeres til bankens aktionærer og kreditorer (hvilket udgør bankens interne tabsabsorberende evne), hvilket også mindsker

---

12 Eurogruppen (16. juni 2022), *Eurogruppens erklæring om bankunionens fremtid.*

13 Europa-Parlamentet (2022), *Bankunionen – årlig betænkning 2021;* Europa-Parlamentet har hvert år fra og med 2015 udsendt en betænkning om bankunionen.

14 Eurotopmøde (24. marts 2023), *erklæring fra eurotopmødet, møde i inklusivt format*.

15 De nationale insolvensbehandlinger er ikke harmoniseret. Afviklingsmyndighedens afgørelse om, hvorvidt en nødlidende bank skal afvikles, hvilket kræver en sammenligning mellem afvikling og national insolvensbehandling (vurdering af almene hensyn), er imidlertid en del af CMDI-rammen. Hvis en afviklingsmyndighed beslutter ikke at afvikle en nødlidende bank, behandles sagen efterfølgende på nationalt plan, hvor vurderingen af indledningen af insolvensbehandling eller andre former for likvidationsprocedurer finder sted i henhold til de nærmere bestemmelser i de nationale insolvensordninger.

moralsk risiko og forbedrer markedsdisciplinen. Om nødvendigt kan den suppleres med midler fra indskudsgarantiordninger (deposit guarantee schemes (DGS)) og afviklingsfinansieringsordninger (nationale afviklingsfonde (national resolution funds (RF)) eller SRF'en i bankunionen). Disse midler finansieres af bidrag fra alle banker uanset størrelse og forretningsmodel. I bankunionen blev disse regler yderligere integreret, idet SRB fik til opgave at forvalte og føre tilsyn med SRF'en, som finansieres af bidrag fra branchen i de deltagende medlemsstater i bankunionen. Afhængigt af det værktøj, der anvendes på en nødlidende bank (f.eks. forebyggende, præventive, afviklingsmæssige eller alternative foranstaltninger under national insolvensbehandling), og de specifikke oplysninger i sagen, kan statsstøttekontrol[16] være nødvendig for indgreb fra en RF/SRF eller en indskudsgarantiordning eller offentlig finansiering fra statsbudgettet.

Begrundelse for forslaget

På trods af de fremskridt, der er gjort siden 2014, er afvikling sjældent blevet anvendt, navnlig i bankunionen. Der blev identificeret områder for yderligere styrkelse og tilpasning for så vidt angår CMDI-rammen med hensyn til udformning, gennemførelse og frem for alt incitamenter til dens anvendelse.

Hidtil er mange mindre eller mellemstore nødlidende banker blevet behandlet i henhold til nationale ordninger, der ofte omfatter brug af skatteydernes penge (bail-out) i stedet for de branchefinansierede sikkerhedsnet, såsom SRF i bankunionen, som hidtil har været uudnyttet i forbindelse med afvikling. Dette er i modstrid med hensigten med rammen, da den blev oprettet efter den globale finanskrise, som indebar et stort paradigmeskift fra bail-out til bail-in. I den forbindelse er offeromkostningerne ved de afviklingsfinansieringsordninger, der finansieres af alle banker, betydelige.

Afviklingsrammen opfyldte ikke fuldt ud de vigtigste overordnede mål, navnlig at lette funktionen af EU's indre marked for bankvirksomhed ved at sikre lige vilkår, håndtere grænseoverskridende og nationale kriser og minimere brugen af skatteydernes penge.

Årsagerne er hovedsagelig, at incitamenterne til at vælge det rette værktøj til at forvalte nødlidende banker ikke er tilpasset hinanden, hvilket fører til manglende anvendelse af det harmoniserede regelsæt for afvikling til fordel for andre muligheder. Dette skyldes generelt det brede skøn i vurderingen af almene hensyn, vanskeligheder med at få adgang til finansiering i forbindelse med afvikling uden at påføre indskyderne tab og lettere adgang til finansiering uden for afvikling. Ved at følge denne kurs er der risiko for fragmentering og suboptimale resultater i forbindelse med håndteringen af banksammenbrud, navnlig hvad angår mindre og mellemstore banker.

Revisionen af CMDI-rammen og samspillet med national insolvensbehandling bør tilvejebringe løsninger på disse problemer. Den bør også sætte rammen i stand til fuldt ud at nå sine mål og være egnet til formålet for alle banker i EU uanset deres størrelse, forretningsmodel og ansvarsstruktur, selv små og mellemstore banker, hvis de fremherskende omstændigheder kræver det. Revisionen bør sigte mod at sikre en ensartet anvendelse af reglerne i alle medlemsstaterne, skabe mere lige vilkår og samtidig beskytte den finansielle stabilitet og indskyderne, forebygge afsmitning og mindske brugen af skatteydernes penge. Rammen bør navnlig forbedres for at lette afviklingen af små og mellemstore banker som

[16] Statsstøttereglerne er uløseligt forbundet med og supplerer CMDI-rammen. Disse regler er ikke omfattet af denne gennemgang og denne konsekvensanalyse. For at sikre overensstemmelse mellem de to rammer opfordrede Eurogruppen i november 2020 Kommissionen til at foretage en gennemgang af statsstøttereglerne for banker og til at færdiggøre den sideløbende med revisionen af CMDI-rammen og sikre, at den træder i kraft samtidig med den ajourførte CMDI-ramme.

oprindeligt forventet ved at afbøde virkningerne for den finansielle stabilitet og realøkonomien uden anvendelse af offentlig finansiering og ved at fremme tilliden hos deres indskydere, der primært består af husholdninger og små og mellemstore virksomheder (SMV'er). Med hensyn til omfanget af de planlagte ændringer har CMDI-revisionen ikke til formål at revidere den nuværende ramme, men snarere at skabe hårdt tiltrængte forbedringer på flere nøgleområder for at få rammen til at fungere efter hensigten for alle banker.

Resumé af krisestyrings- og indskudsforsikringsrammens (CMDI's) reformelementer

Ændringerne i CMDI-pakken dækker en række politiske aspekter og udgør et sammenhængende svar på de identificerede problemer:

- udvidelse af anvendelsesområdet for afvikling ved at revidere vurderingen af almene hensyn, når dette opfylder rammens mål, f.eks. beskyttelse af den finansielle stabilitet, skatteydernes penge og indskydernes tillid, bedre end nationale insolvensbehandlinger
- styrkelse af finansieringen i forbindelse med afvikling ved at supplere institutternes interne tabsabsorberingskapacitet, som fortsat er den første forsvarslinje, med anvendelse af indskudsgarantiordningens midler under afvikling for at hjælpe med at få adgang til afviklingsfonde uden at påføre indskyderne tab, hvor det er relevant, på visse betingelser og med forbehold af sikkerhedsforanstaltninger
- ændring af prioritetsrækkefølgen af fordringer ved insolvens og sikring af en generel indskyderpræference med en enkelt indskyderpræference med det formål at gøre det muligt at anvende indskudsgarantiordningens midler i andre foranstaltninger end udbetaling af dækkede indskud
- harmonisering af minimumsomkostningstesten for alle typer af indgreb indskudsgarantiordningens side uden for udbetaling af dækkede indskud ved insolvens for at forbedre de lige vilkår og sikre konsekvens i resultaterne
- præcisering af rammen for tidlig indgriben ved at fjerne overlapninger mellem tidlig indgriben og tilsynsforanstaltninger, tilvejebringelse af retssikkerhed om de gældende betingelser og lettelse af samarbejdet mellem kompetente myndigheder og afviklingsmyndigheder
- sikring af en rettidig udløsning af afvikling og
- forbedring af indskyderbeskyttelsen (f.eks. målrettede forbedringer af DGSD-bestemmelserne om omfanget af beskyttelse og grænseoverskridende samarbejde, harmonisering af nationale muligheder og forbedring af gennemsigtigheden med hensyn til indskudsgarantiordningernes finansielle robusthed).

- **Sammenhæng med de gældende regler på samme område**

Forslaget indeholder ændringer af den eksisterende lovgivning for at bringe den i fuld overensstemmelse med de eksisterende politiske bestemmelser inden for styring af bankkriser og indskudsforsikring. Revisionen af BRRD/SRMR og af DGSD har til formål at forbedre rammens funktion på en måde, der giver afviklingsmyndighederne værktøjerne til at håndtere sammenbrud i enhver bank, uanset størrelse og forretningsmodel, for at bevare den finansielle stabilitet, beskytte indskyderne og undgå at bruge skatteydernes penge.

- **Sammenhæng med EU's politik på andre områder**

Forslaget bygger på de reformer, der blev gennemført i kølvandet på den finansielle krise, der førte til oprettelsen af bankunionen og det fælles regelsæt for alle EU-banker.

Forslaget bidrager til at styrke EU's finansielle lovgivning, der er vedtaget i det seneste årti, for at reducere risiciene i den finansielle sektor og sikre en velordnet håndtering af banksammenbrud. Målet er at gøre banksystemet mere robust og i sidste ende fremme en bæredygtig finansiering af den økonomiske aktivitet i EU. Det er i fuld overensstemmelse med EU's grundlæggende mål om at fremme finansiel stabilitet, mindske brugen af skatteydernes penge i forbindelse med bankafvikling og bevare indskydernes tillid. Disse mål er befordrende for en høj grad af konkurrenceevne og forbrugerbeskyttelse.

2. RETSGRUNDLAG, NÆRHEDSPRINCIPPET OG PROPORTIONALITETSPRINCIPPET

- **Retsgrundlag**

Forslaget ændrer et eksisterende direktiv, BRRD, navnlig for så vidt angår den forbedrede anvendelse af de værktøjer, der allerede findes i rammen for genopretning og afvikling af banker, og præciserer betingelserne for afvikling, letter adgangen til sikkerhedsnet i tilfælde af banksammenbrud og forbedrer klarheden og sammenhængen i finansieringsreglerne. Ved at fastsætte harmoniserede krav til anvendelsen af CMDI-rammen på banker i det indre marked mindsker forslaget i betydelig grad risikoen for divergerende nationale regler i medlemsstaterne, som kan fordreje konkurrencen på det indre marked.

Retsgrundlaget for forslaget er derfor det samme som retsgrundlaget for den oprindelige retsakt, nemlig artikel 114 i TEUF. I henhold til denne artikel kan der vedtages foranstaltninger med henblik på indbyrdes tilnærmelse af nationale bestemmelser, der vedrører det indre markeds oprettelse og funktion.

- **Nærhedsprincippet (for områder, der ikke er omfattet af enekompetence)**

Retsgrundlaget henhører under det indre marked, som anses for at være et område med delt kompetence, jf. artikel 4 i TEUF. De fleste af de foranstaltninger, der overvejes, består i ajourføring og ændring af eksisterende EU-retsforskrifter og vedrører som sådan områder, hvor Unionen allerede har udøvet sin kompetence og ikke har til hensigt at ophøre med at udøve denne kompetence.

Eftersom de foreslåede foranstaltninger har til formål at supplere allerede eksisterende EU-retsakter, kan målene bedre nås på EU-plan end gennem forskellige nationale initiativer. Navnlig blev begrundelsen for en specifik og harmoniseret EU-afviklingsordning for alle banker i EU fastlagt ved oprettelsen af rammen i 2014. Dens hovedtræk afspejler internationale retningslinjer og "Key Attributes of Effective Resolution Regimes for Financial Institutions", som Rådet for Finansiel Stabilitet vedtog i kølvandet på den globale finanskrise i 2008.

Nærhedsprincippet er forankret i den eksisterende afviklingsramme. Dens mål, nemlig harmonisering af afviklingsregler og -procedurer, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne. På grund af virkningerne af, at en hvilken som helst institution går konkurs i hele EU, kan de bedre nås på EU-plan gennem en EU-indsats.

Hensigten med den eksisterende afviklingsramme har altid været at tilvejebringe en fælles værktøjskasse til effektivt at håndtere et hvert banksammenbrud, uanset bankens størrelse, forretningsmodel eller beliggenhed, på en velordnet måde, hvor dette er nødvendigt for at

bevare den finansielle stabilitet i EU, den medlemsstat eller den region, hvor den driver sin virksomhed, og for at beskytte indskydere uden at forlade sig på offentlige midler.

Forslaget ændrer visse bestemmelser i BRRD for at forbedre den eksisterende ramme, navnlig når det drejer sig om at anvende den på små og mellemstore banker, da det ellers ikke kan nå sine mål.

Risici for den finansielle stabilitet, indskydernes tillid eller anvendelsen af de offentlige finanser i én medlemsstat kan have vidtrækkende virkninger på tværs af grænserne og kan i sidste ende bidrage til en fragmentering af det indre marked. Manglen på handling på EU-plan for mindre signifikante banker og deres opfattede udelukkelse fra et gensidiggjort sikkerhedsnet vil også potentielt have negative virkninger for deres evne til at få adgang til markeder og tiltrække indskydere set i forhold til signifikante banker. Desuden vil nationale løsninger til håndtering af banksammenbrud forværre forbindelsen mellem banker og stater og underminere ideen bag bankunionen om at indføre et paradigmeskift fra bail-out til bail-in.

En indsats på EU-plan for at reformere afviklingsrammen vil ikke foreskrive den strategi, der skal følges, når bankerne går konkurs. Det vil fortsat være op til afviklingsmyndigheden at vælge mellem en EU-harmoniseret afviklingsstrategi/et harmoniseret afviklingsværktøj og den nationale likvidationsstrategi på grundlag af vurderingen af almene hensyn. Dette er skræddersyet til hver enkelt sag om banksammenbrud og ikke automatisk drevet af overvejelser som f.eks. bankens størrelse, aktiviteternes geografiske rækkevidde og banksektorens struktur. I praksis gør dette vurderingen af almene hensyn til nærhedstesten i EU.

Selv om det er nødvendigt at anvende et individuelt grundlag til at vurdere, om en bank er under afvikling eller ej, er det afgørende, at alle bankers mulighed for at blive afviklet bevares, og at afviklingsmyndighederne har de rette incitamenter til at vælge afvikling på grund af alle institutters potentielt systemiske karakter, således som det allerede er fastsat i BRRD.

Medlemsstaterne kan stadig overveje likvidation af mindre eller mellemstore banker inden for rammerne af den reformerede ramme. I den forbindelse er de nationale insolvensordninger (som ikke er harmoniseret) fortsat gældende, når en insolvensprocedure anses for at være et bedre alternativ til afvikling. Hele viften af værktøjer bevares på denne måde, herunder værktøjer, der ikke vedrører afvikling, såsom: forebyggende og præventive foranstaltninger afviklingsværktøjer alternative foranstaltninger i forbindelse med national insolvensbehandling og udbetaling af dækkede indskud i tilfælde af opsplittet likvidation.

En ændring af BRRD anses derfor for at være den bedste løsning. Den skaber den rette balance mellem harmonisering af regler og opretholdelse af national fleksibilitet, hvor det er relevant. Ændringerne vil yderligere fremme ensartet anvendelse af afviklingsrammen og konvergens mellem tilsyns- og afviklingsmyndighedernes praksis samt sikre lige vilkår i hele det indre marked for banktjenester. Dette er særlig vigtigt i banksektoren, hvor mange institutter driver virksomhed på tværs af EU's indre marked. Disse mål kan ikke nås med nationale regler.

- **Proportionalitetsprincippet**

I medfør af proportionalitetsprincippet må indholdet og formen af Unionens handling ikke gå videre, end hvad der er nødvendigt for at nå Unionens mål i overensstemmelse med de overordnede mål i traktaterne.

Proportionaliteten har været en integreret del af den konsekvensanalyse, der ledsager forslaget. De foreslåede ændringer er blevet vurderet individuelt i forhold til proportionalitetsmålet. Desuden er de eksisterende reglers manglende proportionalitet blevet

vurderet på flere områder, og specifikke muligheder er blevet analyseret med henblik på at mindske den administrative byrde og overholdelsesomkostningerne for mindre institutter, navnlig ved at fjerne forpligtelsen til at fastsætte minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver (minimum requirement for own funds and eligible liabilities (MREL)) for visse typer enheder.

Betingelserne for adgang til afviklingsfinansieringsordningerne under den nuværende ramme tager ikke i tilstrækkelig grad højde for sondringer på grund af proportionalitet baseret på afviklingsstrategien, størrelsen og/eller forretningsmodellen. Bankernes evne til at opfylde betingelserne for adgang til afviklingsfinansieringsordningen afhænger af beholdningen af instrumenter omfattet af bail-in, der er til rådighed på deres balancer på tidspunktet for indgrebet. Der er dog dokumentation for, at nogle (mindre og mellemstore) banker på visse markeder har strukturelle vanskeligheder med at opbygge MREL. For disse banker vil det i betragtning af deres specifikke passivstruktur (navnlig dem, der i høj grad er afhængige af indlånsfinansiering) være nødvendigt med bail-in for at få adgang til afviklingsfinansieringsordningen, hvilket kan give anledning til bekymring med hensyn til finansiel stabilitet og operationel gennemførlighed i betragtning af de økonomiske og sociale konsekvenser i flere medlemsstater. De foreslåede ændringer (f.eks. klare regler om skræddersyet tilpasning af MREL til afviklingsstrategier for overførsler, indførelse af en enkelt indskyderpræference og mulighed for, at indskudsgarantiordningens midler udfylder hullet i adgangen til afviklingsfinansieringsordningen) vil forbedre adgangen til finansiering i forbindelse med afvikling. De vil også indføre mere proportionalitet for banker, der vil blive afviklet i henhold til overførselsstrategier, ved at gøre det muligt at beskytte indskud mod bail-in, hvor det er relevant, og effektivt løse problemet med finansiering af afvikling uden at svække minimumsbetingelserne for bail-in i forbindelse med adgang til afviklingsfinansieringsordningen.

- **Valg af retsakt**

Det foreslås, at foranstaltningerne gennemføres ved at ændre BRRD ved hjælp af et direktiv. De foreslåede foranstaltninger henviser til eller videreudvikler allerede eksisterende bestemmelser, der er integreret i disse bestemmelser.

Nogle af de foreslåede ændringer, f.eks. dem, der påvirker udtræden af markedet efter en negativ vurdering af almene hensyn, vil give medlemsstaterne tilstrækkelig fleksibilitet i forbindelse med deres gennemførelse i national lovgivning til at opretholde forskellige nationale regler om likvidation.

3. RESULTATER AF EFTERFØLGENDE EVALUERINGER, HØRINGER AF INTERESSENTER OG KONSEKVENSANALYSER

- **Efterfølgende evalueringer/kvalitetskontrol af gældende lovgivning**

CMDI-rammen blev udformet med henblik på at undgå og håndtere sammenbrud i institutter uanset størrelse og forretningsmodel: Den blev udviklet med det formål at bevare den finansielle stabilitet, beskytte indskyderne, minimere brugen af offentlig støtte, begrænse moralsk risiko og forbedre det indre marked for finansielle tjenesteydelser. I evalueringen konkluderedes det, at CMDI-rammen generelt bør forbedres på visse områder, f.eks. bedre beskyttelse af skatteydernes penge.

Evalueringen viser navnlig, at retssikkerheden og forudsigeligheden i håndteringen af banksammenbrud fortsat er utilstrækkelig. De offentlige myndigheders beslutning om, hvorvidt der skal gøres brug af afvikling eller insolvens, kan variere betydeligt fra medlemsstat til medlemsstat. Desuden er sikkerhedsnet, der finansieres af branchen, ikke altid

effektive, og der er fortsat forskellige adgangsbetingelser til finansiering i forbindelse med afvikling og uden for afvikling. Disse påvirker incitamenterne og skaber muligheder for arbitrage, når der træffes beslutninger om, hvilket krisestyringsværktøj der skal anvendes. Endelig er beskyttelsen af indskydere fortsat uensartet og inkonsekvent i medlemsstaterne på en række områder.

- **Høringer af interessenter**

Kommissionen gennemførte omfattende udvekslinger ved hjælp af forskellige høringsværktøjer for at nå ud til alle involverede interessenter for bedre at forstå, hvordan rammen fungerede, samt mulighederne for forbedringer.

I 2020 iværksatte Kommissionen en høring om en kombineret indledende konsekvensanalyse og en køreplan med henblik på at tilvejebringe en detaljeret analyse af de foranstaltninger, der skal træffes på EU-plan, og af de potentielle konsekvenser af forskellige politiske løsningsmodeller for økonomien, samfundet og miljøet.

I 2021 iværksatte Kommissionen to høringer: en målrettet og en offentlig høring for at indhente feedback fra interessenter om, hvordan CMDI-rammen blev anvendt, og synspunkter om mulige ændringer. Den målrettede høring, der omfattede 39 generelle og specifikke tekniske spørgsmål, var kun tilgængelig på engelsk og var åben fra den 26. januar til den 20. april 2021. Den offentlige høring bestod af 10 generelle spørgsmål, der var tilgængelige på alle EU-sprog, og som løb over feedbackperioden fra den 25. februar til den 20. maj 2021.

Desuden var Kommissionen vært for en konference på højt plan den 18. marts 2021 med deltagelse af repræsentanter for alle relevante interessenter. Konferencen bekræftede betydningen af en effektiv ramme, men fremhævede også de nuværende svagheder.

Kommissionens tjenestegrene har også gentagne gange hørt medlemsstaterne om EU's gennemførelse af CMDI-rammen og om mulige revisioner af BRRD/SRMR og DGSD inden for rammerne af Kommissionens ekspertgruppe om bankvirksomhed, betalinger og forsikring. Sideløbende med drøftelserne i ekspertgruppen blev de spørgsmål, der behandles i dette forslag, også behandlet på møder i Rådets forberedende organer, nemlig Rådets Gruppe vedrørende Finansielle Tjenesteydelser og Bankunionen og Gruppen på Højt Plan vedrørende EDIS.

I den forberedende fase af lovgivningen afholdt Kommissionens personale desuden adskillige møder (fysiske og virtuelle) med repræsentanter for banksektoren og andre interessenter.

Resultaterne af alle ovennævnte initiativer har bidraget til udarbejdelsen af dette forslag og den konsekvensanalyse, som det ledsages af. De gav klar dokumentation for behovet for at ajourføre og supplere de nuværende regler for bedst muligt at nå rammens mål. Bilag 2 til konsekvensanalysen indeholder resuméer af disser høringer og den offentlige konference.

- **Indhentning og brug af ekspertbistand**

Kommissionen har anmodet Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA) om rådgivning om finansiering i forbindelse med insolvens og afvikling. Kommissionen søgte målrettet teknisk rådgivning om: i) vurdering af de rapporterede vanskeligheder for visse mindre og mellemstore banker med at udstede tilstrækkelige tabsabsorberende finansielle instrumenter ii) undersøgelse af de nuværende krav vedrørende adgang til tilgængelige finansieringskilder inden for de nuværende rammer og iii) vurdering af de kvantitative virkninger af forskellige mulige politiske løsningsmodeller inden for finansiering i forbindelse med afvikling og

insolvens og deres effektivitet med hensyn til at nå de politiske mål. EBA svarede i oktober 2021[17].

Kommissionen drog også fordel af udtalelsen fra Fit for Future-platformen i december 2021. I udtalelsen fremhævedes behovet for at gøre CMDI-rammen egnet til formålet for alle banker på en forholdsmæssig måde under hensyntagen til den potentielle indvirkning på indskydernes tillid og den finansielle stabilitet.

- **Konsekvensanalyse[18]**

Forslaget har været genstand for en omfattende konsekvensanalyse, der tager hensyn til feedback fra interessenter og behovet for at behandle forskellige indbyrdes forbundne spørgsmål, der spænder over tre forskellige retsakter.

I konsekvensanalysen blev der overvejet en række løsningsmodeller for at løse de problemer, der blev indkredset i forbindelse med udformningen og gennemførelsen af rammen for krisestyring og indskudsforsikring. I betragtning af de stærke forbindelser mellem krisestyringsværktøjskassen og dens finansiering blev der i konsekvensanalysen overvejet pakker af politiske løsningsmodeller, der samler relevante elementer i udformningen af CMDI-rammen for at sikre en omfattende og konsekvent tilgang. Nogle af de foreslåede ændringer — vedrørende foranstaltninger til tidlig indgriben, de udløsende faktorer for at fastslå, om en bank er nødlidende eller forventeligt nødlidende, og harmoniseringen af visse elementer i DGSD — er fælles og går på tværs af de undersøgte løsningspakker.

De forskellige løsningsmodeller fokuserer hovedsagelig på at analysere spektret af muligheder for på troværdig og effektiv vis at udvide omfanget af afvikling som en funktion af ambitionsniveauet for at gøre finansieringen mere tilgængelig. De politiske løsningsmodeller tager navnlig sigte på at lette anvendelsen af indskudsgarantiordningens midler i forbindelse med afvikling, herunder at fungere som en bro, i henhold til sikkerhedsforanstaltningen om de laveste omkostninger, for at forbedre proportionaliteten i adgangen til afviklingsfinansieringsordninger for banker, navnlig små og mellemstore banker, der er omfattet af overførselsstrategier med udtræden af markedet. Desuden undersøger løsningsmodellerne muligheden for at anvende indskudsgarantiordningens midler mere effektivt og virkningsfuldt under en harmoniseret minimumsomkostningstest for andre foranstaltninger end udbetaling af dækkede indskud med henblik på at forbedre foreneligheden af incitamenterne for afviklingsmyndighederne, når de vælger det mest hensigtsmæssige værktøj til at håndtere en krise. Frigørelse af indskudsgarantiordningens midler til andre foranstaltninger end udbetaling af dækkede indskud afhænger af, hvor indskudsgarantiordningen rangerer i prioritetsrækkefølgen. Derfor undersøger de politiske løsningsmodeller også forskellige scenarier for harmonisering af indskyderpræference.

I lyset af disse elementer undersøges i konsekvensanalysen tre mulige pakker af politiske løsningsmodeller, der giver resultater med varierende ambitionsniveauer. Hver pakke har til formål at skabe en incitamentsbaseret ramme ved at tilskynde til anvendelse af afviklingsværktøjer på en mere konsekvent måde, øge retssikkerheden og forudsigeligheden, skabe lige vilkår og lette adgangen til fælles sikkerhedsnet, samtidig med at visse alternativer bibeholdes uden for afvikling under nationale insolvensprocedurer. Ved udformningen opfylder pakkerne af løsninger imidlertid disse mål i forskelligt omfang, og deres politiske gennemførlighed er forskellig.

---

17 EBA (22. oktober 2021), *Call for advice regarding funding in resolution and insolvency*.

18 Der henvises til SWD(2023) 226 (resumé af konsekvensanalysen) og SEC(2023) 230 (den positive udtalelse fra Udvalget for Forskriftskontrol).

Den foretrukne løsningsmodel indebærer ambitiøse forbedringer af finansieringsligningen, hvilket åbner mulighed for en væsentlig udvidelse af anvendelsesområdet for afvikling, så det kommer til at omfatte flere mindre og mellemstore banker, og en bedre tilpasning af incitamenterne til at træffe beslutning om det bedste kriseredskab for disse institutter. Den blev anset for at være mere effektiv, virkningsfuld og sammenhængende med hensyn til at nå rammens mål i forhold til andre muligheder, herunder det referencescenario, hvor der ikke træffes foranstaltninger. Navnlig blev fjernelsen af superpræferencen for indskudsgarantiordningen udpeget som det mest effektive middel til at sikre, at indskudsgarantiordningens midler kan anvendes til afvikling. Eksistensen af en superpræference for indskudsgarantiordningers krav er hovedårsagen til, at indskudsgarantiordningernes midler næsten aldrig kan anvendes uden for en udbetaling af dækkede indskud ved insolvens på grund af den indvirkning, de har på resultatet af minimumsomkostningstesten (least cost test) LCT)), som begunstiger en udbetaling. Det blev imidlertid konstateret, at superpræferencen ender med at beskytte indskudsgarantiordningens og banksektorens finansielle midler mod eventuel genopfyldning ved at hindre indgriben i afviklingen fra indskudsgarantiordningens side uden at give en bedre beskyttelse af dækkede indskud. Det er derfor nødvendigt at fjerne indskudsgarantiordningens superpræference for at tage højde for det eksisterende resultat af LCT-vurderingen, som er skævt og hælder mod udbetaling, og for at tilvejebringe tilstrækkelig finansiering i forbindelse med afvikling for at muliggøre afvikling af mindre og mellemstore banker gennem en overførsel af aktiviteter og den nødlidende banks udtræden af markedet.

Konsekvensanalysen omfattede også en anden mulighed bestående af en ambitiøs reform af CMDI-rammen, herunder EDIS, i form af en mellemliggende hybrid model, der adskiller sig fra Kommissionens forslag fra 2015. Denne løsningsmodel anerkender betydningen af at oprette en fælles indskudsforsikringsordning for at sikre, at rammen er robust, og at bankunionen fuldføres; den er imidlertid blevet vurderet som politisk uigennemførlig på nuværende tidspunkt.

Forslaget vil medføre omkostninger for myndighederne og visse banker afhængigt af, i hvilket omfang afviklingen vil blive udvidet på grundlag af vurderinger af almene hensyn fra sag til sag og de særlige omstændigheder i hver enkelt sag. Anvendelse af indskudsgarantiordningens midler og RF/SRF vil være mere omkostningseffektiv med hensyn til de finansielle midler, der skal anvendes, men det kan også udløse genopfyldningsbehov gennem bidrag fra branchen. Samlet set vil omkostningerne for afviklingsmyndighederne og bankerne imidlertid blive opvejet af fordelene ved øget beredskab for et større spektrum af banker, præciserede incitamenter, når der skal træffes beslutning om, hvilke kriseredskaber der skal anvendes, mindre brug af skatteydernes midler og øget finansiel stabilitet og indskydertillid, alt sammen takket være klarere regler og adgang til branchefinansierede sikkerhedsnet. For forbrugerne og offentligheden bør omkostningerne være begrænsede og klart opvejes af fordelene, navnlig gennem øget indskyderbeskyttelse, finansiel stabilitet og mindre brug af skatteydernes penge.

Udvalget for Forskriftskontrol godkendte konsekvensanalysen efter en første negativ udtalelse. For at imødekomme udvalgets bemærkninger er konsekvensanalysen blevet udvidet til at omfatte yderligere forklaringer om: i) arten af de problemer, som revisionen har til formål at løse, og de generelle fordele ved afvikling sammenlignet med insolvensbehandling for at beskytte den finansielle stabilitet og indskydernes tillid samt minimere brugen af skatteydernes penge ii) præciseringer af, hvordan reformen er i overensstemmelse med nærhedsprincippet, og iii) yderligere oplysninger om andre aspekter såsom overensstemmelse med revisionen af statsstøttereglerne, samspillet med Kommissionens forslag fra 2015 om

EDIS, hvordan EBA's rådgivning er blevet taget i betragtning, eller under hvilke betingelser indskudsgarantiordningen kan gribe ind i afviklingen.

- **Målrettet regulering og forenkling**

Revisionen fokuserer hovedsagelig på den overordnede opbygning og funktion af rammen for krisestyring og indskudsforsikring, idet der lægges særlig vægt på mindre og mellemstore banker og en mere lige behandling af indskydere. Den foreslåede reform forventes at medføre fordele med hensyn til rammens effektivitet og juridisk klarhed.

Reformen er teknologineutral og påvirker ikke den digitale parathed.

- **Grundlæggende rettigheder**

EU har forpligtet sig til et højt niveau af beskyttelse af de grundlæggende rettigheder og har undertegnet en lang række menneskerettighedskonventioner. Forslaget er i overensstemmelse med disse rettigheder, som de er nedfældet i de primære FN-konventioner om menneskerettigheder, Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, som er en integreret del af EU-traktaterne, og den europæiske menneskerettighedskonvention.

4. VIRKNINGER FOR BUDGETTET

Dette forslag har ingen virkning for EU-budgettet.

5. ANDRE FORHOLD

- **Planer for gennemførelsen og foranstaltninger til overvågning, evaluering og rapportering**

Forslaget kræver, at medlemsstaterne gennemfører ændringerne af BRRD i deres nationale love inden for 18 måneder fra dette ændringsdirektivs ikrafttræden.

Forslaget indeholder krav om, at EBA skal udstede standarder i forbindelse med visse bestemmelser i rammen og aflægge rapport til Kommissionen om dens gennemførelse i praksis, f.eks. i forbindelse med vurderinger af afviklingsmulighederne foretaget af afviklingsmyndigheder eller forberedelse af afvikling.

Lovgivningen vil blive underkastet en evaluering 5 år efter dens gennemførelsesfrist for at vurdere, hvor effektiv den har været med hensyn til at nå målene, og for at afgøre, om der er behov for nye foranstaltninger eller ændringer.

6. NÆRMERE REDEGØRELSE FOR DE ENKELTE BESTEMMELSER I FORSLAGET

Foranstaltninger til tidlig indgriben og forberedelse af afvikling

Betingelserne for anvendelse af foranstaltninger til tidlig indgriben, herunder fjernelse af ledelsen og udpegelse af midlertidige ledere, ændres for at fjerne tvetydighed og give de kompetente myndigheder den nødvendige retssikkerhed. Artikel 27, stk. 1, artikel 28 og artikel 29, stk. 1, ændres for at fastsætte, at foranstaltninger til tidlig indgriben kan anvendes, når betingelserne for tilsynsforanstaltninger i henhold til CRD eller direktiv (EU) 2019/2034[19] (direktivet om investeringsselskaber eller IFD) er opfyldt, men disse foranstaltninger ikke er

[19] Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2034 af 27. november 2019 om tilsyn med investeringsselskaber og om ændring af direktiv 2002/87/EF, 2009/65/EF, 2011/61/EU, 2013/36/EU, 2014/59/EU og 2014/65/EU (EUT L 314 af 5.12.2019, s. 64).

truffet af instituttet eller anses for utilstrækkelige til at løse de konstaterede problemer. De eksisterende udløsningsmekanismer, der ikke er omfattet af CRD eller IFD, bevares. Samtidig fjernes den interne rækkefølge mellem foranstaltninger til tidlig indgriben, fjernelse af ledere og udpegelse af midlertidige ledere — ifølge forslaget er de alle underlagt de samme udløsningsmekanismer, men de kompetente myndigheder skal følge proportionalitetsprincippet, når de vælger den mest hensigtsmæssige foranstaltning for hver enkelt omstændighed. EBA's mandat til at udstede retningslinjer, der fremmer en konsekvent anvendelse af udløsningsmekanismerne, opretholdes.

De foranstaltninger til tidlig indgriben, der er anført i artikel 27 i BRRD, og som overlappede med de tilgængelige tilsynsbeføjelser i henhold til artikel 104 i CRD eller artikel 49 i IFD (vedrørende ledelsesorganets undersøgelse af den finansielle situation, fjernelse af ledere, der ikke længere opfylder egnethedskriterierne, ændringer af instituttets forretningsstrategi og operationelle struktur), fjernes fra BRRD og bibeholdes kun i CRD/IFD. Dette bør tage højde for de praktiske og administrative udfordringer, som de kompetente myndigheder har konstateret i forbindelse med anvendelsen af disse overlappende foranstaltninger.

For at udvide de begrænsede bestemmelser i BRRD, der kræver samarbejde mellem kompetente myndigheder og afviklingsmyndigheder, når en banks finansielle situation begynder at forværres, indeholder en ny artikel 30a med nærmere oplysninger om de kompetente myndigheders og afviklingsmyndighedernes samspil og ansvar i tiden op til afviklingen. Den kompetente myndighed skal underrette afviklingsmyndigheden, når den vedtager visse tilsynsforanstaltninger i henhold til CRD eller IFD (navnlig foranstaltninger, der tidligere overlappede med foranstaltninger til tidlig indgriben), når den mener, at betingelserne for tidlig indgriben er opfyldt, og når den faktisk anvender foranstaltninger til tidlig indgriben. De kompetente myndigheder bør i samarbejde med afviklingsmyndighederne overvåge instituttets finansielle situation og dets overholdelse af eventuelle pålagte foranstaltninger. Samtidig skal den kompetente myndighed give afviklingsmyndigheden alle de oplysninger, der er nødvendige for at forberede afviklingen, eller kræve, at instituttet selv forelægger dem. Det præciseres også, at afviklingsmyndigheden har beføjelse til at markedsføre eller træffe foranstaltninger til at markedsføre instituttet og til at anmode om oprettelse af et virtuelt datarum uden at være afhængig af forudgående anvendelse af foranstaltninger til tidlig indgriben. De kompetente myndigheder og afviklingsmyndighederne skal arbejde tæt sammen, når de overvejer at træffe foranstaltninger til tidlig indgriben eller forberedelse af afvikling for at sikre konsekvens og effektivitet.

Tidlig varsling om nødlidende eller forventeligt nødlidende

Artikel 30a indeholder en forpligtelse for den kompetente myndighed til i tilstrækkelig god tid at underrette afviklingsmyndigheden, så snart den mener, at der er en væsentlig risiko for, at et institut eller en enhed opfylder betingelserne for at blive vurderet som nødlidende eller forventeligt nødlidende, jf. artikel 32, stk. 4. Denne underretning bør indeholde en begrundelse for den kompetente myndigheds vurdering samt en oversigt over de alternative løsninger, der kan forhindre, at det pågældende institut eller den pågældende enhed bliver nødlidende inden for en rimelig frist.

I erkendelse af den afgørende rolle, som tidsplanen for afviklingshandlingen spiller med hensyn til i videst muligt omfang at bevare instituttets eller enhedens kapital-, MREL- og likviditetsniveauer, og mere generelt med hensyn til at sikre, at de nødvendige betingelser er til stede, for at afviklingsmyndigheden med succes kan gennemføre den afviklingsstrategi, der er udarbejdet for hvert institut eller hver enhed, har afviklingsmyndigheden beføjelse til i tæt samarbejde med den kompetente myndighed at vurdere, hvad den anser for at være en rimelig tidsramme med henblik på at finde løsninger af privat eller administrativ art, der kan forhindre

sammenbruddet. I denne tidlige varslingsperiode bør den kompetente myndighed fortsat udøve sine beføjelser, samtidig med at den samarbejder med afviklingsmyndigheden i overensstemmelse med artikel 30a. Den kompetente myndighed og afviklingsmyndigheden bør i tæt samarbejde overvåge udviklingen i instituttets eller enhedens situation og gennemførelsen af alternative foranstaltninger. I denne forbindelse bør afviklingsmyndigheden og den kompetente myndighed mødes regelmæssigt med en hyppighed, der fastsættes af afviklingsmyndigheden.

Hvis der ikke inden for denne frist findes eller gennemføres en passende alternativ foranstaltning, der kan afværge den manglende opfyldelse, bør den kompetente myndighed vurdere, om instituttet eller enheden er nødlidende eller forventeligt nødlidende. Konkluderer den kompetente myndighed, at instituttet eller enheden er nødlidende eller forventeligt nødlidende, bør den formelt underrette afviklingsmyndigheden herom efter proceduren i artikel 32, stk. 1 og 2. Afviklingsmyndigheden kan også selv foretage denne vurdering, hvis medlemsstaten har gjort brug af den nationale mulighed i artikel 32, stk. 2. Afviklingsmyndigheden bør derefter afgøre, om betingelserne for afvikling er opfyldt. Hvis vurderingen af almene hensyn resulterer i et behov for at afvikle instituttet eller enheden, bør afviklingsmyndigheden efterfølgende vedtage en afgørelse om at træffe en afviklingshandling. Dette er i overensstemmelse med EU-Domstolens seneste retspraksis vedrørende en sag i bankunionen, ifølge hvilken ECB's vurdering er en forberedende foranstaltning, der skal gøre det muligt for SRB at træffe en afgørelse om afvikling af en bank. Retten præciserede endvidere, at SRB har enekompetence til at vurdere de betingelser, der er nødvendige for anvendelsen af afviklingshandlinger, med forbehold af Kommissionens godkendelse af afviklingsordningen, og, hvor det er relevant, hvis Rådet ikke gør indsigelse[20].

Vurdering af offentlighedens interesse

CMDI-rammen blev udformet med henblik på at undgå og håndtere sammenbrud i institutter uanset størrelse og samtidig beskytte indskyderne og skatteyderne. Når en bank anses for at være nødlidende eller forventeligt nødlidende, og det er begrundet i almene hensyn at afvikle den, vil afviklingsmyndighederne gribe ind ved at anvende de værktøjer og beføjelser, som BRRD giver, hvis der ikke findes en privat løsning. Hvis der på grundlag af almene hensyn ikke er interesse i afvikling bør den nødlidende bank håndteres ved hjælp af nationale velordnede likvidationsprocedurer, der gennemføres af de nationale myndigheder, eventuelt med finansiering fra indskudsgarantiordningen eller andre finansieringskilder, alt efter hvad der er relevant.

I det væsentlige sammenligner vurderingen af almene hensyn (public interest assessment) (PIA)) afviklingen i forbindelse med insolvens, navnlig ved at vurdere, hvordan hvert scenario opfylder afviklingsmålene. De afviklingsmål, der ligger til grund for vurderingen, omfatter: i) indvirkningen på den finansielle stabilitet (en vidtrækkende krise kan resultere i et andet resultat af PIA end et idiosynkratisk sammenbrud) ii) vurderingen af indvirkningen på bankens kritiske funktioner og iii) behovet for at begrænse anvendelsen af ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige. Under den nuværende ramme kan der kun vælges afvikling, hvis insolvens ikke vil gøre det muligt at nå afviklingsmålene i samme omfang.

BRRD og SRMR giver afviklingsmyndighederne en skønsmargen i forbindelse med gennemførelsen af PIA, hvilket fører til forskellige anvendelser og fortolkninger, som ikke altid fuldt ud afspejler logikken i og hensigten med lovgivningen. I nogle tilfælde, navnlig inden for bankunionen, er PIA blevet anvendt temmelig restriktivt.

[20] Kendelse af 6. maj 2019, ABLV Bank/ECB, T-281/18, EU:T:2019:296, præmis 34-36, og dom af 6. maj 2021, ABLV Bank/ECB, C-551/19 P og C-552/19 P, EU:C:2021:369, præmis 62-71.

For at minimere forskellene og udvide anvendelsen af PIA, dvs. udvidelse af anvendelsesområdet for afviklingen, omfatter forslaget følgende lovgivningsmæssige ændringer:

Ændringer af afviklingsmålene

Den nuværende definition af "kritiske funktioner" omfatter ikke en udtrykkelig henvisning til konsekvenserne af deres forstyrrelse for realøkonomien og den finansielle stabilitet på regionalt plan, hvilket fører til en mulig fortolkning af, at funktioner kun kan anses for kritiske, når deres ophør har virkninger på nationalt plan. For at undgå divergerende fortolkninger tilføjes i definitionen af "kritiske funktioner" henvisningen til "nationalt eller regionalt niveau" for virkningen af forstyrrelsen som følge af deres ophør for realøkonomien eller den finansielle stabilitet (artikel 2, stk. 1, nr. 35)).

Afviklingsmålet om at minimere afhængigheden af ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige giver ikke mulighed for at skelne mellem anvendelsen af nationale budgetmidler og anvendelsen af branchefinansierede sikkerhedsnet (nationale afviklingsfonde, SRF eller indskudsgarantiordninger). Derfor ændres dette afviklingsmål for at medtage en specifik henvisning til støtte, der ydes over en medlemsstats budget, for at angive, at finansiering fra de branchefinansierede sikkerhedsnet bør anses for at være at foretrække frem for finansiering med skatteydernes penge (artikel 31, stk. 1, litra c)). Dette suppleres med en ændring af procedurereglerne for PIA, som kræver, at afviklingsmyndigheden overvejer og sammenligner al ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige, som med rimelighed kan forventes at blive ydet til instituttet under afvikling, med den, der er omfattet af den kontrafaktiske insolvenssituation. Hvis der forventes likvidationsstøtte i den kontrafaktiske insolvenssituation, bør dette føre til et positivt resultat af PIA (artikel 32, stk. 5, andet afsnit).

Afviklingsmålet vedrørende indskyderbeskyttelse ændres for at præcisere, at afvikling bør sigte mod at beskytte indskydere, samtidig med at tab for indskudsgarantiordninger minimeres. Det betyder, at afvikling bør foretrækkes, hvis insolvens vil være dyrere for indskudsgarantiordningen.

Proceduremæssige ændringer af sammenligningen mellem afvikling og national insolvensbehandling

I henhold til det nuværende BRRD forventes afviklingsmyndighederne at vælge insolvens, medmindre valget af afvikling bedre ville opfylde afviklingsmålene. Den nuværende tekst til artikel 32, stk. 5, fastsætter, at afvikling kun kan vælges, når en likvidation af instituttet ved almindelig insolvensbehandling ikke ville opfylde afviklingsmålene i samme omfang. For at gøre det muligt at udvide afviklingsanvendelsen ændres artikel 32, stk. 5, første afsnit, for at præcisere, at nationale insolvensbehandlinger kun bør vælges som den foretrukne strategi, hvis de opfylder rammens mål bedre end afvikling (og ikke i samme omfang). Selv om insolvens bibeholdes som standardmuligheden, fører ændringen til en øget bevisbyrde for afviklingsmyndighederne med hensyn til at påvise, at afvikling ikke er begrundet i almene hensyn. Ikke desto mindre vil PIA fortsat være en afgørelse fra sag til sag efter afviklingsmyndighedens skøn.

Anvendelse af indskudsgarantiordninger ved afvikling

Et grundlæggende princip i den nuværende afviklingsramme er, at finansiering i forbindelse med afvikling først og fremmest bør komme fra bankens interne ressourcer (dens kapital og andre passiver, herunder visse kategorier af indskud), som anvendes til at dække dens tab. Disse kan suppleres med eksterne finansieringskilder, nemlig 1) afviklingsfinansieringsordningen — men kun efter at 8 % af bankens kapital og passiver er blevet anvendt til at dække dens tab — og 2) indskudsgarantiordningen — i stedet for

dækkede indskydere op til det beløb, de ville have lidt (hvis de kunne lide tab ved afvikling). For visse mindre og mellemstore banker, navnlig dem, der primært finansieres med indskud, kan det være meget vanskeligt at opfylde disse krav for at få adgang til branchefinansieret ekstern finansiering uden bailing-in-indskud over dækningsniveauet og dem, der er udelukket fra dækning. I visse tilfælde kan tab på indskud imidlertid føre til udbredt afsmitning og finansiel ustabilitet, hvilket forværrer risikoen for stormløb af banker og dermed også har alvorlige negative konsekvenser for realøkonomien.

For at sikre en højere grad af proportionalitet i afviklingsrammen, forbedre anvendelsen af overførselsværktøjer i forbindelse med afvikling for mindre eller mellemstore banker, der vil forlade markedet, og lette indgreb fra indskudsgarantiordningens side til støtte for sådanne værktøjer, hvor det er nødvendigt for at forhindre indskydere i at bære tab, ændres artikel 109 for at præcisere visse aspekter af anvendelsen af indskudsgarantiordningen i forbindelse med afvikling. Det grundlæggende princip om, at den første forsvarslinje i tilfælde af bankvanskeligheder altid bør være bankernes interne tabsabsorberingskapacitet samt betingelserne for adgang til afviklingsfinansieringsordningen, bevares. Navnlig præciseres det i artikel 109, at indskudsgarantiordningen kan anvendes til at støtte overførselstransaktioner, der omfatter dækkede indskud, og på visse betingelser også berettigede indskud ud over dækningsniveauet og indskud, der er udelukket fra indskudsgarantiordningens garanti. Bidraget fra indskudsgarantiordningen bør dække en del af eller hele forskellen mellem værdien af de indskud, der overføres til en køber eller et broinstitut, og værdien af de overførte aktiver. Hvis køberen kræver et bidrag som led i transaktionen for at sikre dens kapitalneutralitet og bevare overholdelsen af køberens kapitalkrav, har indskudsgarantiordningen også mulighed for at bidrage hertil.

For at undgå udtømning og sikre, at indskudsgarantiordningen har tilstrækkelige ressourcer til at opretholde sine funktioner, er indskudsgarantiordningens bidrag til afvikling fortsat underlagt visse begrænsninger.

På den ene side kræves det i artikel 109, stk. 1, at ethvert tab, som indskudsgarantiordningen måtte lide som følge af et indgreb i afviklingen, ikke overstiger det tab, som indskudsgarantiordningen ville have lidt ved insolvens, hvis den foretog udbetalinger til dækkede indskydere og indtrådte i deres fordringer. Dette beløb fastsættes af indskudsgarantiordningen på grundlag af minimumsomkostningstesten i overensstemmelse med de kriterier og metoder, der er fastsat i DGSD for enhver mulig anvendelse af indskudsgarantiordningen. Disse samme kriterier og samme metode skal også anvendes til at bestemme den behandling, som indskudsgarantiordningen ville have modtaget, hvis instituttet havde indledt almindelig insolvensbehandling, når det foretog den efterfølgende værdiansættelse i henhold til artikel 74 med henblik på at vurdere overholdelsen af princippet om, at ingen kreditorer må stilles ringere, og afgøre, om en eventuel kompensation skal betales til indskudsgarantiordningen

På den anden side må indskudsgarantiordningens bidrag ikke overstige en eventuel manko i værdien af de aktiver i instituttet under afvikling, der overføres til køberen eller broinstituttet, sammenlignet med værdien af de overførte indskud og passiver med samme eller en højere prioritet ved insolvens end disse indskud. Dette skal sikre, at indskudsgarantiordningens bidrag kun anvendes til indskyderbeskyttelse, hvor det er relevant, og ikke til beskyttelse af kreditorer, der rangerer under indskud ved insolvens.

Det præciseres endvidere i artikel 109, stk. 1, at indskudsgarantiordningen kun kan bidrage til en transaktion, der omfatter alle indskud, hvis afviklingsmyndigheden konkluderer, at de berettigede indskud, der overstiger dækningsniveauet fra indskudsgarantiordningen, samt indskud, der er udelukket fra dækning, bør beskyttes mod tab og ikke kan omfattes af bail-in

eller efterlades i den resterende del af instituttet under afvikling, som vil blive genstand for likvidation. Dette vil navnlig være tilfældet, når udelukkelsen er strengt nødvendig og forholdsmæssig for at bevare videreførelsen af kritiske funktioner og centrale forretningsområder eller om nødvendigt for at undgå omfattende afsmitning og finansiel ustabilitet, der kan forårsage en alvorlig forstyrrelse af Unionens eller en medlemsstats økonomi. For at sikre adgang til afviklingsfinansieringsordninger, hvor det er nødvendigt for gennemførelsen af en overførselsstrategi, fastsættes det i artikel 109, stk. 2b, at indskudsgarantiordningens bidrag ved afvikling bør medregnes i de samlede passiver og kapitalgrundlagskrav på 8 % for adgang til afviklingsfinansieringsordningen. Hvis bidraget fra aktionærer og kreditorer i det institut, der er under afvikling, gennem reduktioner, nedskrivning eller konvertering af deres passiver, sammenlagt med bidraget fra indskudsgarantiordningen, udgør mindst 8 % af instituttets samlede passiver, herunder kapitalgrundlag, vil afviklingsmyndigheden kunne anvende afviklingsfinansieringsordningen til at finansiere afviklingshandlingen, hvilket skal føre til, at det nødlidende institut forlader markedet. For at sikre, at MREL forbliver den første forsvarslinje, og for at bevare lige konkurrencevilkår bør dette kun være muligt for institutter, for hvilke afviklingsplanen eller koncernafviklingsplanen ikke indeholder bestemmelser om likvidation på en velordnet måde i tilfælde af sammenbrud, eftersom disse institutters MREL-krav er blevet fastsat på et niveau, der omfatter både tabsabsorbering og rekapitaliseringsbeløb.

Anvendelsen af midler fra indskudsgarantiordningen, der giver adgang til afviklingsfinansieringsordningerne, forventes ikke at påvirke institutternes incitamenter til at overholde MREL. Dette skyldes, at incitamenterne til at overholde MREL er indbygget i styringen af rammen. Afviklingsmyndighederne kalibrerer MREL-kravene for alle institutter med afviklingsstrategier, herunder mindre og mellemstore institutter, hvor det er relevant, i henhold til de eksisterende retlige bestemmelser og afhjælper enhver manglende overholdelse ved hjælp af flere foranstaltninger. Desuden vil institutternes forpligtelse til at offentliggøre deres MREL-krav og kapacitet, som vil begynde at finde anvendelse i 2024 (som fastsat i de eksisterende regler), styrke markedsdisciplinen og overholdelsen af kravene. Desuden vil anvendelsen af en indskudsgarantiordning til at lette adgangen til afviklingsfinansieringsordningen kun være mulig for overførselsstrategier med udtræden af markedet og på grundlag af en vurdering af den enkelte sag, når afviklingsmyndighederne begrunder det. Eftersom det nødlidende institut vil forlade markedet efter afviklingen, hvis der anvendes midler fra indskudsgarantiordningen, forhindrer denne mekanisme de facto derfor enhver fordel med hensyn til MREL-kalibrering eller anvendelse af midler fra indskudsgarantiordningen i forhold til andre institutter, der fortsat ville være aktive efter en omstrukturering. Det er vigtigt at bemærke, at moralsk risiko skyldes muligheden for subsidier uden for afvikling i form af offentlige midler i tilfælde af insolvens. Ved at tillade en mere troværdig anvendelse af afvikling gennem indskudsgarantiordningen i specifikke tilfælde har reformen til formål at fjerne incitamentet til at anvende skatteydernes penge, hvilket kan påvirke markedets forventninger på forhånd, føre til mere markedsdisciplin og mindske risikoen for moralsk risiko. Endelig er anvendelsen af bidrag fra indskudsgarantiordningen til overholdelse af tærsklen for de samlede passiver og kapitalgrundlagskrav på 8 % for adgang til afviklingsfinansieringsordningerne begrænset til de institutter, for hvilke der er fastsat MREL (dvs. institutter og enheder, der ikke er blevet udpeget som likvidationsenheder), og omfatter både tabsabsorberingen og rekapitaliseringskomponenterne i lyset af, at den pågældende afviklingsplan eller koncernafviklingsplan ikke indeholder bestemmelser om deres afvikling i tilfælde af sammenbrud.

Indskyderpræference

I henhold til den nuværende ordlyd af artikel 108, stk. 1, i BRRD skabes der en trestrenget indskyderpræference i prioritetsrækkefølgen. Den fastsætter, at dækkede indskud og indskudsgarantiordningens fordringer skal have en såkaldt "superpræference" i kreditorrækkefølgen i insolvenslovgivningen i hver medlemsstat i forhold til ikkedækkede privilegerede indskud (den del af berettigede indskud fra fysiske personer og SMV'er, der overstiger dækningsniveauet på 100 000 EUR). Sidstnævnte skal være højere end almindelige usikrede kreditorers fordringer.

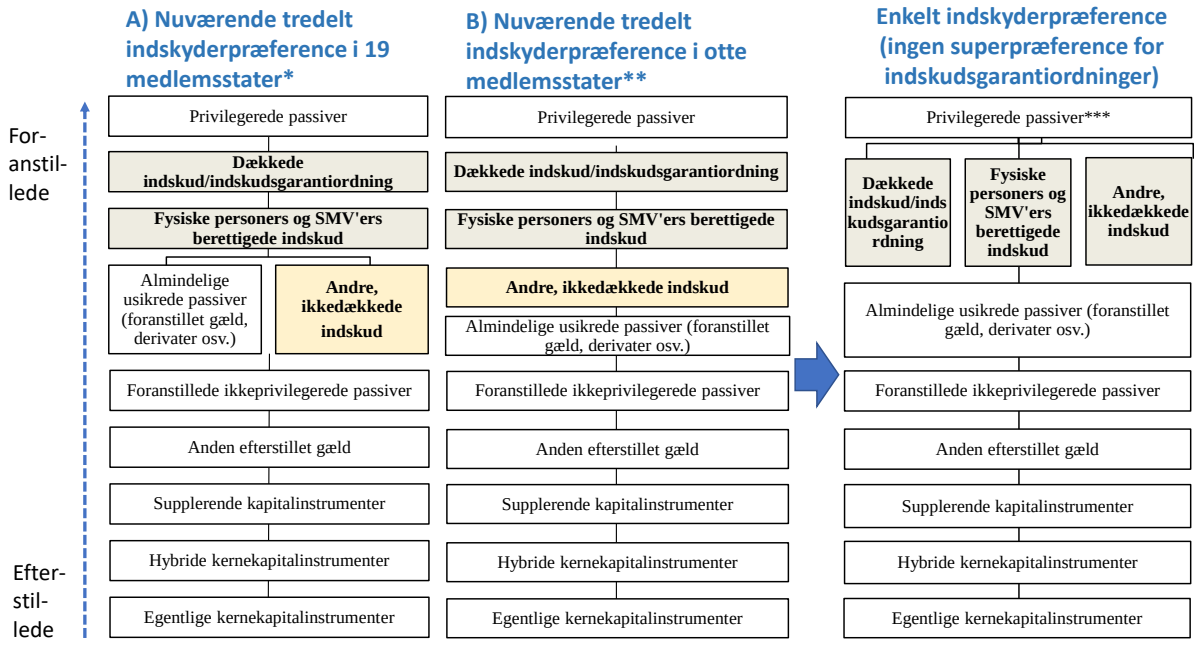
BRRD indeholder i øjeblikket intet om prioritetsrækkefølgen af de resterende indskud, dvs. ikkedækkede ikkeprivilegerede indskud (dvs. indskud fra andre virksomheder end SMV'er, der overstiger dækningsniveauet på 100 000 EUR) og udelukkede indskud (som i henhold til de nuværende rammer omfatter indskud fra offentlige myndigheder, enheder i den finansielle sektor og pensionsfonde). I de fleste medlemsstater rangerer de ikkedækkede ikkeprivilegerede indskud ved insolvens på samme niveau som almindelige usikrede fordringer, herunder privilegerede gældsinstrumenter, der er belånbare i henhold til MREL (afsnit A i figuren nedenfor), mens de i et mindretal af medlemsstaterne allerede rangerer over almindelige usikrede fordringer (afsnit B i figuren nedenfor).

Indskudsgarantiordningens superpræference i den nuværende ramme (dvs. dens rangorden over krav fra indskydere, der ikke er omfattet) påvirker resultaterne af minimumsomkostningstesten på en sådan måde, at indskudsgarantiordningens midler næsten aldrig kan anvendes uden for udbetalingen af dækkede indskud ved insolvens, fordi indskudsgarantiordningen vil forvente en fuldstændig eller meget høj grad af inddrivelse af de midler, der anvendes til at tilbagebetale dækkede indskud.

På den anden side skaber manglen på generel indskyderpræference (dvs. prioritetsrækkefølgen af alle indskud over almindelige usikrede fordringer) i nogle medlemsstater ulige vilkår og potentielle hindringer for afvikling i grænseoverskridende sammenhænge og kan føre til brud på princippet om, at ingen kreditorer må stilles ringere, hvor det af hensyn til den finansielle stabilitet er nødvendigt at udelukke ikke-dækkede indskud fra at bære tab.

For at gøre det lettere at anvende en indskudsgarantiordning ved afvikling i henhold til sikkerhedsforanstaltningen med minimumsomkostningstesten, hvor dette er nødvendigt for at opretholde den finansielle stabilitet og beskytte indskyderne, samt for at fjerne hindringer for afvikling ændres artikel 108, stk. 1, for at indføre en generel indskyderpræference med en enkelt prioritetsrækkefølge. Dette ville kunne opnås takket være to ændringer. For det første udvides den retlige præference i medlemsstaternes insolvenslovgivning, som kræves i henhold til BRRD, i forhold til almindelige usikrede fordringer til at omfatte alle indskud. Det betyder, at alle indskud, herunder berettigede indskud fra store virksomheder og udelukkede indskud, har højere prioritet end almindelige usikrede fordringer. For det andet erstattes den relative prioritetsrækkefølge af de forskellige kategorier af indskud med en enkelt indskyderpræference, hvor indskudsgarantiordningens/de dækkede indskuds superpræference fjernes, og hvor alle indskud rangerer på lige fod (dvs. på samme niveau indbyrdes) og over almindelige usikrede fordringer.

Stiliseret syn på kreditorhierarkiet ved insolvens under den nuværende ramme (trestrenget indskyderpræference) og under den foreslåede reform (generel indskyderpræference med en enkelt rangordning)

** AT, BE, CZ, DE, DK, EE, ES, FI, FR, IE, LV, LT, LU, MT, NL, PL, RO, SE og SK.*
*** Andre otte medlemsstater har privilegerede ikkedækkede indskud i forhold til almindelige usikrede krav (BG, CY, EL, HR, HU, IT, PT og SI).*
**** Den Fælles Afviklingsfond/nationale afviklingsfonde er også blandt de privilegerede passiver.*
Bemærkning: Denne illustration er stiliseret og forenklet. I virkeligheden er prioritetsrækkefølgerne i medlemsstaterne kun delvist harmoniserede (navnlig i de efterstillede lag), mens de foranstillede lag ikke er harmoniserede og kan omfatte yderligere underklasser.

Kilde: Kommissionens personale.

Som det fremgår af konsekvensanalysen, vil en indskyderpræference med en enkelt rangordning ikke påvirke den beskyttelse, som dækkede indskydere, som altid er forsikret i henhold til DGSD, hvis deres konti bliver indisponible, og som obligatorisk er udelukket fra at bære tab i forbindelse med afvikling, i øjeblikket nyder godt af (artikel 44, stk. 2, i BRRD). Den højere prioritet for indskudsgarantiordningens krav beskytter i stedet banksektoren, som betaler bidrag til indskudsgarantiordning. Set fra banksektorens perspektiv fører den højere prioritet for DGS ikke desto mindre ikke nødvendigvis til mindre hyppige behov for genopfyldning af indskudsgarantiordningen, da resultatet af denne højere prioritet vil være hyppigere anvendelse af indskudsgarantiordningens ressourcer til udbetaling end til overførselsstrategier ved afvikling. Dette skyldes, at en udbetaling kræver, at indskudsgarantiordningen anvender disponible finansielle midler til at dække bruttobeløbet af dækkede indskud, og der er en tidsforskydning mellem udbetalingen og inddrivelsen i af og til langvarige insolvensprocedurer samt et tab på aktivernes franchiseværdi.

Med hensyn til argumentet om omkostningseffektivitet i forbindelse med anvendelsen af indskudsgarantiordningens midler ved afvikling sammenlignet med omkostningerne ved udbetaling af dækkede indskud ved insolvens viser empiriske beviser, som der henvises til i konsekvensanalysen[21], at udbetaling af dækkede indskud hurtigt kan udtømme indskudsgarantiordningens finansielle midler (selv når de er fuldt ud udfyldt), eller at indskudsgarantiordningens finansielle midler i nogle tilfælde ikke kan opretholde en udbetalingshændelse, når de dækkede indskud er betydelige. I denne forbindelse har CMDI-

[21] ECB (oktober 2022), *Protecting depositors and saving money - why DGS in the EU should be able to support transfers of assets and liabilities when a bank fails*.

revisionen til formål at muliggøre billigere og mere omkostningseffektive alternative anvendelser af indskudsgarantiordningen under afvikling sammenlignet med omkostningerne ved udbetaling fra indskudsgarantiordningen ved insolvens for at støtte en overførsel af aktiver og passiver (herunder indskud) efterfulgt af udtræden af markedet. Jævnfør konsekvensanalysen for en omfattende analyse (herunder fra EBA i dens svar på Kommissionens anmodning om rådgivning fra oktober 2021).

Betingelser for ydelse af ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige

For at sikre, at offentlige midler i form af ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige ikke anvendes til at støtte institutioner eller enheder, der ikke er finansielt levedygtige, er det nødvendigt at fastsætte strenge betingelser for, hvornår en sådan støtte kan ydes, og hvilken form den kan antage. De eksisterende regler indeholder visse begrænsninger, men er ikke tilstrækkeligt præcise. Ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige uden for afvikling bør begrænses til tilfælde af forebyggende rekapitalisering, forebyggende foranstaltninger under indskudsgarantiordninger med henblik på at bevare kreditinstitutternes finansielle soliditet og langsigtede levedygtighed, foranstaltninger truffet af indskudsgarantiordninger for at bevare indskydernes adgang og andre former for støtte, der ydes i forbindelse med likvidationsprocedurer. Ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige i andre situationer uden for afvikling bør ikke tillades og bør resultere i, at det modtagende institut eller den modtagende enhed anses for at være nødlidende eller forventeligt nødlidende.

Forebyggende rekapitalisering

Der skal lægges særlig vægt på den ekstraordinære finansielle støtte fra det offentlige, der ydes i form af forebyggende rekapitalisering. Det er nødvendigt at præcisere de tilladte former for forebyggende foranstaltninger, der træffes uden for afvikling, og som har til formål at rekapitalisere den pågældende enhed. De foranstaltninger, der ydes, bør være af midlertidig karakter, fordi de skal imødegå de negative konsekvenser af eksterne chok og ikke anvendes til at kompensere for iboende svagheder i forbindelse med f.eks. en forældet forretningsmodel. Anvendelse af instrumenter uden fast løbetid, såsom egentlige kernekapitalinstrumenter (Common Equity Tier 1 (CET1)), bør kun forekomme undtagelsesvis og kun være mulig, hvis andre former for kapitalinstrumenter ikke ville være tilstrækkelige. En sådan ændring er nødvendig for at sikre, at støtten forbliver af midlertidig karakter. Der er også behov for strengere og mere eksplicitte krav om på forhånd at fastlægge varigheden af og exitstrategien for de forebyggende foranstaltninger. Den enhed, der modtager støtte, bør være solvent på det tidspunkt, hvor foranstaltningerne anvendes, dvs. den kompetente myndighed vurderer, at den ikke overtræder og sandsynligvis ikke vil overtræde de gældende kapitalkrav i de næste 12 måneder. Hvis de betingelser, hvorunder støtten ydes, ikke overholdes, bør den enhed, der modtager støtten, anses for at være nødlidende eller forventeligt nødlidende.

Artikel 32b og udtræden af markedet

Uanset en potentiel udvidelse af anvendelsen af afvikling vil afviklingen af nogle EU-banker ikke være begrundet i almene hensyn. I sådanne tilfælde bør banker likvideres i overensstemmelse med national lovgivning. De gældende nationale regler er meget forskellige fra medlemsstat til medlemsstat, både med hensyn til de betingelser, der udløser indledningen af en procedure, og med hensyn til selve procedurens struktur. I nogle medlemsstater ville banken gå i almindelig insolvens, i andre lande findes der en særlig insolvens- eller likvidationsordning for banker, eller der findes flere procedurer, som ikke nødvendigvis i alle tilfælde fører til, at banken udtræder af markedet. Desuden er de udløsende faktorer for indledning af nationale insolvensprocedurer ikke altid i overensstemmelse med konstateringen af, om en bank er nødlidende eller forventeligt

nødlidende i henhold til BRRD. Dette kan skabe usikkerhed om, hvorvidt insolvensbehandlingen kan indledes (såkaldte "limbo-situationer"), eller om proceduren fører til et klart resultat med hensyn til at sikre udtræden af markedet.

For at håndtere sådanne situationer blev der med bankpakken fra 2019 indført artikel 32b, hvori det kræves, at medlemsstaterne sikrer en velordnet likvidation i overensstemmelse med gældende national lovgivning for nødlidende banker, som ikke afvikles på grund af en negativ PIA. Gennemførelsen af disse bestemmelser i de nationale retlige rammer er imidlertid ikke tilstrækkelig til at imødegå alle resterende risici forbundet med nødlidende institutter, der ikke forlader markedet. Der er navnlig stadig usikkerhed om, hvilken procedure der skal anvendes i disse tilfælde, og navnlig om der kun bør anvendes almindelig insolvensbehandling, eller om andre nationale procedurer også kan finde anvendelse.

For at afhjælpe den eksisterende uoverensstemmelse og usikkerhed på tværs af medlemsstaterne ændres artikel 32b derfor for at skabe yderligere rammer og klarhed og for at sikre, at gældende nationale procedurer fører til, at banken udtræder af markedet inden for en rimelig tidsramme. Ændringerne hverken tager sigte på eller fører til harmonisering af de nationale insolvensregler, og der bevares en margen på nationalt plan med hensyn til, hvordan denne udtræden af markedet bør finde sted (dvs. enten gennem salg eller på anden måde).

I den forbindelse foreslås det også at styrke den rolle, som inddragelsen af bankens tilladelse spiller, når det erklæres, at banken er nødlidende eller forventeligt nødlidende, og der ikke sker nogen afvikling. Den nye bestemmelse i artikel 32b, stk. 3, giver tilsynsmyndigheden beføjelse til at inddrage tilladelsen udelukkende på grundlag af konstateringen af, om den er nødlidende eller forventeligt nødlidende, hvilket er en tilstrækkelig betingelse for, at de relevante nationale administrative eller retslige myndigheder uden ophold kan indlede den gældende nationale likvidationsprocedure.

Ændringer vedrørende minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver (MREL)

MREL for overførselsstrategier

Som led i afviklingsplanlægningen fastlægger afviklingsmyndighederne de foretrukne og alternative afviklingsstrategier og forbereder anvendelsen af de relevante værktøjer for at sikre, at de bruges effektivt. For store og komplekse institutter forventes den åbne bankbail-in generelt at være det foretrukne afviklingsværktøj, hvilket indebærer nedskrivning og konvertering af kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver for at absorbere tab og rekapitalisere den bank, der er ved at blive afviklet.

Parallelt hermed kan visse mindre og mellemstore institutter med forretningsmodeller, der hovedsagelig er baseret på finansiering gennem egenkapital og indskud, være kandidater til overførselsværktøjsstrategier, der omfatter salg af dele af eller hele virksomheden til en køber eller et broinstitut, overførsel af misligholdte aktiver til et porteføljeadministrationsselskab og udtræden af markedet.

Som allerede fastsat i den nuværende ramme bør MREL-kravets niveau afspejle den foretrukne afviklingsstrategi. Den eksisterende bestemmelse i artikel 45c fokuserer på MREL-kalibrering for bail-in-strategier (krav om tabsabsorberings- og rekapitaliseringsbeløb med detaljerede regler om, hvordan hver enkelt bør justeres, og på krav om efterstillelse, der primært er rettet mod at sikre overholdelse af kravet vedrørende samlede passiver og kapitalgrundlagskrav på 8 %). Selv om muligheden for at anvende andre afviklingsværktøjer end bail-in anerkendes, regulerer det nuværende BRRD ikke i detaljer MREL-kalibreringen for overførselsstrategier. I praksis fører dette til retsusikkerhed, og at

afviklingsmyndighederne anvender forskellige metoder, når de fastsætter MREL for sådanne strategier.

Det er derfor nødvendigt at skabe et klarere retsgrundlag for at skelne mellem MREL-kalibrering for overførselsstrategier og kalibrering for bail-in, også af hensyn til proportionalitet og konsekvent anvendelse. I denne forbindelse og under hensyntagen til afviklingsmyndighedernes nuværende praksis tilføjes der en ny artikel 45ca, som fastsætter de principper, der bør tages i betragtning ved kalibrering af MREL for overførselsstrategier — størrelse, forretningsmodel, risikoprofil, overførbarhedsanalyse, muligheder for afsætning, hvorvidt strategien er overførsel af aktiver eller aktiehandel og supplerende anvendelse af et porteføljeadministrationsselskab for aktiver, der ikke kan overføres.

Ændringerne styrker princippet om, at MREL fortsat bør være den første og vigtigste forsvarslinje for alle banker, herunder dem, der vil være omfattet af en overførselsstrategi og markedsudtræden, for at sikre, at tabene i videst muligt omfang absorberes af aktionærer og kreditorer.

Vurdering af det kombinerede bufferkrav i tilfælde af forbud mod visse udlodninger

For at afhjælpe et eksisterende hul i den juridiske klarhed i den nuværende ramme med hensyn til afviklingsmyndighedernes beføjelse til at forbyde visse udlodninger i tilfælde af, at en enhed ikke opfylder det kombinerede bufferkrav ud over MREL, og navnlig hvis enheden ikke er omfattet af det kombinerede bufferkrav (i henhold til artikel 104a i direktiv 2013/36/EU) på samme grundlag som dens MREL, tilføjes der et nyt stk. 7 til artikel 16a for at præcisere, at beføjelsen til at forbyde visse udlodninger bør anvendes på grundlag af skønnet over det kombinerede bufferkrav, der følger af den delegerede retsakt i henhold til artikel 45c, stk. 4, som præciserer den metode, som afviklingsmyndighederne skal anvende til at skønne det kombinerede bufferkrav under sådanne omstændigheder.

De minimis-undtagelse fra visse MREL-krav

I henhold til MREL-reglerne i BRRD er strukturelt efterstillede passiver som omhandlet i artikel 72b, stk. 2, litra d), nr. iii), i CRR omfattet af definitionen af "efterstillede nedskrivningsrelevante instrumenter", der anvendes i hele artikel 45b i BRRD. Passiver, der er godkendt som nedskrivningsrelevante i henhold til CRR ifølge de minimis-undtagelsen i artikel 72b, stk. 4, i CRR, betragtes imidlertid ikke som "efterstillede nedskrivningsrelevante instrumenter" i henhold til BRRD, fordi artikel 72b, stk. 4, i CRR udtrykkeligt er udelukket fra definitionen i artikel 2, stk. 1, nr. 71b), i BRRD.

For at rette op på denne uoverensstemmelse tilføjes et nyt stykke til artikel 45b i BRRD, der giver afviklingsmyndighederne mulighed for at tillade afviklingsenheder at opfylde MREL-kravene om efterstillelse ved hjælp af foranstillede forpligtelser, når betingelserne i artikel 72b, stk. 4, i CRR er opfyldt.

For at sikre tilpasning til TLAC-rammen må afviklingsenheder, der er omfattet af de minimis-undtagelsen, ikke få deres MREL-efterstillingskrav nedjusteret med et beløb svarende til TREA-fradraget på 3,5 % for TLAC i henhold til artikel 45b, stk. 4, første afsnit, andet punktum, i BRRD.

Eventualforpligtelser

Forslaget indeholder også præciseringer vedrørende status for eventualforpligtelser og hensættelser med henblik på afviklingsplanlægning og -gennemførelse. Ændringerne tager højde for International Accounting Standards Boards (IASB's) internationale regnskabsstandard (IFRS) 37 "Hensatte forpligtelser, eventualforpligtelser og eventualaktiver" og indfører henvisninger til i) hensættelser (forpligtelser med usikker timing

eller beløb) og ii) eventualforpligtelser (eventuelle forpligtelser afhængigt af, om der indtræffer en usikker fremtidig begivenhed, eller aktuelle forpligtelser, for hvilke betalingen ikke er sandsynlig, eller beløbet ikke kan måles pålideligt). De to kategorier er forskellige med hensyn til graden af sandsynlighed for, at der skal foretages en betaling, og hensættelser bør behandles som forpligtelser, mens eventualforpligtelser ikke vil blive behandlet som sådanne. Set fra et afviklingsperspektiv betyder dette, at hensættelser, der er blevet anerkendt, i princippet bør kunne omfattes af bail-in, mens eventualforpligtelser sandsynligvis ikke vil blive omfattet af bail-in på grund af deres usikre karakter.

Bidrag og uigenkaldelige betalingsforpligtelser

For at tage hensyn til udløbet af den indledende periode for opbygningen af afviklingsfinansieringsordningerne og den deraf følgende reduktion af størrelsen af de regelmæssige ex ante-bidrag foretages der tekniske ændringer af artikel 102 og 104 for at frakoble det maksimale beløb for ex post-bidrag, der kan opkræves fra størrelsen af de almindelige ex ante-bidrag, således at et uforholdsmæssigt lavt loft over ex post-bidrag undgås, samt for at give mulighed for at udskyde opkrævningen af de almindelige ex ante-bidrag, hvis omkostningerne ved en årlig opkrævning ikke står i forhold til det beløb, der skal opkræves. Behandlingen af uigenkaldelige betalingsforpligtelser præciseres også i artikel 103, både med hensyn til deres anvendelse i forbindelse med afvikling og med hensyn til den procedure, der skal følges, hvis et institut eller en enhed ophører med at være omfattet af forpligtelsen til at betale bidrag.

For at skabe større gennemsigtighed og sikkerhed med hensyn til andelen af uigenkaldelige betalingsforpligtelser i det samlede beløb af ex ante-bidrag, der skal opkræves, præciseres det desuden, at afviklingsmyndighederne bør fastsætte en sådan andel på årsbasis inden for de gældende grænser.

Mandater til EBA

Afviklingsmyndighederne har i de seneste år udviklet og gennemført en lang række politikker for at forbedre bankernes afviklingsmuligheder og sikre et passende forberedelsesniveau i forbindelse med gennemførelsen af afviklingsværktøjer og -beføjelser i tilfælde af afvikling. EBA har udarbejdet fælles standarder for at supplere bestemmelserne i BRRD og harmonisere myndighedernes praksis i hele Unionen.

For at sikre, at de gældende standarder fortsat er egnede til formålet, og at der vedtages nye, hvor det er relevant, tildeles EBA nye roller og ansvarsområder med henblik på at rapportere om eksisterende praksis, fremme konvergens og fremme et højt beredskabsniveau blandt de kompetente myndigheder og afviklingsmyndighederne. Der indføres nye mandater for EBA til at overvåge de foranstaltninger, som afviklingsmyndighederne træffer for at sikre en effektiv gennemførelse af rammen og vurdere eventuelle forskelle mellem medlemsstaterne med hensyn til vurderinger af afviklingsmuligheder og operationalisering af afviklingsværktøjer og -beføjelser. Desuden indføres der en ny rolle for EBA for at fremme konvergens og udveksling mellem kompetente myndigheder og afviklingsmyndigheder gennem koordinering af øvelser på EU-plan for at teste anvendelsen af rammen i forbindelse med genopretning og afvikling.

I lyset af de mange nationale muligheder, som medlemsstaterne har i henhold til artikel 44a, anmodes EBA desuden om at aflægge rapport om anvendelsen af nævnte artikel, sammenligne den måde, hvorpå den er blevet gennemført i medlemsstaterne, og analysere virkningen af eventuelle forskelle på grænseoverskridende transaktioner.

Da institutter og enheder kan være forpligtet til at overholde det interne MREL enten på individuelt eller konsolideret grundlag, har praksis endelig vist, at i nogle situationer er

kravene om yderligere kapitalgrundlag og det kombinerede bufferkrav i CRD ikke fastsat på samme grundlag som det interne MREL. Derfor bør de eksisterende reguleringsmæssige tekniske standarder for estimering af kravene om yderligere kapitalgrundlag og det kombinerede bufferkrav, der er vedtaget ved Kommissionens delegerede forordning (EU) 2021/1118[22], udvides til ikke blot at omfatte afviklingsenheder, men også enheder, der ikke er blevet identificeret som afviklingsenheder. EBA's mandat i artikel 45c, stk. 4, ændres i overensstemmelse hermed.

Andre bestemmelser

For at mindske den administrative byrde for institutterne, for så vidt angår forpligtelserne til at ajourføre genopretningsplaner på årsbasis, tilføjes et tredje afsnit til artikel 5, stk. 2, hvori det fastsættes, at tilsynsmyndighederne har beføjelse til at fravige kravet om at ajourføre visse dele af planen for en given cyklus, hvis der ikke sker ændringer i instituttets juridiske eller organisatoriske struktur, dets forretningsaktiviteter eller dets finansielle situation.

I henhold til BRRD's nuværende tekst må genopretningsplaner ikke omfatte nogen adgang til eller modtagelse af ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige. Reglen i artikel 5, stk. 3, suppleres for at fastsætte, at genopretningsplaner ud over finansiel støtte fra det offentlige ikke må omfatte adgang til eller modtagelse af likviditetsstøtte fra en centralbank i en nødsituation eller nogen form for likviditetsstøtte fra en centralbank, der ydes på andre betingelser end standardvilkårene for sikkerhedsstillelse, løbetid og rentesatser.

Afviklingsmyndighederne skal indkredse de foranstaltninger, der skal træffes over for koncernenheder, når de udarbejder koncernafviklingsplaner. Intensiteten og detaljeringsgraden af dette arbejde med hensyn til datterselskaber, der ikke er afviklingsenheder, kan variere afhængigt af de pågældende institutters og enheders størrelse og risikoprofil, tilstedeværelsen af kritiske funktioner og koncernafviklingsstrategien. BRRD ændres således med indførelsen af et nyt afsnit i artikel 12, stk. 1, som vil gøre det muligt for afviklingsmyndighederne at følge en forenklet tilgang, hvor det er relevant, når de udfører denne opgave.

Præcisering af artikel 44, stk. 7

Den nuværende bestemmelse i artikel 44, stk. 7, er uklar med hensyn til betingelserne for og rækkefølgen af anvendelsen af afviklingsfinansieringsordningen og alternative finansieringskilder efter ydelsen af den indledende finansiering på op til grænsen på 5 % af samlede passiver og kapitalgrundlagskrav, og efter at alle usikrede, ikkeprivilegerede passiver, bortset fra berettigede indskud, er blevet nedskrevet eller konverteret fuldt ud. Derfor ændres artikel 44, stk. 7, for at skabe juridisk klarhed og yderligere fleksibilitet til at anvende RF ud over 5 % af de samlede passiver og kapitalgrundlagskrav.

Afviklingskollegier

For at sikre overensstemmelse med artikel 51, stk. 3, i direktiv 2013/36/EU, som fastsætter, at de kompetente myndigheder, der fører tilsyn med et institut med væsentlige filialer i andre medlemsstater, opretter tilsynskollegier for at lette samarbejdet og udvekslingen af

[22] Kommissionens delegerede forordning (EU) 2021/1118 af 26. marts 2021 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU for så vidt angår reguleringsmæssige tekniske standarder, der præciserer den metode, som afviklingsmyndigheder skal anvende til at skønne det krav, der er omhandlet i artikel 104a i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU, og det kombinerede bufferkrav for afviklingsenheder på konsolideret afviklingskoncernniveau, hvis afviklingskoncernen ikke er omfattet af disse krav i henhold til nævnte direktiv (EUT L 241 af 8.7.2021, s. 1).

oplysninger mellem tilsynsmyndighederne i hjemlandet og værtslandet, tilføjes der et nyt stk. 6a til artikel 88 i BRRD, som indeholder bestemmelser om oprettelse af afviklingskollegier i disse tilfælde for at lette samarbejdet og udvekslingen af oplysninger mellem afviklingsmyndighederne i hjemlandet og værtslandet.

Prioritetsrækkefølge af afviklingsfinansieringsordningers fordringer

I henhold til artikel 37, stk. 7, bør afviklingsfinansieringsordningen kunne få dækket rimelige udgifter, der reelt er afholdt i forbindelse med anvendelsen af afviklingsværktøjer og -beføjelser, af det institut, der er under afvikling, som privilegeret kreditor. BRRD specificerede imidlertid ikke afviklingsfinansieringsordningens relative prioritetsrækkefølge i forhold til andre privilegerede kreditorer. Det nye stk. 9, der tilføjes i artikel 108, præciserer, at afviklingsfinansieringsordningens fordringer bør være højere end indskydernes og indskudsgarantiordningernes krav.

Desuden kan afviklingsfinansieringsordningen anvendes yderligere i forbindelse med afvikling til de formål, der er anført i artikel 101. Hidtil har BRRD ikke præciseret, om en sådan anvendelse skaber en fordring til fordel for afviklingsfinansieringsordningen, og i bekræftende fald en sådan fordrings prioritetsrækkefølge ved insolvens. Der tilføjes et nyt stk. 8 i artikel 108, hvori det præciseres, at hvis aktiviteten i det institut, der er under afvikling, delvist overføres til et broinstitut eller en privat køber med støtte fra afviklingsfinansieringsordningen, bør det have et krav over for den resterende del af den pågældende enhed. Eksistensen af et sådant krav bør vurderes fra sag til sag afhængigt af afviklingsstrategien og den konkrete anvendelse af afviklingsfinansieringsordningen, men den bør være forbundet med anvendelsen af afviklingsfinansieringsordningen til at bære tab i stedet for kreditorer, f.eks. når ordningen anvendes til at garantere aktiver og passiver, der overføres til en modtager, eller til at dække forskellen mellem de overførte aktiver og passiver.

Hvis afviklingsfinansieringsordningen anvendes til at støtte anvendelsen af bail-in-værktøjet som den primære afviklingsstrategi (artikel 43, stk. 2, litra a)) i stedet for nedskrivning og konvertering af visse kreditorers passiver, bør dette ikke skabe et krav mod instituttet under afvikling, da det ville fjerne formålet med afviklingsfinansieringsordningens bidrag. De kompensationer, der betales som følge af tilsidesættelsen af princippet om, at ingen kreditorer må stilles ringere, bør heller ikke give anledning til krav til afviklingsfinansieringsordningen.

Informationsudveksling

Artikel 128 ændres for at give Den Fælles Afviklingsinstans, ECB og andre medlemmer af Det Europæiske System af Centralbanker, EBA, afviklingsmyndighederne og de kompetente myndigheder mulighed for at give Kommissionen alle de oplysninger, der er nødvendige for udførelsen af dens opgaver i forbindelse med politikudvikling.

2023/0112 (COD)

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV

om ændring af direktiv 2014/59/EU for så vidt angår foranstaltninger til tidlig indgriben, betingelser for afvikling og finansiering af afviklingshandlinger

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 114,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Den Europæiske Centralbank[23],

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg[24],

efter den almindelige lovgivningsprocedure, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Unionens afviklingsramme for kreditinstitutter og investeringsselskaber ("institutter") blev oprettet i kølvandet på den globale finanskrise i 2008-2009 og efter Rådet for Finansiel Stabilitets internationalt godkendte "Key Attributes of Effective Resolution Regimes for Financial Institutions"[25]. Unionens afviklingsramme består af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU[26] og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014[27]. Begge retsakter finder anvendelse på institutter etableret i Unionen og alle andre enheder, der er omfattet af anvendelsesområdet for nævnte direktiv eller nævnte forordning ("enheder"). Unionens afviklingsramme har til formål på en velordnet måde at håndtere institutters og enheders sammenbrud ved at bevare institutters og enheders kritiske funktioner og undgå trusler mod den finansielle stabilitet og samtidig beskytte indskydere og offentlige midler. Desuden har EU's afviklingsramme til formål at fremme udviklingen af det indre marked for bankvirksomhed ved at skabe en harmoniseret ordning til at håndtere

23 EUT C […] af […], s. […].

24 EUT C […] af […], s. […].

25 Rådet for Finansiel Stabilitet, Key Attributes of Effective Resolution Regimes for Financial Institutions, 15. oktober 2014.

26 Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012 (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 190).

27 Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014 af 15. juli 2014 om ensartede regler og en ensartet procedure for afvikling af kreditinstitutter og visse investeringsselskaber inden for rammerne af en fælles afviklingsmekanisme og en fælles afviklingsfond og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT L 225 af 30.7.2014, s. 1).

grænseoverskridende kriser på en koordineret måde og ved at undgå konkurrenceforvridninger og risici for ulige behandling.

(2) Flere år efter gennemførelsen af Unionens afviklingsramme, som den finder anvendelse i øjeblikket, giver den ikke de tilsigtede resultater med hensyn til nogle af disse mål. Selv om institutter og enheder har gjort betydelige fremskridt hen imod afviklingsmuligheder og har afsat betydelige ressourcer til dette formål, navnlig gennem opbygning af tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet og opfyldning af afviklingsfinansieringsordninger, anvendes Unionens afviklingsramme sjældent. Visse mindre og mellemstore institutters og enheders sammenbrud afhjælpes i stedet hovedsagelig gennem uharmoniserede nationale foranstaltninger. Det er snarere skatteydernes penge, der anvendes, end afviklingsfinansieringsordninger. Denne situation synes at skyldes utilstrækkelige incitamenter. Disse utilstrækkelige incitamenter skyldes samspillet mellem EU's afviklingsramme og nationale regler, hvorved de vide skønsbeføjelser i vurderingen af almene hensyn ikke altid anvendes på en måde, der afspejler, hvordan Unionens afviklingsramme skulle finde anvendelse. Samtidig har EU's afviklingsramme kun været brugt i begrænset omfang på grund af risikoen for, at indskydere i indskudsfinansierede institutter bærer tab for at sikre, at disse institutter kan få adgang til ekstern finansiering under afvikling, navnlig i mangel af andre passiver, der kan omfattes af bail-in. Endelig har det forhold, at der er mindre strenge regler om adgang til finansiering uden for afvikling end i forbindelse med afvikling, modvirket anvendelsen af EU's afviklingsramme til fordel for andre løsninger, som ofte indebærer anvendelse af skatteydernes penge i stedet for egne ressourcer fra instituttet, enheden eller branchefinansierede sikkerhedsnet. Denne situation skaber igen risiko for fragmentering, risici for suboptimale resultater i forbindelse med forvaltning af institutters og enheders sammenbrud, navnlig hvad angår mindre og mellemstore institutter og enheder, og offeromkostninger fra uudnyttede finansielle ressourcer. Det er derfor nødvendigt at sikre en mere effektiv og sammenhængende anvendelse af Unionens afviklingsramme og sikre, at den kan anvendes, når det er begrundet i almene hensyn, herunder for visse mindre og mellemstore institutter, der primært finansieres gennem indskud og uden tilstrækkelige andre passiver, der er omfattet af bail-in.

(3) Intensiteten og detaljeringsgraden af det afviklingsplanlægningsarbejde, der er påkrævet med hensyn til datterselskaber, der ikke er udpeget som afviklingsenheder, varierer afhængigt af de pågældende institutters og enheders størrelse og risikoprofil, tilstedeværelsen af kritiske funktioner og koncernafviklingsstrategien. Afviklingsmyndighederne bør derfor kunne tage hensyn til disse faktorer, når de udpeger de foranstaltninger, der skal træffes over for sådanne datterselskaber, og følge en forenklet tilgang, hvor det er relevant.

(4) Et institut eller en enhed, der likvideres i henhold til national lovgivning, efter at det er fastslået, at instituttet eller enheden er nødlidende eller forventeligt nødlidende, og afviklingsmyndighedens konklusion om, at dets afvikling ikke er begrundet i almene hensyn, er i sidste ende på vej mod udtræden af markedet. Dette indebærer, at der ikke er behov for en plan for de foranstaltninger, der skal træffes i tilfælde af sammenbrud, uanset om den kompetente myndighed allerede har inddraget det pågældende instituts eller den pågældende enheds tilladelse. Det samme gælder for den resterende del af et institut under afvikling efter overførslen af aktiver, rettigheder og passiver i forbindelse med en overførselsstrategi. Det bør derfor præciseres, at det i disse situationer ikke er nødvendigt at anvende afviklingsplaner.

(5) Afviklingsmyndighederne kan i øjeblikket forbyde visse udlodninger, hvis et institut eller en enhed ikke opfylder det kombinerede bufferkrav, når det tages i betragtning ud over minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver ("MREL"). I visse situationer kan et institut eller en enhed dog være forpligtet til at opfylde MREL-kravet på et andet grundlag end det grundlag, hvorpå instituttet eller enheden skal opfylde det kombinerede bufferkrav. Denne situation skaber usikkerhed med hensyn til betingelserne for afviklingsmyndighedernes udøvelse af deres beføjelser til at forbyde udlodninger og for beregningen af det maksimale udlodningsbeløb i forbindelse med MREL. Det bør derfor fastsættes, at afviklingsmyndighederne i disse tilfælde bør udøve beføjelsen til at forbyde visse udlodninger på grundlag af skønnet over det kombinerede bufferkrav, der følger af Kommissionens delegerede forordning (EU) 2021/1118[28]. For at sikre gennemsigtighed og retssikkerhed bør afviklingsmyndighederne meddele det skønnede kombinerede bufferkrav til instituttet eller enheden, som derefter bør offentliggøre det skønnede kombinerede bufferkrav.

(6) Der blev indført foranstaltninger til tidlig indgriben for at sætte de kompetente myndigheder i stand til at afhjælpe forværringen af et instituts eller en enheds finansielle og økonomiske situation og så vidt muligt mindske risikoen for og virkningen af en mulig afvikling. På grund af manglende sikkerhed med hensyn til de udløsende faktorer for anvendelsen af disse foranstaltninger til tidlig indgriben og delvis overlapning med tilsynsforanstaltninger er der dog sjældent blevet anvendt foranstaltninger til tidlig indgriben. Betingelserne for anvendelse af disse foranstaltninger til tidlig indgriben bør derfor forenkles og præciseres yderligere. For at fjerne usikkerheden med hensyn til betingelserne for og tidspunktet for fjernelse af ledelsesorganet og udpegelsen af midlertidige administratorer bør disse foranstaltninger udtrykkeligt identificeres som foranstaltninger til tidlig indgriben, og deres anvendelse bør være underlagt de samme udløsningsmekanismer. Samtidig bør de kompetente myndigheder være forpligtet til at vælge passende foranstaltninger til håndtering af en specifik situation i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet. For at gøre det muligt for de kompetente myndigheder at tage hensyn til omdømmemæssige risici eller risici i forbindelse med hvidvask af penge eller informations- og kommunikationsteknologi bør de kompetente myndigheder vurdere betingelserne for anvendelse af foranstaltninger til tidlig indgriben, ikke kun på grundlag af kvantitative indikatorer såsom kapital- eller likviditetskrav, gearingsniveau, misligholdte lån eller koncentration af eksponeringer, men også på grundlag af kvalitative udløsende faktorer.

(7) For at forbedre retssikkerheden bør de foranstaltninger til tidlig indgriben, der er fastsat i direktiv 2014/59/EU, og som overlapper allerede eksisterende beføjelser i henhold til de tilsynsmæssige rammer, der er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets

[28] Kommissionens delegerede forordning (EU) 2021/1118 af 26. marts 2021 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU for så vidt angår reguleringsmæssige tekniske standarder, der præciserer den metode, som afviklingsmyndigheder skal anvende til at skønne det krav, der er omhandlet i artikel 104a i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU, og det kombinerede bufferkrav for afviklingsenheder på konsolideret afviklingskoncernniveau, hvis afviklingskoncernen ikke er omfattet af disse krav i henhold til nævnte direktiv (EUT L 241 af 8.7.2021, s. 1).

direktiv 2013/36/EU[29] og i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2034[30], fjernes. Det er desuden nødvendigt at sikre, at afviklingsmyndighederne er i stand til at være forberedte på en eventuel afvikling af et institut eller en enhed. Den kompetente myndighed bør derfor underrette afviklingsmyndighederne om forværringen af et instituts eller en enheds finansielle situation i tilstrækkelig god tid, og afviklingsmyndighederne bør have de nødvendige beføjelser til at gennemføre forberedende foranstaltninger. For at gøre det muligt for afviklingsmyndighederne at reagere så hurtigt som muligt på en forværring af et instituts eller en enheds situation bør forudgående anvendelse af foranstaltninger til tidlig indgriben ikke være en betingelse for, at afviklingsmyndigheden kan træffe foranstaltninger til markedsføring af instituttet eller enheden eller anmode om oplysninger med henblik på at ajourføre afviklingsplanen og udarbejde værdiansættelsen. For at sikre en konsekvent, koordineret, effektiv og rettidig reaktion på forværringen af et instituts eller en enheds finansielle situation og for at forberede en eventuel afvikling ordentligt er det nødvendigt at styrke samspillet og koordineringen mellem de kompetente myndigheder og afviklingsmyndighederne. Så snart et institut eller en enhed opfylder betingelserne for anvendelse af foranstaltninger til tidlig indgriben, bør de kompetente myndigheder og afviklingsmyndighederne øge deres udveksling af oplysninger, herunder foreløbige oplysninger, og i fællesskab overvåge instituttets eller enhedens finansielle situation.

(8) Det er nødvendigt at sikre rettidig handling og tidlig koordinering mellem den kompetente myndighed og afviklingsmyndigheden, når et institut eller en enhed stadig er en going concern, men hvor der er en væsentlig risiko for, at instituttet eller enheden bliver nødlidende. Den kompetente myndighed bør derfor så tidligt som muligt underrette afviklingsmyndigheden om en sådan risiko. Denne underretning bør indeholde årsagerne til den kompetente myndigheds vurdering og en oversigt over de alternative foranstaltninger i den private sektor, tilsynsforanstaltninger eller foranstaltninger til tidlig indgriben, der er tilgængelige for at forhindre, at instituttet eller enheden bliver nødlidende, inden for en rimelig tidsfrist. En sådan tidlig underretning bør ikke berøre procedurerne for at fastslå, om betingelserne for afvikling er opfyldt. Den kompetente myndigheds forudgående underretning af afviklingsmyndigheden om en væsentlig risiko for, at et institut eller en enhed er nødlidende eller forventeligt nødlidende, bør ikke være en betingelse for en efterfølgende konstatering af, at et institut eller en enhed faktisk er nødlidende eller forventeligt nødlidende. Hvis instituttet eller enheden på et senere tidspunkt vurderes at være nødlidende eller forventeligt nødlidende, og der ikke findes alternative løsninger til at forhindre et sådant sammenbrud inden for en rimelig frist, skal afviklingsmyndigheden desuden træffe afgørelse om, hvorvidt der skal træffes afviklingshandlinger. I et sådant tilfælde kan rettidigheden af afgørelsen om at anvende afviklingshandlinger over for et institut eller en enhed være afgørende for en vellykket gennemførelse af afviklingsstrategien, navnlig fordi et tidligere indgreb i instituttet eller enheden kan bidrage til at sikre tilstrækkelig tabsabsorberingskapacitet og likviditet til at gennemføre denne strategi. Det er derfor hensigtsmæssigt at give

[29] Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 338).

[30] Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2034 af 27. november 2019 om tilsyn med investeringsselskaber og om ændring af direktiv 2002/87/EF, 2009/65/EF, 2011/61/EU, 2013/36/EU, 2014/59/EU og 2014/65/EU (EUT L 314 af 5.12.2019, s. 64).

afviklingsmyndigheden mulighed for i tæt samarbejde med den kompetente myndighed at vurdere, hvad der udgør en rimelig tidsramme for at gennemføre alternative foranstaltninger for at undgå, at instituttet eller enheden bliver nødlidende. For at sikre et rettidigt resultat og sætte afviklingsmyndigheden i stand til at forberede sig korrekt på instituttets eller enhedens potentielle afvikling bør afviklingsmyndigheden og den kompetente myndighed mødes regelmæssigt, og afviklingsmyndigheden bør træffe afgørelse om hyppigheden af disse møder under hensyntagen til sagens omstændigheder.

(9) Afviklingsrammen skal potentielt anvendes på ethvert institut eller enhver enhed, uanset størrelse og forretningsmodel, hvis de værktøjer, der er til rådighed i henhold til national lovgivning, ikke er tilstrækkelige til at håndtere instituttets eller enhedens sammenbrud. For at sikre et sådant resultat bør kriterierne for at anvende vurderingen af almene hensyn på et nødlidende institut eller en nødlidende enhed præciseres. Det er navnlig nødvendigt at præcisere, at visse af instituttets eller enhedens funktioner afhængigt af de specifikke omstændigheder kan betragtes som kritiske, selv om deres ophør kun vil påvirke den finansielle stabilitet eller kritiske tjenester på regionalt plan.

(10) Vurderingen af, om afviklingen af et institut eller en enhed er begrundet i almene hensyn, bør afspejle den betragtning, at indskyderne er bedre beskyttet, når indskudsgarantiordningens midler anvendes mere effektivt, og tabene af disse midler minimeres. I vurderingen af almene hensyn bør afviklingsmålet om at beskytte indskydere derfor anses for bedre at kunne nås ved afvikling, hvis det ville være dyrere for indskudsgarantiordningen at vælge insolvens.

(11) Vurderingen af, om afviklingen af et institut eller en enhed er begrundet i almene hensyn, bør også så vidt muligt afspejle forskellen mellem på den ene side finansiering, der ydes gennem branchefinansierede sikkerhedsnet (afviklingsfinansieringsordninger eller indskudsgarantiordninger), og på den anden side finansiering fra medlemsstaterne med skatteydernes penge. Medlemsstaternes finansiering indebærer en større risiko for moralsk risiko og et mindre incitament til markedsdisciplin. Ved vurderingen af målet om at minimere afhængigheden af ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige bør afviklingsmyndighederne derfor finde finansiering gennem afviklingsfinansieringsordningerne eller indskudsgarantiordningen at foretrække frem for finansiering gennem et tilsvarende beløb af midler fra medlemsstaternes budget.

(12) For at sikre, at afviklingsmålene nås på den mest effektive måde, bør resultatet af vurderingen af almene hensyn kun være negativt, hvis likvidationen af det nødlidende institut eller den nødlidende enhed ved almindelig insolvensbehandling ville opfylde afviklingsmålene mere effektivt og ikke kun i samme omfang som afvikling.

(13) Hvis et nødlidende institut eller en nødlidende enhed ikke afvikles, bør det likvideres i overensstemmelse med de procedurer, der er tilgængelige i henhold til national lovgivning. Sådanne procedurer kan variere betydeligt fra medlemsstat til medlemsstat. Selv om det er hensigtsmæssigt at give tilstrækkelig fleksibilitet til at anvende de eksisterende nationale procedurer, bør visse aspekter præciseres for at sikre, at de pågældende institutter eller enheder udtræder af markedet.

(14) Det bør sikres, at den relevante nationale administrative eller retslige myndighed hurtigt indleder en procedure i henhold til national lovgivning, når et institut eller en enhed anses for at være nødlidende eller forventeligt nødlidende og ikke er under afvikling. Hvis der i henhold til national lovgivning er mulighed for frivillig likvidation af instituttet eller enheden efter en beslutning truffet af aktionærerne, bør

en sådan mulighed fortsat være tilgængelig. Det bør dog sikres, at den relevante nationale administrative eller retslige myndighed træffer foranstaltninger, hvis aktionærerne ikke handler hurtigt.

(15) Det bør også fastsættes, at det endelige resultat af sådanne procedurer er det nødlidende instituts eller den nødlidende enheds udtræden af markedet eller ophør af dets/dens bankaktiviteter. Afhængigt af den nationale lovgivning kan dette mål nås på forskellige måder, hvilket kan omfatte salg af instituttet eller enheden eller dele heraf, salg af specifikke aktiver eller passiver, en gradvis afvikling eller ophør af bankaktiviteterne, herunder betalinger og indlån, med henblik på gradvist at sælge sine aktiver med henblik på at tilbagebetale de berørte kreditorer. For at gøre procedurerne mere forudsigelige bør dette resultat imidlertid nås inden for en rimelig tidsramme.

(16) De kompetente myndigheder bør have beføjelse til at inddrage et instituts eller en enheds tilladelse alene med den begrundelse, at instituttet eller enheden er nødlidende eller forventeligt nødlidende og ikke er under afvikling. De kompetente myndigheder bør kunne inddrage tilladelsen for at støtte målet om likvidation af instituttet eller enheden i overensstemmelse med national lovgivning, navnlig i tilfælde, hvor de tilgængelige procedurer i henhold til national lovgivning ikke kan indledes på det tidspunkt, hvor instituttet eller enheden anses for at være nødlidende eller forventeligt nødlidende, herunder de tilfælde, hvor instituttet eller enheden endnu ikke er insolvent på balancen. For yderligere at sikre, at målet med at likvidere instituttet eller enheden kan nås, bør medlemsstaterne sikre, at den kompetente myndigheds inddragelse af tilladelsen også er blandt de mulige betingelser for at indlede mindst en af de procedurer, der er til rådighed i henhold til national lovgivning, og som finder anvendelse på institutter eller enheder, der er nødlidende eller forventeligt nødlidende, men som ikke afvikles.

(17) I lyset af erfaringerne med gennemførelsen af direktiv 2014/59/EU, forordning (EU) nr. 806/2014 og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU[31] er det nødvendigt yderligere at præcisere, på hvilke betingelser der undtagelsesvis kan tillades forebyggende foranstaltninger, der kan betragtes som ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige. For at minimere konkurrencefordrejninger som følge af forskelle i indskudsgarantiordningernes karakter i Unionen bør deres indgreb i forbindelse med forebyggende foranstaltninger, der er i overensstemmelse med direktiv 2014/49/EU, og som betragtes som ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige, undtagelsesvis tillades, hvis det modtagende institut eller den modtagende enhed ikke opfylder nogen af betingelserne for at blive anset for at være nødlidende eller forventeligt nødlidende. Det bør sikres, at der træffes forebyggende foranstaltninger i tilstrækkelig god tid. Den Europæiske Centralbank (ECB) baserer i øjeblikket sin vurdering af, om et institut eller en enhed er solvent med henblik på forebyggende rekapitalisering, på en fremadrettet vurdering for de følgende 12 måneder af, om instituttet eller enheden kan opfylde kapitalgrundlagskravene i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013[32] eller i Europa-

[31] Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU af 16. april 2014 om indskudsgarantiordninger (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 149).

[32] Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 1).

Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2033[33] og det krav om yderligere kapitalgrundlag, der er fastsat i direktiv 2013/36/EU eller direktiv (EU) 2019/2034. Denne praksis bør fastlægges i direktiv 2014/59/EU. Desuden kan foranstaltninger til afhjælpning af virkningerne af værdiforringede aktiver, herunder porteføljeadministrationsinstrumenter eller aktivgarantiordninger, vise sig at være effektive og virkningsfulde med hensyn til at tackle årsagerne til eventuelle finansielle vanskeligheder, som institutter og enheder står over for, og forhindre, at de bliver nødlidende, og de kan derfor udgøre relevante forebyggende foranstaltninger. Det bør derfor præciseres, at sådanne sikkerhedsforanstaltninger kan tage form af foranstaltninger for værdiforringede aktiver.

(18) For at bevare markedsdisciplinen, beskytte offentlige midler og undgå konkurrenceforvridning bør forebyggende foranstaltninger fortsat være undtagelsen og kun anvendes for at håndtere situationer med alvorlige forstyrrelser på markedet eller for at bevare den finansielle stabilitet. Desuden bør forebyggende foranstaltninger ikke anvendes til at imødegå tab, som er lidt eller sandsynligvis vil blive lidt. Det mest pålidelige instrument til at identificere sådanne tab er en kvalitetskontrol af aktiverne foretaget af ECB, Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed) (EBA), oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010[34], eller kompetente nationale myndigheder. De kompetente myndigheder bør anvende en sådan kontrol til at identificere tab, der er lidt eller sandsynligvis vil blive lidt, hvis en sådan kontrol kan foretages inden for en rimelig frist. Hvis dette ikke er muligt, bør de kompetente myndigheder på grundlag af kontrolbesøg på stedet, hvor det er relevant, identificere tab, der er lidt eller sandsynligvis vil blive lidt, på den mest pålidelige måde under de foreliggende omstændigheder.

(19) Forebyggende rekapitalisering har til formål at støtte levedygtige institutter og enheder, der anses for at kunne støde på midlertidige vanskeligheder i den nærmeste fremtid, og forhindre, at deres situation forværres yderligere. For at undgå, at der ydes offentlig støtte til virksomheder, der allerede er urentable, når støtten ydes, bør forebyggende foranstaltninger, der ydes i form af erhvervelse af kapitalgrundlagsinstrumenter eller andre kapitalinstrumenter eller gennem foranstaltninger for værdiforringede aktiver, ikke overstige det beløb, der er nødvendigt for at dække kapitalunderskud som identificeret i det negative scenario med en stresstest eller tilsvarende. For at sikre, at den offentlige finansiering i sidste ende ophører, bør disse forebyggende foranstaltninger også være tidsbegrænsede og indeholde en klar tidsplan for deres afslutning (exitstrategi). Instrumenter uden fast løbetid, herunder egentlige kernekapitalinstrumenter, bør kun anvendes under ekstraordinære omstændigheder og være underlagt visse kvantitative begrænsninger, fordi de på grund af deres karakter ikke er velegnede til at opfylde betingelsen om midlertidig karakter.

---

33 Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2033 af 27. november 2019 om tilsynsmæssige krav til investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010, (EU) nr. 575/2013, (EU) nr. 600/2014 og (EU) nr. 806/2014 (EUT L 314 af 5.12.2019, s. 1).

34 Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/78/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 12).

(20) Forebyggende foranstaltninger bør begrænses til det beløb, som instituttet eller enheden ville have brug for til at opretholde sin solvens i tilfælde af en negativ scenariohændelse som fastsat i en stresstest eller en tilsvarende øvelse. I tilfælde af forebyggende foranstaltninger i form af foranstaltninger for værdiforringede aktiver bør det modtagende institut eller den modtagende enhed kunne anvende dette beløb til at dække tab på de overførte aktiver eller i kombination med en erhvervelse af kapitalinstrumenter, forudsat at det samlede beløb for den konstaterede mangel ikke overskrides. Det er også nødvendigt at sikre, at sådanne forebyggende foranstaltninger i form af foranstaltninger for værdiforringede aktiver er i overensstemmelse med eksisterende statsstøtteregler og bedste praksis, at de genopretter instituttets eller enhedens langsigtede rentabilitet, at statsstøtten begrænses til det nødvendige minimum, og at konkurrencefordrejninger undgås. Af disse grunde bør de berørte myndigheder i tilfælde af forebyggende foranstaltninger i form af foranstaltninger for værdiforringede aktiver tage hensyn til de specifikke retningslinjer, herunder planen vedrørende porteføljeadministrationsselskaber[35] og meddelelsen om håndtering af misligholdte lån[36]. Disse retsbevarende foranstaltninger i form af foranstaltninger for værdiforringede aktiver bør altid være underlagt den overordnede betingelse om midlertidig karakter. Offentlige garantier, der ydes for en bestemt periode i forbindelse med det pågældende instituts eller den pågældende enheds værdiforringede aktiver, forventes at sikre bedre overholdelse af betingelsen om midlertidig tilstand end overførsler af sådanne aktiver til en offentligt støttet enhed. For at sikre, at institutter og enheder, der viser sig ikke at være levedygtige på trods af den modtagne støtte, udtræder af markedet, er det nødvendigt at fastsætte, at det pågældende instituts eller enhedens manglende overholdelse af betingelserne for de støtteforanstaltninger, der var fastsat på det tidspunkt, hvor foranstaltningerne blev truffet, medfører, at det pågældende institut eller den pågældende enhed anses for at være nødlidende eller forventeligt nødlidende.

(21) For at dække væsentlige overtrædelser af tilsynskravene er det nødvendigt yderligere at præcisere betingelserne for at fastslå, at holdingselskaber er nødlidende eller forventeligt nødlidende. Et holdingselskabs overtrædelse af disse krav bør anses for at være væsentlig, hvis arten og omfanget af en sådan overtrædelse kan sammenlignes med en overtrædelse, der, hvis den blev begået af et kreditinstitut, ville have begrundet den kompetente myndigheds inddragelse af tilladelsen i overensstemmelse med artikel 18 i direktiv 2013/36/EU.

(22) Medlemsstaterne kan i henhold til deres nationale lovgivning have beføjelse til at suspendere betalings- eller leveringsforpligtelser, der kan omfatte berettigede indskud. Hvis suspensionen af betalings- eller leveringsforpligtelserne ikke er direkte forbundet med kreditinstituttets finansielle situation, må indskud ikke være indisponible i henhold til direktiv 2014/49/EU. Som følge heraf kan indskyderne måske ikke få adgang til deres indskud i en længere periode. For at bevare indskydernes tro på og tillid til banksektoren og opretholde den finansielle stabilitet bør medlemsstaterne sikre, at indskyderne har adgang til et passende dagligt beløb fra deres indskud til dækning af navnlig leveomkostningerne, hvis deres indskud gøres utilgængelige på grund af suspension af betalinger af andre årsager end årsager, der fører til udbetaling til indskyderen. En sådan procedure bør fortsat være en undtagelse, og medlemsstaterne bør sikre, at indskyderne har adgang til passende daglige beløb.

---

35 COM(2018) 133 final.

36 COM(2020) 822 final.

(23) For at øge retssikkerheden og i betragtning af den potentielle relevans af passiver, der kan opstå som følge af fremtidige usikre begivenheder, herunder resultatet af retssager, der verserer på afviklingstidspunktet, er det nødvendigt at fastsætte, hvilken behandling disse passiver bør modtage med henblik på anvendelsen af bail-in-værktøjet. De ledende principper i denne henseende bør være dem, der er fastsat i regnskabsreglerne, navnlig regnskabsreglerne i den internationale regnskabsstandard 37 som vedtaget ved Kommissionens forordning (EF) nr. 1126/2008[37]. På dette grundlag bør afviklingsmyndighederne sondre mellem hensættelser og eventualforpligtelser. Hensættelser er passiver, der vedrører en sandsynlig udstrømning af midler, og som kan anslås pålideligt. Eventualforpligtelser indregnes ikke som regnskabsmæssige forpligtelser, da de vedrører en forpligtelse, som ikke kan anses for sandsynlig på tidspunktet for skønnet, eller som ikke kan anslås pålideligt.

(24) Da hensættelser er regnskabsmæssige forpligtelser, bør det præciseres, at sådanne hensættelser skal behandles på samme måde som andre passiver. Sådanne hensættelser bør kunne omfattes af bail-in, medmindre de opfylder et af de specifikke kriterier for at blive udelukket fra bail-in-værktøjets anvendelsesområde. I betragtning af den potentielle relevans af disse hensættelser i forbindelse med afvikling og for at sikre sikkerhed i anvendelsen af bail-in-værktøjet bør det præciseres, at hensættelser er en del af de passiver, der er omfattet af bail-in, og at bail-in-værktøjet derfor finder anvendelse på dem. Det bør også sikres, at disse hensættelser og eventuelle passiver eller fordringer, der er opstået i forbindelse hermed, efter anvendelsen af bail-in-værktøjet behandles som indfriet til alle formål. Dette er navnlig relevant for passiver og forpligtelser, der udspringer af retlige krav mod det institut, der er under afvikling.

(25) I henhold til regnskabsprincipperne kan eventualforpligtelser ikke indregnes som passiver og bør derfor ikke kunne omfattes af bail-in. Det er imidlertid nødvendigt at sikre, at en eventualforpligtelse, der ville opstå som følge af en begivenhed, som er usandsynlig eller ikke kan anslås pålideligt på tidspunktet for afviklingen, ikke forringer afviklingsstrategiens effektivitet og navnlig bail-in-værktøjets effektivitet. For at nå dette mål bør valuaren som led i værdiansættelsen med henblik på afvikling vurdere eventualforpligtelser, der er opført på balancen for instituttet under afvikling, og kvantificere disse passivers potentielle værdi efter valuarens bedste evne. For at sikre, at instituttet eller enheden efter afviklingsprocessen kan opretholde tilstrækkelig markedstillid i et passende tidsrum, bør valuaren tage hensyn til denne potentielle værdi ved fastsættelsen af det beløb, hvormed passiver, der er omfattet af bail-in, skal nedskrives eller konverteres for at genoprette kapitalprocenterne i det institut, der er under afvikling. Afviklingsmyndigheden bør navnlig anvende sine konverteringsbeføjelser på passiver, der er omfattet af bail-in, i det omfang det er nødvendigt for at sikre, at rekapitaliseringen af instituttet under afvikling er tilstrækkelig til at dække potentielle tab, der kan opstå som følge af et passiv, der kan opstå som følge af en usandsynlig hændelse. Ved vurderingen af det beløb, der skal nedskrives eller konverteres, bør afviklingsmyndigheden nøje overveje virkningen af det potentielle tab på instituttet under afvikling på grundlag af en række faktorer, herunder sandsynligheden for, at begivenheden bliver til virkelighed, tidsrammen for dens indtræden og eventualforpligtelsens størrelse.

---

[37] Kommissionens forordning (EF) nr. 1126/2008 af 3. november 2008 om vedtagelse af visse internationale regnskabsstandarder i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1606/2002 (EUT L 320 af 29.11.2008, s. 1).

(26) Under visse omstændigheder kan afviklingsmyndighederne, efter at afviklingsfinansieringsordningen har ydet et bidrag på op til højst 5 % af instituttets eller enhedens samlede passiver, herunder kapitalgrundlag, anvende yderligere finansieringskilder til yderligere at støtte deres afviklingshandlinger. Det bør præciseres nærmere, under hvilke omstændigheder afviklingsfinansieringsordningen kan yde yderligere støtte, hvis alle passiver med en lavere prioritet end indskud, der ikke er obligatorisk eller skønsmæssigt udelukket fra bail-in, er blevet nedskrevet eller konverteret fuldt ud.

(27) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/876[38], Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/877[39] og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/879[40] gennemførte i Unionen det internationale "Total Loss-absorbing Capacity (TLAC) Term Sheet", der blev offentliggjort af Rådet for Finansiel Stabilitet den 9. november 2015 ("TLAC-standarden"), for globale systemisk vigtige banker, der i EU-retten betegnes som globale systemisk vigtige institutter (G-SII'er). Ved forordning (EU) 2019/877 og direktiv (EU) 2019/879 blev det MREL-krav, der er fastsat i direktiv 2014/59/EU og i forordning (EU) nr. 806/2014, også ændret. Det er nødvendigt at tilpasse bestemmelserne i direktiv 2014/59/EU om MREL til gennemførelsen af TLAC-standarden for G-SII'er, for så vidt angår visse passiver, der kan anvendes til at opfylde den del af MREL, der bør opfyldes med kapitalgrundlag og andre efterstillede passiver. Navnlig bør passiver, der rangerer på lige fod med visse udelukkede passiver, medtages i afviklingsenhedernes kapitalgrundlag og efterstillede nedskrivningsrelevante instrumenter, hvis beløbet for disse udelukkede passiver på afviklingsenhedens balance ikke overstiger 5 % af afviklingsenhedens kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, og der ikke opstår risici i forbindelse med princippet om, at ingen kreditorer må stilles ringere, som følge af denne medtagelse.

(28) Reglerne for fastsættelse af MREL er hovedsagelig fokuseret på at fastsætte et passende MREL-niveau under antagelse af bail-in-værktøjet som den foretrukne afviklingsstrategi. Direktiv 2014/59/EU giver imidlertid afviklingsmyndighederne mulighed for at anvende andre afviklingsværktøjer, nemlig dem, der er afhængige af overførsel af aktiviteterne i det institut, der er under afvikling, til en privat køber eller til et broinstitut. Det bør derfor præciseres, at hvis afviklingsplanen omfatter anvendelse af virksomhedssalgsværktøjet eller broinstitutværktøjet og afviklingsenhedens udtræden af markedet, bør afviklingsmyndighederne fastsætte MREL-niveauet for den pågældende afviklingsenhed på grundlag af de særlige forhold, der gør sig gældende for disse afviklingsværktøjer og de forskellige tabsabsorberings- og rekapitaliseringsbehov, som disse værktøjer medfører.

(29) MREL-niveauet for afviklingsenheder er summen af de forventede tab ved afvikling og rekapitaliseringsbeløbet, som sætter afviklingsenheden i stand til fortsat at opfylde

---

38 Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/876 af 20. maj 2019 om ændring af forordning (EU) nr. 575/2013 for så vidt angår gearingsgrad, net stable funding ratio, krav til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, modpartskreditrisiko, markedsrisiko, eksponeringer mod centrale modparter, eksponeringer mod kollektive investeringsordninger, store eksponeringer og indberetnings- og oplysningskrav, og forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 150 af 7.6.2019, s. 1).

39 Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/877 af 20. maj 2019 om ændring af forordning (EU) nr. 806/2014 for så vidt angår kreditinstitutters og investeringsselskabers tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet (EUT L 150 af 7.6.2019, s. 226).

40 Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/879 af 20. maj 2019 om ændring af direktiv 2014/59/EU for så vidt angår kreditinstitutters og investeringsselskabers tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet og af direktiv 98/26/EF (EUT L 150 af 7.6.2019, s. 296).

betingelserne for tilladelse og sætte den i stand til at fortsætte sine aktiviteter i den relevante periode. Visse foretrukne afviklingsstrategier indebærer overførsel af aktiver, rettigheder og passiver til en modtager og udtræden af markedet, navnlig virksomhedssalgsværktøjet. I disse tilfælde finder de mål, der forfølges med rekapitaliseringskomponenten, muligvis ikke anvendelse i samme omfang, fordi afviklingsmyndigheden ikke vil være forpligtet til at sikre, at afviklingsenheden igen opfylder sine kapitalgrundlagskrav efter afviklingshandlingen. Ikke desto mindre forventes tabene i sådanne tilfælde at overstige afviklingsenhedens kapitalgrundlagskrav. Det bør derfor fastsættes, at MREL-niveauet for disse afviklingsenheder fortsat omfatter et rekapitaliseringsbeløb, der justeres på en måde, der står i rimeligt forhold til afviklingsstrategien.

(30) Hvis afviklingsstrategien omfatter anvendelse af andre afviklingsværktøjer end bail-in, vil den pågældende enheds rekapitaliseringsbehov generelt være mindre efter afviklingen end i tilfælde af åben bankbail-in. Kalibreringen af MREL i et sådant tilfælde bør tage hensyn til dette aspekt ved vurderingen af rekapitaliseringskravet. Ved justeringen af MREL-niveauet for afviklingsenheder, hvis afviklingsplan omfatter virksomhedssalgsværktøjet eller broinstitutværktøjet og dets udtræden af markedet, bør afviklingsmyndighederne derfor tage hensyn til disse værktøjers karakteristika, herunder den forventede afgrænsning af overførslen til den private køber eller til broinstituttet, de typer instrumenter, der skal overføres, disse instrumenters forventede værdi og muligheder for afsætning og udformningen af den foretrukne afviklingsstrategi, herunder den supplerende anvendelse af værktøjet til adskillelse af aktiver. Da afviklingsmyndigheden i hvert enkelt tilfælde skal træffe afgørelse om en eventuel anvendelse af midler fra en indskudsgarantiordning til afvikling, og da en sådan afgørelse ikke med sikkerhed kan antages på forhånd, bør afviklingsmyndighederne ikke tage hensyn til indskudsgarantiordningens potentielle bidrag til afvikling, når de kalibrerer MREL-niveauet.

(31) Det er nødvendigt at sikre lige incitamenter til at opbygge tilstrækkelige MREL-beløb for institutter og enheder, der vil være omfattet af overførselsstrategier både i og uden for afvikling. Fastsættelsen af MREL-niveauet for institutter eller enheder, der kan være omfattet af foranstaltninger i forbindelse med national insolvensbehandling i henhold til artikel 11, stk. 5, i direktiv 2014/49/EU, bør derfor følge de samme regler som dem, der gælder for fastsættelsen af MREL for afviklingsenheder, hvis foretrukne afviklingsstrategi omfatter salg af forretningsaktiviteter eller overførsel til et broinstitut, der fører til dets udtræden af markedet.

(32) Der er et samspil mellem afviklingsrammen og reglerne om markedsmisbrug. Selv om handlinger, der træffes som forberedelse til afvikling, kan betegnes som intern viden i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 596/2014[41], risikerer deres for tidlige offentliggørelse navnlig at bringe afviklingsprocessen i fare. Institutter under afvikling kan tage skridt til at løse dette problem ved at anmode om en udsættelse af offentliggørelsen af intern viden i henhold til artikel 17, stk. 5, i forordning (EU) nr. 596/2014. De rette incitamenter er dog ikke altid til stede, når afviklingen forberedes, således at instituttet under afvikling kan tage initiativ til at fremsætte en sådan anmodning. For at undgå sådanne situationer bør

[41] Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 596/2014 af 16. april 2014 om markedsmisbrug (forordningen om markedsmisbrug) og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/6/EF og Kommissionens direktiv 2003/124/EF, 2003/125/EF og 2004/72/EF (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 1).

afviklingsmyndighederne have beføjelse til direkte at anmode om en udsættelse af offentliggørelsen af intern viden i henhold til artikel 17, stk. 5, i forordning (EU) nr. 596/2014 på vegne af et institut under afvikling.

(33) For at lette afviklingsplanlægningen, vurderingen af afviklingsmulighederne og udøvelsen af beføjelsen til at afhjælpe eller fjerne hindringer for afvikling samt fremme udveksling af oplysninger bør afviklingsmyndigheden for et institut med væsentlige filialer i andre medlemsstater oprette og lede et afviklingskollegium.

(34) Efter den indledende opbygningsperiode for de afviklingsfinansieringsordninger, der er omhandlet i artikel 102, stk. 1, i direktiv 2014/59/EU, kan deres respektive disponible finansielle midler opleve mindre fald til under målniveauet, navnlig som følge af en stigning i de dækkede indskud. Det er således sandsynligt, at størrelsen af de ex ante-bidrag, der kan opkræves under disse omstændigheder, vil være lille. Det kan således være muligt, at størrelsen af sådanne ex ante-bidrag i nogle år ikke længere svarer til omkostningerne ved opkrævningen af disse bidrag. Afviklingsmyndighederne bør derfor kunne udskyde opkrævningen af ex ante-bidrag i et år eller mere, indtil det beløb, der skal opkræves, når op på et beløb, der står i rimeligt forhold til omkostningerne ved opkrævningsprocessen, forudsat at en sådan udsættelse ikke i væsentlig grad påvirker afviklingsmyndighedernes kapacitet til at anvende afviklingsfinansieringsordninger.

(35) Uigenkaldelige betalingsforpligtelser er et af elementerne i afviklingsfinansieringsordningernes disponible finansielle midler. Det er derfor nødvendigt at præcisere, under hvilke omstændigheder disse betalingsforpligtelser kan indkaldes, og den gældende procedure for ophævelse af forpligtelserne, hvis et institut eller en enhed ophører med at være omfattet af forpligtelsen til at betale bidrag til en afviklingsfinansieringsordning. For at skabe større gennemsigtighed og sikkerhed med hensyn til andelen af uigenkaldelige betalingsforpligtelser i det samlede beløb af ex ante-bidrag, der skal opkræves, bør afviklingsmyndighederne fastsætte en sådan andel på årsbasis inden for de gældende grænser.

(36) Det maksimale årlige beløb for ekstraordinære ex post-bidrag til afviklingsfinansieringsordninger, som det er tilladt at indkalde, er i øjeblikket begrænset til tre gange størrelsen af ex ante-bidragene. Efter den indledende opbygningsperiode, der er omhandlet i artikel 102, stk. 1, i direktiv 2014/59/EU, vil sådanne ex ante-bidrag under andre omstændigheder end anvendelsen af afviklingsfinansieringsordningerne kun afhænge af variationer i de dækkede indskud og vil derfor sandsynligvis blive små. Hvis det maksimale beløb for ekstraordinære ex post-bidrag baseres på ex ante-bidrag, kan det føre til en drastisk begrænsning af afviklingsfinansieringsordningernes mulighed for at opkræve ex post-bidrag og dermed reducere deres handleevne. For at undgå et sådant resultat bør der fastsættes en anden grænse, og det maksimale beløb for ekstraordinære ex post-bidrag, der kan indkaldes, bør fastsættes til tre gange en ottendedel af målniveauet for den pågældende afviklingsfinansieringsordning.

(37) Direktiv 2014/59/EU harmoniserede delvist prioritetsrækkefølgen for indskud i henhold til national lovgivning om almindelig insolvensbehandling. Disse regler fastsatte en trestrenget prioritetsrækkefølge af indskud, hvor dækkede indskud havde højeste prioritet, efterfulgt af berettigede indskud fra fysiske personer og mikrovirksomheder samt mindre og mellemstore virksomheder over dækningsniveauet. De resterende indskud, dvs. indskud fra store virksomheder, der overstiger dækningsniveauet, og indskud, der ikke kan tilbagebetales af

indskudsgarantiordningen, skulle have en lavere prioritet, men deres position var ikke harmoniseret på anden måde. Endelig havde indskudsgarantiordningernes fordringer samme højere prioritet som dækkede indskud. Dette har dog ikke vist sig at være den optimale løsning for indskyderbeskyttelse. Delvis harmonisering skabte forskelle i behandlingen af de resterende indskydere i medlemsstaterne, navnlig fordi et stigende antal medlemsstater har besluttet også at give de resterende indskud en retlig fortrinsstilling. Disse forskelle skabte også vanskeligheder i forbindelse med fastlæggelsen af den kontrafaktiske insolvenssituation for grænseoverskridende koncerner i forbindelse med værdiansættelserne ved afviklingen. Desuden kunne den manglende generelle indskyderpræference og den tredelte prioritetsrækkefølge af indskydernes fordringer skabe problemer med overholdelsen af princippet om, at ingen kreditorer må stilles ringere, navnlig når de indskud, hvis prioritet ikke var blevet harmoniseret ved direktiv 2014/59/EU, var placeret på samme niveau som foranstillede fordringer. Endelig havde den høje prioritering af indskudsgarantiordningernes fordringer ikke gjort det muligt at anvende disse ordningers tilgængelige finansieringsmidler på en mere effektiv måde i forbindelse med andre indgreb end udbetaling af dækkede indskud ved insolvens, nemlig i forbindelse med afvikling, alternative foranstaltninger i forbindelse med insolvens eller forebyggende foranstaltninger. Beskyttelsen af dækkede indskud afhænger ikke af prioritetsrækkefølgen af indskudsgarantiordningens fordringer, men sikres i stedet gennem obligatoriske udelukkelser fra bail-in ved afvikling og hurtig tilbagebetaling fra indskudsgarantiordningen i tilfælde af indisponibilitet af indskud. Derfor bør prioriteringen af indskud i den nuværende prioritetsrækkefølge for fordringer ændres.

(38) Prioritetsrækkefølgen for alle indskud bør harmoniseres fuldt ud gennem gennemførelse af en generel indskyderpræference med en enkelt prioritetsrækkefølge, hvor alle indskud har en højere prioritet end almindelige usikrede fordringer, uden at der skelnes mellem forskellige typer indskud. Samtidig bør anvendelsen af indskudsgarantiordningerne i forbindelse med afvikling, insolvens og forebyggende foranstaltninger altid være betinget af, at de relevante betingelser overholdes, navnlig den såkaldte "minimumsomkostningstest".

(39) En generel indskyderpræference vil bidrage til at styrke indskydernes tillid og yderligere forebygge risikoen for stormløb af banker. Øget beskyttelse af indskydere er også i overensstemmelse med den centrale rolle, som indskud spiller i realøkonomien, idet de er det primære redskab til opsparing og betalinger samt i bankvirksomhed, hvor indskuddene udgør en vigtig finansieringskilde og er en vigtig drivkraft for tilliden til banksystemet, som bliver særlig relevant i tider med markedsstress. Desuden forbedrer en generel indskyderpræference institutters og enheders afviklingsmuligheder ved at øge deres evne til at opfylde kravene om adgang til afviklingsfinansieringsordningerne og reducere det finansieringsbeløb, der kræves fra disse ordninger, på grund af den lavere risiko for at overtræde princippet om, at ingen kreditorer må stilles ringere, når almindelig usikret gæld omfattes af bailing-in. Navnlig ville fjernelsen af indskud fra insolvensklassen med almindelige usikrede fordringer øge de resterende ordinære usikrede fordringers mulighed for bail-in ved at minimere risikoen for overtrædelser af princippet om, at ingen kreditorer må stilles ringere. Ved at mindske sandsynligheden for, at indskud nedskrives eller konverteres for at sikre adgang til afviklingsfinansieringsordningerne, vil den generelle indskyderpræference bidrage til at gøre bail-in-værktøjet mere effektivt og troværdigt og føre til øget gennemsigtighed og retssikkerhed i afviklingsrammen. Den generelle indskyderpræference vil også bidrage til troværdigheden af overførselsstrategier i forbindelse med afvikling, da den vil gøre det lettere at medtage hele

indskudskontrakten i de passiver, der skal overføres til en privat køber eller et broinstitut, til gavn for kundeforholdet og franchiseværdien af det institut, der er under afvikling. Endelig vil en fuldstændig harmonisering af indskydernes prioritetsrækkefølge ved insolvens være gavnlig set ud fra et grænseoverskridende perspektiv og lige konkurrencevilkår.

(40) En fælles tilgang til prioriteringen af indskud i henhold til national lovgivning om almindelig insolvensbehandling bidrager til en mere effektiv og mindre omkostningstung beskyttelse af alle indskud. For dækkede indskud letter denne tilgang indskudsgarantiordningens finansiering af andre foranstaltninger end udbetaling af dækkede indskud, som kan være mere effektive og mindre forstyrrende med hensyn til at beskytte adgangen til de deponerede midler, da de ikke fører til en afbrydelse af adgangen til bankkonti og betalingstjenester. For de indskud, der ikke er dækket, letter denne tilgang beskyttelsen af dem, hvor det er nødvendigt for at beskytte den finansielle stabilitet og indskydernes tillid. Ved at indføre fleksibilitet i anvendelsen af disse potentielt billigere mekanismer til beskyttelse af indskydere minimerer denne tilgang indskudsgarantiordningernes umiddelbare udbetalingsbehov og sikrer dermed en bedre bevarelse af deres tilgængelige finansieringsmidler i tilfælde af andre kriser og mindsker byrden for banksektoren, som skal genopfylde disse midler.

(41) Ændringerne i prioritetsrækkefølgen for indskud, navnlig elimineringen af den højere prioritet for dækkede indskud og indskudsgarantiordningernes fordringer i forhold til alle andre indskud, vil ikke have en negativ indvirkning på den beskyttelse, der ydes dækkede indskud i tilfælde af sammenbrud, da denne beskyttelse fortsat vil være garanteret gennem obligatorisk udelukkelse af dækkede indskud fra tabsabsorbering i tilfælde af afvikling og i sidste ende ved udbetaling fra indskudsgarantiordningen i tilfælde af indskuds indisponibilitet.

(42) Afviklingsfinansieringsordninger kan anvendes til at støtte anvendelsen af virksomhedssalgsværktøjet eller broinstitutværktøjet, hvorved en række aktiver, rettigheder og passiver i instituttet under afvikling overføres til en modtager. I så fald kan afviklingsfinansieringsordningen have en fordring på den resterende del af instituttet eller den resterende del af enheden i forbindelse med den efterfølgende likvidation ved almindelig insolvensbehandling. Dette kan forekomme, hvis afviklingsfinansieringsordningen anvendes i forbindelse med tab, som kreditorer ellers ville have båret, herunder i form af garantier for aktiver og passiver eller dækning af forskellen mellem de overførte aktiver og passiver. For at sikre, at de aktionærer og kreditorer, der efterlades i den resterende del af instituttet eller den resterende del af enheden, effektivt absorberer tabene i det institut, der er under afvikling, og forbedre muligheden for tilbagebetaling ved insolvens til det afviklingsspecifikke sikkerhedsnet, bør disse fordringer i afviklingsfinansieringsordningen mod den resterende del af instituttet eller den resterende del af enheden og fordringer, der opstår som følge af rimelige udgifter, der er afholdt korrekt, ved insolvens have højere prioritet end indskudskravene og indskudsgarantiordningens fordringer. Da kompensationer, som afviklingsfinansieringsordninger betaler til aktionærer og kreditorer som følge af overtrædelser af princippet om, at ingen kreditorer må stilles ringere, har til formål at kompensere for resultaterne af afviklingshandlingen, bør disse kompensationer ikke give anledning til krav i henhold til disse ordninger.

(43) For at sikre tilstrækkelig fleksibilitet og lette indgreb fra indskudsgarantiordningens side til støtte for anvendelsen af afviklingsværktøjerne, hvis de fører til udtræden af markedet for det institut, der er under afvikling, og om nødvendigt for at forhindre, at indskyderne bærer tab, bør visse aspekter af anvendelsen af indskudsgarantiordninger i

forbindelse med afvikling præciseres. Det er navnlig nødvendigt at præcisere, at indskudsgarantiordningen kan anvendes til at støtte overførselstransaktioner, der omfatter indskud, herunder berettigede indskud ud over det dækningsniveau, der ydes af indskudsgarantiordningen, og også indskud, der er udelukket fra tilbagebetaling fra en indskudsgarantiordning, i visse tilfælde og på klare betingelser. Indskudsgarantiordningens bidrag bør have til formål at dække den manglende værdi af de aktiver, der overføres til en køber eller et broinstitut, i forhold til værdien af de overførte indskud. Hvis køberen kræver et bidrag som led i transaktionen for at sikre dens kapitalneutralitet og bevare overholdelsen af køberens kapitalkrav, bør indskudsgarantiordningen også have mulighed for at bidrage hertil. Indskudsgarantiordningens støtte til afviklingshandlinger bør tage form af kontanter eller andre former såsom garanti- eller tabsdelingsaftaler, der kan minimere støttens indvirkning på indskudsgarantiordningens disponible finansielle midler og samtidig gøre det muligt for indskudsgarantiordningen at opfylde sine formål.

(44) Indskudsgarantiordningens bidrag ved afvikling bør være underlagt visse begrænsninger. For det første bør det sikres, at ethvert tab, som indskudsgarantiordningen måtte lide som følge af et indgreb i afviklingen, ikke overstiger det tab, som indskudsgarantiordningen ville have lidt ved insolvens, hvis den foretog udbetalinger til dækkede indskydere og indtrådte i deres fordringer på instituttets aktiver. Dette beløb bør fastsættes på grundlag af minimumsomkostningstesten i overensstemmelse med de kriterier og den metode, der er fastsat i direktiv 2014/49/EU. Disse kriterier og metoder bør også anvendes til at fastlægge den behandling, som indskudsgarantiordningen ville have modtaget, hvis instituttet havde været omfattet af almindelig insolvensbehandling, i forbindelse med den efterfølgende værdiansættelse med henblik på at vurdere overholdelsen af princippet om, at ingen kreditorer må stilles ringere, og fastsætte eventuel kompensation til indskudsgarantiordningen. For det andet bør indskudsgarantiordningens bidrag, der har til formål at dække forskellen mellem de aktiver og passiver, der skal overføres til en køber eller til et broinstitut, ikke overstige forskellen mellem de overførte aktiver og de overførte indskud og passiver med samme eller højere prioritet ved insolvens end disse indskud. Dette vil sikre, at bidraget fra indskudsgarantiordningen kun anvendes til at undgå at påføre indskyderne, hvor det er relevant, og ikke til beskyttelse af kreditorer, der rangerer under indskud ved insolvens. Ikke desto mindre bør summen af indskudsgarantiordningens bidrag til dækning af forskellen mellem aktiver og passiver med indskudsgarantiordningens bidrag til den modtagende enheds kapitalgrundlag ikke overstige omkostningerne til tilbagebetaling til dækkede indskydere som beregnet i henhold til minimumsomkostningstesten.

(45) Det bør præciseres, at indskudsgarantiordningen kun kan bidrage til en overførsel af andre passiver end dækkede indskud i forbindelse med en afvikling, hvis afviklingsmyndigheden konkluderer, at andre indskud end dækkede indskud ikke kan omfattes af bail-in eller efterlades i den resterende del af instituttet under afvikling, som vil blive likvideret. Afviklingsmyndigheden bør navnlig tillades at undgå at fordele tab til disse indskud, når udelukkelsen er strengt nødvendig og forholdsmæssig for at bevare videreførelsen af kritiske funktioner og centrale forretningsområder eller om nødvendigt for at undgå omfattende afsmitning og finansiel ustabilitet, der kan forårsage en alvorlig forstyrrelse af Unionens eller en medlemsstats økonomi. De samme grunde bør gælde for medtagelsen i overførslen til en køber eller et broinstitut af passiver, der er omfattet af bail-in, med en lavere prioritet end indskud. I så fald bør overførslen af disse passiver, der er omfattet af bail-in, ikke understøttes af bidraget fra

indskudsgarantiordningen. Hvis der er behov for finansiel støtte til overførslen af disse passiver, der er omfattet af bail-in, bør denne støtte ydes gennem afviklingsfinansieringsordningen

(46) I betragtning af muligheden for at anvende en indskudsgarantiordning i forbindelse med afvikling er det nødvendigt yderligere at præcisere, hvordan bidraget fra indskudsgarantiordningen kan medregnes ved beregningen af kravene vedrørende adgang til afviklingsfinansieringsordninger. Hvis bidraget fra aktionærer og kreditorer i det institut, der er under afvikling, gennem reduktioner, nedskrivning eller konvertering af deres passiver, sammenlagt med bidraget fra indskudsgarantiordningen, udgør mindst 8 % af instituttets samlede passiver, herunder kapitalgrundlag, bør instituttet kunne få adgang til afviklingsfinansieringsordningen for at modtage yderligere midler, om nødvendigt for at sikre effektiv afvikling i overensstemmelse med afviklingsmålene. Hvis disse betingelser er opfyldt, bør indskudsgarantiordningens bidrag begrænses til det beløb, der er nødvendigt for at give adgang til afviklingsfinansieringsordningen. For at sikre, at afviklingen fortsat primært finansieres af instituttets interne ressourcer, og for at minimere konkurrencefordrejninger bør muligheden for at anvende bidraget fra indskudsgarantiordningen til at sikre adgang til afviklingsfinansieringsordninger kun være mulig for institutter, for hvilke afviklingsplanen eller koncernafviklingsplanen ikke giver mulighed for en velordnet likvidation af dem i tilfælde af sammenbrud, eftersom det MREL-krav, som afviklingsmyndighederne har fastsat for disse institutter, er blevet fastsat på et niveau, der omfatter både tabsabsorbering og rekapitaliseringsbeløb.

(47) I betragtning af EBA's rolle med hensyn til at fremme konvergensen mellem myndighedernes praksis bør EBA overvåge og rapportere om udformningen og gennemførelsen af vurderingerne af afviklingsmulighederne for institutter og koncerner og om afviklingsmyndighedernes handlinger og forberedelser for at sikre en effektiv gennemførelse af afviklingsværktøjerne og -beføjelserne. I disse rapporter bør EBA også vurdere graden af gennemsigtighed i de foranstaltninger, som afviklingsmyndighederne har truffet over for relevante eksterne interessenter, og omfanget af deres bidrag til afviklingsberedskabet og institutternes afviklingsmuligheder. EBA bør endvidere aflægge rapport om de foranstaltninger, som medlemsstaterne har vedtaget til beskyttelse af detailinvestorer, for så vidt angår gældsinstrumenter, der er nedskrivningsrelevante med henblik på MREL-kravet i henhold til direktiv 2014/59/EU, ved at sammenligne og vurdere enhver potentiel indvirkning på grænseoverskridende transaktioner. Anvendelsesområdet for eksisterende reguleringsmæssige tekniske standarder for estimering af kravene om yderligere kapitalgrundlag og det kombinerede bufferkrav til afviklingsenheder bør udvides til at omfatte enheder, der ikke er blevet identificeret som afviklingsenheder, hvis disse krav ikke er fastsat på samme grundlag som MREL. I den årlige rapport om MREL bør EBA også vurdere afviklingsmyndighedernes politiske gennemførelse af de nye regler for kalibrering af MREL for overførselsstrategier. I forbindelse med EBA's opgaver med at bidrage til at sikre en sammenhængende og koordineret krisestyrings- og afviklingsordning i Unionen bør EBA koordinere og føre tilsyn med krisesimuleringsøvelser. Disse simuleringer bør omfatte koordinering og samarbejde mellem kompetente myndigheder, afviklingsmyndigheder og indskudsgarantiordninger under forværringen af institutters og enheders finansielle situation, afprøvning af anvendelsen af værktøjskassen i forbindelse med genopretnings- og afviklingsplanlægning, tidlig indgriben og afvikling på en holistisk måde. Disse øvelser bør navnlig tage hensyn til den grænseoverskridende dimension i

samspillet mellem de relevante myndigheder og anvendelsen af de tilgængelige værktøjer og beføjelser. Hvor det er relevant, bør krisesimuleringsøvelserne også omfatte vedtagelsen og gennemførelsen af afviklingsordninger i bankunionen i henhold til forordning (EU) nr. 806/2014.

(48) Konsekvensanalyser af høj kvalitet er afgørende for udviklingen af velfunderede og evidensbaserede lovgivningsforslag, mens fakta og dokumentation er afgørende for at danne grundlag for de beslutninger, der træffes under lovgivningsproceduren. Derfor bør afviklingsmyndighederne, de kompetente myndigheder, Den Fælles Afviklingsinstans, ECB og andre medlemmer af Det Europæiske System af Centralbanker og EBA på dennes anmodning give Kommissionen alle de oplysninger, den har brug for til sine politikudviklingsrelaterede opgaver, herunder udarbejdelse af konsekvensanalyser og udarbejdelse og forhandling af lovgivningsforslag.

(49) Direktiv 2014/59/EU bør derfor ændres.

(50) Målene for dette direktiv, nemlig at forbedre effektiviteten af genopretnings- og afviklingsrammen for institutter og enheder, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne på grund af de risici, som forskellige nationale tilgange kan medføre for det indre markeds integritet, men kan ved at ændre regler, der allerede er fastsat på EU-plan, bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

Artikel 1

Ændringer af direktiv 2014/59/EU

I direktiv 2014/59/EU foretages følgende ændringer:

1) I artikel 2, stk. 1, foretages følgende ændringer:

a) Følgende indsættes som nr. 29a):

"29a)" anden foranstaltning iværksat af den private sektor ": enhver støtte, der ikke kan betragtes som ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige".

b) Nr. 35) affattes således:

"35) "kritiske funktioner": aktiviteter, ydelser eller transaktioner, hvis ophør i en eller flere medlemsstater kan forventes at føre til forstyrrelser i ydelser, der er af afgørende betydning for realøkonomien, eller til forstyrrelse af den finansielle stabilitet på nationalt eller regionalt plan som følge af et instituts eller en koncerns størrelse, markedsandel, eksterne og interne forbundethed, kompleksitet eller grænseoverskridende aktiviteter, navnlig med hensyn til muligheden for at erstatte de pågældende aktiviteter, ydelser eller transaktioner"

c) Nr. 71) affattes således:

"71) "passiver, der er omfattet af bail-in": passiver, herunder passiver, der giver anledning til regnskabsmæssige hensættelser, og kapitalinstrumenter, der ikke er egentlige kernekapitalinstrumenter, hybride kernekapitalinstrumenter eller supplerende kapitalinstrumenter fra et institut eller en enhed som omhandlet i

artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), og som ikke er udelukket fra anvendelsesområdet for bail-in-værktøjet i henhold til artikel 44, stk. 2".

d) Følgende indsættes som nr. 83d) og 83e):

"83d) "tredjelands-G-SII ": et tredjelands-G-SII som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 134), i forordning (EU) nr. 575/2013

83e) "G-SII-enhed": en G-SII-enhed som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 136), i forordning (EU) nr. 575/2013".

e) Følgende indsættes som nr. 93a):

"93a) "indskud": indskud som defineret i artikel 2, stk. 1, nr. 3), i direktiv 2014/49/EU med henblik på artikel 108 og 109".

2) Artikel 5, stk. 2, 3 og 4, affattes således:

"2. De kompetente myndigheder sikrer, at institutterne ajourfører deres genopretningsplaner mindst en gang om året eller efter en ændring, der berører instituttets retlige eller organisatoriske struktur, dets forretningsaktiviteter eller dets finansielle situation, og som kan få væsentlige konsekvenser for genopretningsplanen eller nødvendiggør en væsentlig ændring heraf. De kompetente myndigheder kan kræve, at institutterne ajourfører deres genopretningsplaner hyppigere.

Hvis der ikke er foretaget ændringer som omhandlet i første afsnit i 12 måneder efter den seneste årlige ajourføring af genopretningsplanen, kan de kompetente myndigheder undtagelsesvis, indtil den efterfølgende periode på 12 måneder, dispensere fra forpligtelsen til at ajourføre genopretningsplanen.

3. I genopretningsplaner må der ikke påregnes adgang til eller modtagelse af:

a) ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige

b) en centralbanks likviditetsstøtte i en nødsituation

c) likviditetsstøtte fra en centralbank, der ydes på andre betingelser end de normale for så vidt angår sikkerhedsstillelse, løbetid eller rentesatser.

4. Genopretningsplaner skal, når det er relevant, indeholde en analyse af, hvordan og hvornår et institut på de i planen fastsatte betingelser kan anmode om anvendelse af centralbankfaciliteter, der ikke er udelukket fra genopretningsplanens anvendelsesområde i henhold til stk. 3, og identificere de aktiver, der forventes at kunne betragtes som sikkerhed."

3) Artikel 6, stk. 5, affattes således:

"5. Vurderer den kompetente myndighed, at genopretningsplanen har væsentlige mangler, eller at der er væsentlige hindringer for dens iværksættelse, underretter den instituttet eller koncernens moderselskab om sin vurdering og pålægger instituttet inden for tre måneder, som med myndighedernes godkendelse kan forlænges med én måned, at forelægge en revideret plan hvoraf det fremgår, hvordan de pågældende mangler og hindringer håndteres."

4) Artikel 8, stk. 2, tredje afsnit, affattes således:

"EBA kan efter anmodning fra en kompetent myndighed bistå de kompetente myndigheder med at nå frem til en fælles afgørelse i overensstemmelse med artikel 31, stk. 2, litra c), i forordning (EU) nr. 1093/2010."

5) I artikel 10 indsættes som stk. 8a:

"8a. Afviklingsmyndighederne vedtager ikke afviklingsplaner, hvis et institut likvideres i overensstemmelse med gældende national ret i henhold til artikel 32b, eller hvis artikel 37, stk. 6, finder anvendelse."

6) I artikel 12 foretages følgende ændringer:

a) I stk. 1 tilføjes følgende som tredje afsnit:

"Fastlæggelsen af de foranstaltninger, der skal træffes over for de i første afsnit, litra b), omhandlede datterselskaber, som ikke er afviklingsenheder, kan være omfattet af en forenklet tilgang fra afviklingsmyndighedernes side, hvis en sådan tilgang ikke har en negativ indvirkning på koncernens afviklingsmuligheder under hensyntagen til datterselskabets størrelse, dets risikoprofil, fraværet af kritiske funktioner og koncernafviklingsstrategien."

b) Følgende stykke 5a indsættes:

"5a. Afviklingsmyndighederne vedtager ikke afviklingsplaner, hvis en enhed likvideres i overensstemmelse med gældende national ret i henhold til artikel 32b, eller hvis artikel 37, stk. 6, finder anvendelse."

7) Artikel 13, stk. 4, fjerde afsnit, affattes således:

"EBA kan efter anmodning fra en afviklingsmyndighed bistå afviklingsmyndighederne med at nå frem til en fælles afgørelse i overensstemmelse med artikel 31, stk. 2, litra c), i forordning (EU) nr. 1093/2010."

8) I artikel 15 tilføjes følgende som stk. 5:

"5. EBA overvåger afviklingsmyndighedernes udarbejdelse af interne politikker for og gennemførelse af de vurderinger af afviklingsmulighederne for institutter eller koncerner, der er omhandlet i denne artikel og i artikel 16. EBA aflægger rapport til Kommissionen om eksisterende praksis for vurderinger af afviklingsmulighederne og mulige forskelle mellem medlemsstaterne senest den... [Publikationskontoret: Indsæt venligst datoen = to år efter datoen for dette direktivs ikrafttræden] og overvåger gennemførelsen af eventuelle henstillinger i rapporten, hvis det er relevant.

Den i første afsnit omhandlede rapport skal mindst dække følgende:

a) en vurdering af de metoder, som afviklingsmyndighederne har udviklet til at foretage vurderinger af afviklingsmulighederne, herunder identifikation af områder, hvor der kan være forskelle mellem medlemsstaterne

b) en vurdering af den testkapacitet, der kræves af afviklingsmyndighederne for at sikre en effektiv gennemførelse af afviklingsstrategien

c) graden af gennemsigtighed over for relevante interessenter i de metoder, som afviklingsmyndighederne har udviklet til at foretage vurderinger af afviklingsmulighederne, og resultatet heraf."

9) I artikel 16a tilføjes følgende som stk. 7:

"7. Hvis en enhed ikke er omfattet af det kombinerede bufferkrav på samme grundlag som det grundlag, hvorpå den skal opfylde kravene i artikel 45c og 45d, skal afviklingsmyndighederne anvende nærværende artikels stk. 1-6 på grundlag af skønnet over det kombinerede bufferkrav beregnet i overensstemmelse med Kommissionens delegerede forordning (EU) 2021/1118*. Artikel 128, stk. 4, i direktiv 2013/36/EU finder anvendelse.

Afviklingsmyndigheden medtager det anslåede kombinerede bufferkrav, der er omhandlet i første afsnit, i den afgørelse, der fastlægger de krav, der er omhandlet i artikel 45c og 45d i nærværende direktiv. Enheden skal gøre det skønnede kombinerede bufferkrav offentligt tilgængeligt sammen med de oplysninger, der er omhandlet i artikel 45i, stk. 3.

---

* Kommissionens delegerede forordning (EU) 2021/1118 af 26. marts 2021 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU for så vidt angår reguleringsmæssige tekniske standarder, der præciserer den metode, som afviklingsmyndigheder skal anvende til at skønne det krav, der er omhandlet i artikel 104a i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU, og det kombinerede bufferkrav for afviklingsenheder på konsolideret afviklingskoncernniveau, hvis afviklingskoncernen ikke er omfattet af disse krav i henhold til nævnte direktiv (EUT L 241 af 8.7.2021, s. 1)."

10) I artikel 17, stk. 4, tilføjes følgende som tredje afsnit:

"Hvis de foranstaltninger, som den berørte enhed foreslår, effektivt afhjælper eller fjerner hindringerne for afvikling, træffer afviklingsmyndigheden afgørelse efter høring af den kompetente myndighed. Det skal af afgørelsen fremgå, at de foreslåede foranstaltninger effektivt mindsker eller fjerner hindringerne for afvikling, og det kræves, at enheden gennemfører de foreslåede foranstaltninger."

11) I artikel 18 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 4 affattes således:

"4. Koncernafviklingsmyndigheden meddeler de foranstaltninger, der måtte være foreslået af modervirksomheden i Unionen, til den konsoliderende tilsynsmyndighed, EBA, datterselskabernes afviklingsmyndigheder og afviklingsmyndighederne i de jurisdiktioner, i hvilke der ligger væsentlige filialer, såfremt det er relevant for den væsentlige filial. Koncernafviklingsmyndigheden og datterselskabernes afviklingsmyndigheder gør efter høring af de kompetente myndigheder og afviklingsmyndighederne i de jurisdiktioner, i hvilke der ligger væsentlige filialer, alt, hvad der står i deres magt, for at nå frem til en fælles afgørelse i afviklingskollegiet om udpegelsen af væsentlige hindringer og, om nødvendigt, vurderingen af de foranstaltninger, der er foreslået af modervirksomheden i Unionen, og de foranstaltninger, som myndighederne kræver iværksat for at afhjælpe eller fjerne hindringerne, og som skal tage hensyn til de potentielle konsekvenser af foranstaltningerne i alle de medlemsstater, hvor koncernen driver virksomhed."

b) Stk. 9 affattes således:

"9. Foreligger der ikke nogen fælles afgørelse om at træffe de i artikel 17, stk. 5, litra g), h) eller k), fastsatte foranstaltninger, kan EBA, efter anmodning fra en afviklingsmyndighed, i henhold til nærværende artikels stk. 6, 6a eller 7 bistå afviklingsmyndighederne med at nå til enighed i overensstemmelse med artikel 19, stk. 3, i forordning (EU) nr. 1093/2010."

12) Artikel 27 og 28 affattes således:

"Artikel 27

Foranstaltninger i forbindelse med tidlig indgriben

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder kan anvende foranstaltninger til tidlig indgriben, hvis et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), opfylder en af følgende betingelser:

a) Instituttet eller enheden opfylder betingelserne i artikel 102 i direktiv 2013/36/EU eller i artikel 38 i direktiv (EU) 2019/2034, eller den kompetente myndighed har fastslået, at de ordninger, strategier, processer og mekanismer, som instituttet eller enheden har gennemført, og det kapitalgrundlag og den likviditet, som instituttet eller enheden besidder, ikke sikrer en sund styring og dækning af dets risici, og et af følgende forhold gør sig gældende:

   i) instituttet eller enheden har ikke truffet de afhjælpende foranstaltninger, som den kompetente myndighed kræver, herunder de foranstaltninger, der er omhandlet i artikel 104 i direktiv 2013/36/EU eller i artikel 49 i direktiv (EU) 2019/2034

   ii) den kompetente myndighed vurderer, at andre afhjælpende foranstaltninger end foranstaltninger til tidlig indgriben er utilstrækkelige til at løse problemerne på grund af bl.a. en hurtig og betydelig forværring af instituttets eller enhedens finansielle situation.

b) Instituttet eller enheden overtræder eller kan forventes at overtræde de krav, der er fastsat i afsnit II i direktiv 2014/65/EU, i artikel 3-7, artikel 14-17 eller artikel 24, 25 og 26 i forordning (EU) nr. 600/2014 eller i artikel 45e eller 45f i nærværende direktiv, i de første 12 måneder efter den kompetente myndigheds vurdering.

Den kompetente myndighed kan fastslå, at betingelsen i første afsnit, litra a), nr. ii), er opfyldt, uden at den tidligere har truffet andre afhjælpende foranstaltninger, herunder udøvelsen af de beføjelser, der er omhandlet i artikel 104 i direktiv 2013/36/EU eller i artikel 39 i direktiv (EU) 2019/2034.

1a. Med henblik på stk. 1 omfatter foranstaltninger til tidlig indgriben følgende:

a) kravet om, at ledelsesorganet i instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), skal gøre et af følgende:

   i) gennemføre en eller flere af de ordninger eller foranstaltninger, der er fastsat i genopretningsplanen

   ii) ajourføre genopretningsplanen i overensstemmelse med artikel 5, stk. 2, hvis de omstændigheder, der førte til den tidlige indgriben, afviger fra antagelserne i den oprindelige genopretningsplan, og gennemføre en eller flere af de ordninger eller foranstaltninger, der er fastsat i den ajourførte genopretningsplan, inden for en bestemt tidsramme

b) kravet om, at instituttets eller enhedens ledelsesorgan som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d) indkalder til aktionærmøde, eller, hvis ledelsesorganet ikke efterkommer dette krav, direkte indkalde til aktionærmøde og i begge tilfælde fastlægge dagordenen og kræve, at aktionærerne overvejer bestemte afgørelser med henblik på vedtagelse

c) kravet om, at instituttet eller enhedens ledelsesorgan som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), udarbejder en plan i overensstemmelse med genopretningsplanen, hvor det er relevant, med henblik på forhandling om omstrukturering af gæld med nogle af eller alle kreditorerne

d) kravet om, at instituttets juridiske struktur ændres

e) kravet om at fjerne eller erstatte instituttets eller enhedens øverste ledelse eller ledelsesorgan som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), i sin helhed eller for så vidt angår enkeltpersoner, jf. artikel 28

f) udpegelse af en eller flere midlertidige administratorer til instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), i overensstemmelse med artikel 29.

2. De kompetente myndigheder vælger blandt andre relevante oplysninger passende foranstaltninger til tidlig indgriben på grundlag af, hvad der står i rimeligt forhold til de tilstræbte mål, under hensyntagen til overtrædelsens eller den sandsynlige overtrædelses alvor og hastigheden af forværringen af den finansielle situation for instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d).

3. For hver af de foranstaltninger, der er omhandlet i stk. 1a, fastsætter de kompetente myndigheder en frist, der er hensigtsmæssig for gennemførelsen af den pågældende foranstaltning, og som sætter den kompetente myndighed i stand til at vurdere dens effektivitet.

4. EBA udsteder senest den... [Publikationskontoret: Indsæt venligst datoen = 12 måneder fra datoen for dette ændringsdirektivs ikrafttræden] retningslinjer i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 for at fremme en konsekvent anvendelse af de udløsende faktorer, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 1.

Artikel 28

Udskiftning af den øverste ledelse eller ledelsesorganet

Med henblik på artikel 27, stk. 1a, litra e), sikrer medlemsstaterne, at den nye øverste ledelse eller det nye ledelsesorgan eller individuelle medlemmer af disse organer udpeges i overensstemmelse med EU-retten og national ret og er underlagt den kompetente myndigheds godkendelse eller samtykke."

13) I artikel 29 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 1, 2 og 3 affattes således:

"1. Med henblik på artikel 27, stk. 1a, litra f), sikrer medlemsstaterne, at de kompetente myndigheder på grundlag af, hvad der står i rimeligt forhold til omstændighederne, kan udpege en midlertidig administrator til at gøre et af følgende:

a) midlertidigt udskifte ledelsesorganet i instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d)

b) samarbejde midlertidigt med ledelsesorganet i instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d).

Den kompetente myndighed angiver sit valg i henhold til litra a) eller b) på tidspunktet for udnævnelsen af den midlertidige administrator.

Med henblik på første afsnit, litra b), præciserer den kompetente myndighed endvidere på tidspunktet for udpegelsen af den midlertidige administrator dennes rolle, pligter og beføjelser og eventuelle krav om, at instituttets eller enhedens ledelsesorgan skal høre den midlertidige administrator eller indhente dennes samtykke, inden den træffer bestemte afgørelser eller foranstaltninger.

Medlemsstaterne kræver, at den kompetente myndighed offentliggør udpegelsen af enhver midlertidig administrator, medmindre den midlertidige administrator ikke har beføjelse til at repræsentere instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d).

Medlemsstaterne sikrer endvidere, at enhver midlertidig administrator opfylder kravene i artikel 91, stk. 1, 2 og 8, i direktiv 2013/36/EU. De kompetente myndigheders vurdering af, om den midlertidige administrator opfylder disse krav, udgør en integrerende del af afgørelsen om at udpege den pågældende midlertidige administrator.

2. Den kompetente myndighed angiver ved udpegelsen den midlertidige administrators beføjelser, ud fra hvad der er rimeligt efter omstændighederne. Beføjelserne kan omfatte nogle eller alle ledelsesorganets beføjelser i instituttet eller enheden omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d) i henhold til dettes/dennes vedtægter og national ret, herunder beføjelse til at udøve nogle af eller alle ledelsesorganets administrative opgaver. Den midlertidige administrators beføjelser i forhold til instituttet eller enheden skal være i overensstemmelse med den gældende selskabsret.

3. Den kompetente myndighed præciserer ved udpegelsen den midlertidige administrators rolle og opgaver. Sådanne roller og funktioner kan omfatte:

a) vurdering af den finansielle stilling i instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d)

b) forvaltning af dets forretningsaktiviteterne eller en del heraf i instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d)

c) foranstaltninger til genopretning af en forsvarlig og forsigtig forvaltning af forretningsaktiviteterne i instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d).

Den kompetente myndighed præciserer ved udpegelsen eventuelle begrænsninger i den midlertidige administrators rolle og opgaver."

b) Stk. 5, andet afsnit, affattes således:

Den midlertidige administrator må under alle omstændigheder kun udøve beføjelsen til at indkalde til generalforsamling i instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), og fastlægge dagsordenen for generalforsamlingen med den kompetente myndigheds forudgående samtykke."

c) Stk. 6 affattes således:

"6. Efter anmodning fra den kompetente myndighed udarbejder den midlertidige administrator rapporter om den finansielle stilling i instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), og om de handlinger, der er udført i løbet af vedkommendes udpegelsesperiode, med mellemrum, der fastsættes af den kompetente myndighed, og under alle omstændigheder ved udløbet af vedkommendes mandat."

14) I artikel 30 foretages følgende ændringer:

a) Overskriften affattes således:

"**Koordinering af foranstaltninger til tidlig indgriben i forhold til koncerner**"

b) Stk. 1-4 affattes således:

"1. Hvis betingelserne for at indføre foranstaltninger til tidlig indgriben i henhold til artikel 27 er opfyldt i forhold til et moderselskab i Unionen, underretter den konsoliderende tilsynsmyndighed EBA og hører de øvrige kompetente myndigheder i tilsynskollegiet, inden den beslutter at anvende en foranstaltning til tidlig indgriben.

2. Efter den i stk. 1 omhandlede underretning og høring træffer den konsoliderende tilsynsmyndighed afgørelse om, hvorvidt der skal anvendes foranstaltninger til tidlig indgriben i henhold til artikel 27 over for det relevante moderselskab i Unionen, idet der tages hensyn til disse foranstaltningers indvirkning på koncernenhederne i andre medlemsstater. Den konsoliderende tilsynsmyndighed underretter EBA og de øvrige kompetente myndigheder i tilsynskollegiet om afgørelsen.

3. Er betingelserne for at anvende foranstaltninger til tidlig indgriben i artikel 27 opfyldt for et datterselskab af en modervirksomheden i Unionen, underretter og hører den kompetente myndighed, som er ansvarlig for tilsynet på individuelt niveau, og som agter at træffe foranstaltninger i henhold til disse artikler, EBA og den konsoliderende tilsynsmyndighed.

Efter modtagelsen af underretningen kan den konsoliderende tilsynsmyndighed vurdere de sandsynlige konsekvenser for koncernen eller for koncernenheder i andre medlemsstater af, at der anvendes foranstaltninger i henhold til artikel 27 over for instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d). Den konsoliderende tilsynsmyndighed underretter den kompetente myndighed om denne vurdering inden for tre dage.

Efter denne underretning og høring beslutter den kompetente myndighed, om der skal anvendes en foranstaltning til tidlig indgriben. I afgørelsen tages der behørigt hensyn til den konsoliderende tilsynsmyndigheds vurdering. Den kompetente myndighed underretter EBA, den konsoliderende tilsynsmyndighed og de øvrige kompetente myndigheder i tilsynskollegiet om afgørelsen.

4. Hvis mere end én kompetent myndighed agter at anvende en foranstaltning til tidlig indgriben i artikel 27 for mere end et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), vurderer den konsoliderende tilsynsmyndighed og de øvrige relevante kompetente myndigheder, om det er mere hensigtsmæssigt at udpege den samme administrator for alle de berørte enheder eller at koordinere anvendelsen af nogle af foranstaltningerne til tidlig indgriben på mere end ét institut eller én enhed, med henblik på at fremme løsninger, der genopretter det berørte instituts eller den berørte enheds finansielle stilling. Vurderingen udmønter sig i en fælles afgørelse fra den konsoliderende tilsynsmyndighed og de øvrige relevante kompetente myndigheder. Den fælles afgørelse skal foreligge senest fem dage efter den i stk. 1 nævnte underretning. Den fælles afgørelse skal være begrundet og fremgå af et dokument, som den konsoliderende tilsynsmyndighed sender til modervirksomheden i Unionen.

EBA kan efter anmodning fra en kompetent myndighed bistå de kompetente myndigheder med at nå til enighed i overensstemmelse med artikel 31 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Foreligger der ikke nogen fælles afgørelse inden for fem dage, kan den konsoliderende tilsynsmyndighed og datterselskabernes kompetente myndigheder selv træffe individuelle afgørelser om udpegelse af en midlertidig administrator for institutter og enheder som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), som de har ansvar for, og om anvendelse af de andre foranstaltninger til tidlig indgriben."

c) Stk. 6 affattes således:

"6. EBA kan efter anmodning af enhver kompetent myndighed bistå de kompetente myndigheder, som agter at anvende en eller flere af foranstaltningerne i nærværende direktivs artikel 27, stk. 1a, litra a), med henblik på punkt 4), 10), 11) og 19) i nærværende direktivs bilag, afsnit A, eller nærværende direktivs artikel 27, stk. 1a, litra c) eller d), med at nå til enighed i overensstemmelse med artikel 19, stk. 3, i forordning (EU) nr. 1093/2010."

15) Følgende indsættes som artikel 30a:

"Artikel 30a

Forberedelse af afvikling

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder uden ophold underretter afviklingsmyndighederne om følgende:

a) enhver af de foranstaltninger, der er omhandlet i artikel 104, stk. 1, i direktiv 2013/36/EU, og som de pålægger et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), i nærværende direktiv at træffe

b) hvis tilsynsaktiviteterne viser, at betingelserne i nærværende direktivs artikel 27, stk. 1, er opfyldt for et institut eller en enhed som omhandlet i dette direktivs artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), vurderingen af, at disse betingelser er opfyldt, uanset eventuelle foranstaltninger til tidlig indgriben

c) anvendelsen af enhver af de foranstaltninger til tidlig indgriben, der er omhandlet i artikel 27.

De kompetente myndigheder overvåger i samarbejde med afviklingsmyndighederne nøje instituttets eller enhedens situation og dets/dens overholdelse af de foranstaltninger, der er omhandlet i første afsnit, litra a), og har til formål at afhjælpe en forværring af instituttets eller enhedens situation, og af de foranstaltninger til tidlig indgriben, der er omhandlet i første afsnit, litra c).

2. De kompetente myndigheder underretter hurtigst muligt afviklingsmyndighederne, hvis de mener, at der er en væsentlig risiko for, at en eller flere af omstændighederne i artikel 32, stk. 4, ville finde anvendelse på et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d). Underretningen skal indeholde:

a) årsagen til underretningen

b) en oversigt over de foranstaltninger, der kan forhindre, at instituttet eller enheden bliver nødlidende inden for en rimelig tidsramme, deres forventede indvirkning på instituttet eller enheden, for så vidt angår de omstændigheder,

der er omhandlet i artikel 32, stk. 4, og den forventede tidsramme for gennemførelsen af disse foranstaltninger.

Efter at have modtaget den i første afsnit omhandlede underretning vurderer afviklingsmyndighederne i tæt samarbejde med de kompetente myndigheder, hvad der udgør en rimelig tidsramme for vurderingen af betingelsen i artikel 32, stk. 1, litra b), under hensyntagen til hastigheden af forværringen af forholdene i instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), behovet for effektivt at gennemføre afviklingsstrategien og andre relevante overvejelser. Afviklingsmyndighederne meddeler hurtigst muligt denne vurdering til de kompetente myndigheder.

Efter den i første afsnit omhandlede underretning overvåger de kompetente myndigheder og afviklingsmyndighederne i tæt samarbejde situationen for instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), gennemførelsen af alle relevante foranstaltninger inden for deres forventede tidsramme og enhver anden relevant udvikling. Med henblik herpå mødes afviklingsmyndighederne og de kompetente myndigheder regelmæssigt og med en hyppighed, der fastsættes af afviklingsmyndighederne under hensyntagen til sagens omstændigheder. De kompetente myndigheder og afviklingsmyndighederne udveksler uden ophold alle relevante oplysninger.

3. De kompetente myndigheder giver afviklingsmyndighederne alle de oplysninger, som afviklingsmyndighederne anmoder om, og som er nødvendige for følgende:

a) ajourføring af afviklingsplanen og forberedelse af den eventuelle afvikling af instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d).

b) værdiansættelsen som omhandlet i artikel 36.

Hvis sådanne oplysninger ikke allerede er tilgængelige for de kompetente myndigheder, samarbejder og koordinerer afviklingsmyndighederne og de kompetente myndigheder om at indhente disse oplysninger. Med henblik herpå har de kompetente myndigheder beføjelse til at kræve, at instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), fremlægger sådanne oplysninger, herunder gennem kontrolbesøg på stedet, og fremlægger disse oplysninger for afviklingsmyndighederne.

4. Afviklingsmyndighedernes beføjelser omfatter beføjelser til at markedsføre instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), over for potentielle købere eller træffe foranstaltninger med henblik på en sådan markedsføring, eller kræve, at instituttet eller enheden gør dette, med følgende formål:

a) at forberede afviklingen af det pågældende institut eller den pågældende enhed med forbehold af betingelserne i artikel 39, stk. 2, og fortrolighedsbestemmelserne i artikel 84

b) at markedsføringen kan indgå i afviklingsmyndighedens vurdering af den i artikel 32, stk. 1, litra b), omhandlede betingelse.

5. Med henblik på stk. 4 har afviklingsmyndighederne beføjelse til at anmode instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), om at oprette en digital platform til deling af de oplysninger, der er nødvendige for markedsføringen af det pågældende institut eller den pågældende enhed, med

potentielle købere eller med rådgivere og valuarer, der er engageret af afviklingsmyndigheden.

6. Konstateringen af, at betingelserne i artikel 27, stk. 1, er opfyldt, og den forudgående vedtagelse af foranstaltninger til tidlig indgriben er ikke nødvendige betingelser for, at afviklingsmyndighederne kan forberede afviklingen af instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), eller udøve den beføjelse, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 4 og 5.

7. Afviklingsmyndighederne underretter uden ophold de kompetente myndigheder om enhver foranstaltning, der træffes i henhold til stk. 4 og 5.

8. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder og afviklingsmyndighederne arbejder tæt sammen:

a) når det overvejes at træffe de foranstaltninger, som omhandlet i denne artikels stk. 1, første afsnit, litra a), der har til formål at afhjælpe en forværring af situationen for et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), samt de foranstaltninger, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 1, første afsnit, litra c)

b) når det overvejes at træffe en af de foranstaltninger, der er omhandlet i stk. 4 og 5

c) under gennemførelsen af de foranstaltninger, der er omhandlet i dette afsnits litra a) og b).

De kompetente myndigheder og afviklingsmyndighederne sikrer, at disse foranstaltninger og tiltag er konsekvente, koordinerede og effektive."

16) Artikel 31, stk. 2, litra c) og d), affattes således:

"c) at beskytte offentlige midler ved at minimere afhængigheden af ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige, navnlig når den ydes over en medlemsstats budget

d) at beskytte indskydere, samtidig med at tab for indskudsgarantiordninger minimeres, og at beskytte investorer, der er omfattet af direktiv 97/9/EF".

17) I artikel 32 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 1 og 2 affattes således:

"1. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne træffer en afviklingshandling over for et institut, hvis afviklingsmyndighederne efter at have modtaget en meddelelse i henhold til stk. 2 eller på eget initiativ i henhold til proceduren i stk. 2 fastslår, at alle følgende betingelser er opfyldt:

a) instituttet er nødlidende eller forventeligt nødlidende

b) det ser under hensyntagen til tidsfaktoren, behovet for en effektiv gennemførelse af afviklingsstrategien og andre relevante omstændigheder ikke ud til, at nogen andre foranstaltninger iværksat af den private sektor, herunder foranstaltninger vedrørende en institutsikringsordning, tilsynsforanstaltninger, foranstaltninger til tidlig indgriben eller nedskrivning eller konvertering af relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver som omhandlet i artikel 59, stk. 2, over for instituttet inden for en passende tidshorisont vil kunne forhindre, at instituttet bliver nødlidende

c) en afviklingshandling er begrundet i almene hensyn, jf. stk. 5.

2. Medlemsstaterne sikrer, at den kompetente myndighed foretager en vurdering af betingelsen i stk. 1, litra a), efter at have hørt afviklingsmyndigheden.

Medlemsstaterne kan bestemme, at vurderingen af betingelsen i stk. 1, litra a), ud over af den kompetente myndighed også kan foretages af afviklingsmyndigheden efter høring af den kompetente myndighed, såfremt afviklingsmyndighederne i henhold til national ret har de nødvendige værktøjer til at kunne foretage den pågældende vurdering, navnlig tilstrækkelig adgang til de relevante oplysninger. I så fald sikrer medlemsstaterne, at den kompetente myndighed uden ophold giver afviklingsmyndigheden alle relevante oplysninger, som sidstnævnte anmoder om at foretage sin vurdering, før eller efter at den er blevet underrettet af afviklingsmyndigheden om, at den har til hensigt at foretage denne vurdering.

Vurderingen af betingelsen i stk. 1, litra b), foretages af afviklingsmyndigheden i tæt samarbejde med den kompetente myndighed. Den kompetente myndighed forsyner uden ophold afviklingsmyndigheden med alle relevante oplysninger, som denne anmoder om med henblik på at udføre sin vurdering. Den kompetente myndighed kan også underrette afviklingsmyndigheden om, at den anser betingelsen i stk. 1, litra b), for at være opfyldt."

b) Stk. 4 ændres som følger:

i) Første afsnit, litra d), affattes således:

"d) der kræves ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige, medmindre en sådan støtte ydes i en af de former, der er omhandlet i artikel 32c".

ii) Andet til femte afsnit udgår.

c) Stk. 5 affattes således:

"5. Med henblik på stk. 1, litra c), anses en afviklingshandling for at være begrundet i almene hensyn, hvis en sådan handling er nødvendig for at nå afviklingsmålene og står i rimeligt forhold til et eller flere af disse, jf. artikel 31, og hvis en likvidation af instituttet ved almindelig insolvensbehandling ikke ville opfylde disse mål i samme omfang.

Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndigheden, når den foretager den i første afsnit omhandlede vurdering, på grundlag af de oplysninger, den råder over på tidspunktet for denne vurdering, tager hensyn til og sammenligner al ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige, som med rimelighed kan forventes at blive ydet til instituttet, både i tilfælde af afvikling og i tilfælde af likvidation i overensstemmelse med gældende national lovgivning."

18) Artikel 32a og 32b affattes således:

"*Artikel 32a*

Betingelser for afvikling for så vidt angår et centralt organ og kreditinstitutter, som er fast tilknyttet et centralt organ

Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne kan træffe afviklingshandlinger over for et centralt organ og alle kreditinstitutter, som er fast tilknyttet til et sådant organ, og som indgår i samme afviklingskoncern, når det centrale organ og alle

kreditinstitutter, som er fast tilknyttet det, eller den afviklingskoncern, som de tilhører, som helhed opfylder betingelserne i artikel 32, stk. 1.

Artikel 32b

Behandling for institutter og enheder, der ikke er omfattet af afviklingshandlinger

1. Medlemsstaterne sikrer, at når en afviklingsmyndighed konstaterer, at et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), opfylder betingelserne i artikel 32, stk. 1, litra a) og b), men ikke betingelsen i artikel 32, stk. 1, litra c), har den relevante nationale administrative eller retslige myndighed beføjelse til uden ophold at indlede proceduren for likvidation af instituttet eller enheden på en velordnet måde i overensstemmelse med gældende national ret.

2. Medlemsstaterne sikrer, at et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), som afvikles på en velordnet måde i overensstemmelse med gældende national ret, forlader markedet eller bringer sine bankaktiviteter til ophør inden for en rimelig tidsfrist.

3. Medlemsstaterne sikrer, at når en afviklingsmyndighed konstaterer, at et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), opfylder betingelserne i artikel 32, stk. 1, litra a) og b), men ikke betingelsen i artikel 32, stk. 1, litra c), er konstateringen af, at instituttet eller enheden er nødlidende eller forventeligt nødlidende i henhold til artikel 32, stk. 1, litra a), en betingelse for den kompetente myndigheds inddragelse af tilladelsen i henhold til artikel 18 i direktiv 2013/36/EU.

4. Medlemsstaterne sikrer, at inddragelsen af tilladelsen, der er givet til et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), er en tilstrækkelig betingelse for, at den relevante nationale administrative eller retslige myndighed uden ophold kan indlede proceduren for likvidation af instituttet eller enheden på en velordnet måde i overensstemmelse med gældende national ret."

19) Følgende indsættes som artikel 32c:

"Artikel 32c

Ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige

1. Medlemsstaterne sikrer, at der kun undtagelsesvis kan ydes ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige uden for afviklingshandlingen til et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), i et af følgende tilfælde, og forudsat at den ekstraordinære finansielle støtte fra det offentlige opfylder de betingelser og krav, der er fastsat i Unionens statsstøtteregler:

a) Den ekstraordinære finansielle støtte fra det offentlige antager en af følgende former for at undgå eller afhjælpe en alvorlig forstyrrelse i en medlemsstats økonomi og bevare den finansielle stabilitet:

   i) en statsgaranti til dækning af likviditetsfaciliteter, der stilles til rådighed af centralbankerne i overensstemmelse med centralbankernes vilkår

   ii) en statsgaranti for nyligt udstedte forpligtelser

   iii) en erhvervelse af andre kapitalgrundlagsinstrumenter end egentlige kernekapitalinstrumenter eller af andre kapitalinstrumenter eller anvendelse af foranstaltninger vedrørende værdiforringede aktiver med

priser, varighed og andre vilkår, der ikke giver det pågældende institut eller den pågældende enhed en uberettiget fordel, når hverken de omstændigheder, der er omhandlet i artikel 32, stk. 4, litra a), b) eller c), eller de omstændigheder, der er omhandlet i artikel 59, stk. 3, er til stede på det tidspunkt, hvor støtten fra det offentlige ydes.

b) Den ekstraordinære finansielle støtte fra det offentlige tager form af et indgreb fra en indskudsgarantiordning for at bevare kreditinstituttets finansielle soliditet og langsigtede levedygtighed i overensstemmelse med betingelserne i artikel 11a og 11b i direktiv 2014/49/EU, forudsat at ingen af de omstændigheder, der er omhandlet i artikel 32, stk. 4, er til stede.

c) Den ekstraordinære finansielle støtte fra det offentlige tager form af et indgreb fra en indskudsgarantiordning i forbindelse med afvikling af et institut i henhold til artikel 32b og i overensstemmelse med betingelserne i artikel 11, stk. 5, i direktiv 2014/49/EU.

d) Den ekstraordinære finansielle støtte fra det offentlige tager form af statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, i TEUF, der ydes i forbindelse med afviklingen af instituttet eller enheden i henhold til artikel 32b i nærværende direktiv, bortset fra støtte ydet af en indskudsgarantiordning i henhold til artikel 11, stk. 5, i direktiv 2014/49/EU.

2. De støtteforanstaltninger, der er omhandlet i stk. 1, litra a), skal opfylde alle følgende betingelser:

a) Foranstaltningerne er begrænset til solvente institutter eller enheder som bekræftet af den kompetente myndighed.

b) Foranstaltningerne er af forebyggende og midlertidig karakter og er baseret på en på forhånd fastlagt exitstrategi, der er godkendt af den kompetente myndighed, herunder en klart angivet udløbsdato, salgsdato eller tilbagebetalingsplan for alle de foranstaltninger, der er truffet.

c) Foranstaltningerne står i et rimeligt forhold til målet om at afhjælpe følgerne af den alvorlige forstyrrelse eller at bevare den finansielle stabilitet.

d) Foranstaltningerne anvendes ikke til at udligne tab, som instituttet eller enheden har lidt eller sandsynligvis vil lide i den nærmeste fremtid.

Med henblik på første afsnit, litra a), anses et institut eller en enhed for at være solvent, hvis den kompetente myndighed har konkluderet, at der ikke er sket eller der i de 12 følgende måneder sandsynligvis ikke vil ske nogen overtrædelse af nogen af kravene i artikel 92, stk. 1, i forordning (EU) nr. 575/2013, artikel 104a i direktiv 2013/36/EU, artikel 11, stk. 1, i forordning (EU) 2019/2033, artikel 40 i direktiv (EU) 2019/2034 eller de relevante gældende krav i EU-retten eller national lovgivning.

Med henblik på første afsnit, litra d), kvantificerer den relevante kompetente myndighed de tab, som instituttet eller enheden har lidt eller sandsynligvis vil lide. Denne kvantificering baseres som minimum på instituttets eller enhedens balance, forudsat at balancen er i overensstemmelse med de gældende regnskabsregler og -standarder, som bekræftet af en uafhængig ekstern revisor, og, hvis det er muligt, på kvalitetskontroller af aktiver foretaget af Den Europæiske Centralbank, EBA eller nationale myndigheder eller, hvor det er relevant, under kontrolbesøg på stedet foretaget af den kompetente myndighed.

De støtteforanstaltninger, der er omhandlet i stk. 1, litra a), nr. iii), begrænses til foranstaltninger, der af den kompetente myndighed er blevet vurderet som nødvendige for at opretholde instituttets eller enhedens solvens ved at afhjælpe det kapitalunderskud, der er konstateret i det negative scenario med stresstest på nationalt plan, EU-plan eller SSM-plan eller tilsvarende øvelser, der gennemføres af Den Europæiske Centralbank, EBA eller nationale myndigheder, hvis det er relevant, og som er bekræftet af den kompetente myndighed.

Uanset stk. 1, litra a), nr. iii), er erhvervelse af egentlige kernekapitalinstrumenter undtagelsesvis tilladt, hvis det konstaterede underskud er af en sådan art, at erhvervelsen af andre kapitalgrundlagsinstrumenter eller andre kapitalinstrumenter ikke ville gøre det muligt for det pågældende institut eller den pågældende enhed at afhjælpe sit kapitalunderskud, der er konstateret i det negative scenario med den relevante stresstest eller en tilsvarende øvelse. Værdien af erhvervede egentlige kernekapitalinstrumenter må ikke overstige 2 % af det pågældende instituts eller den pågældende enheds samlede risikoeksponeringsbeløb beregnet i overensstemmelse med artikel 92, stk. 3, i forordning (EU) nr. 575/2013.

Hvis en af de støtteforanstaltninger, der er omhandlet i stk. 1, litra a), ikke indløses, tilbagebetales eller på anden måde bringes til ophør i overensstemmelse med betingelserne i den exitstrategi, der blev fastlagt på tidspunktet for indrømmelsen af en sådan foranstaltning, konkluderer den kompetente myndighed, at betingelsen i artikel 32, stk. 1, litra a), er opfyldt for det institut eller den enhed, der har modtaget støtteforanstaltningerne, og meddeler denne vurdering til den pågældende afviklingsmyndighed.

3. EBA udsteder senest den [Publikationskontoret: Indsæt venligst datoen = et år efter datoen for dette direktivs ikrafttræden] retningslinjer i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 om den type test, revision eller øvelse, der er omhandlet i stk. 2, fjerde afsnit, som kan føre til de støtteforanstaltninger, der er omhandlet i stk. 1, litra a), nr. iii)."

20) Artikel 33, stk. 2, affattes således:

"2. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne træffer afviklingshandlinger over for en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra c) eller d), hvis den pågældende enhed opfylder betingelserne i artikel 32, stk. 1.

Med henblik herpå anses en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra c) eller d), for at være nødlidende eller forventeligt nødlidende i en af følgende situationer:

a) Enheden opfylder en eller flere af betingelserne i artikel 32, stk. 4, litra b), c) eller d).

b) Enheden overtræder væsentlige bestemmelser, eller der er objektive elementer, der viser, at enheden i nær fremtid i væsentlig grad vil overtræde de gældende krav, der er fastsat i forordning (EU) nr. 575/2013 eller i direktiv 2013/36/EU."

21) I artikel 33a foretages følgende ændringer:

a) Stk. 8, første afsnit, affattes således:

Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne uden ophold underretter det institut eller den enhed, der er omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), og de myndigheder, der er omhandlet i artikel 83, stk. 2, litra a)-h), når de udøver beføjelsen i nærværende artikels stk. 1, efter, at det er konstateret, at

instituttet eller enheden er nødlidende eller forventeligt nødlidende i henhold til artikel 32, stk. 1, litra a), og inden afgørelsen om afvikling træffes."

b) I stk. 9 tilføjes følgende som andet afsnit:

"Uanset første afsnit sikrer medlemsstaterne, at indskyderne, når sådanne beføjelser udøves i forbindelse med berettigede indskud, og disse indskud ikke anses for indisponible med henblik på direktiv 2014/49/EU, har adgang til et passende dagligt beløb fra disse indskud."

22) I artikel 35 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 1 affattes således:

"1. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne kan udpege en administrator til at overtage eller samarbejde med ledelsesorganet for det institut, der er under afvikling, eller broinstituttet. Afviklingsmyndighederne offentliggør udpegelsen af en administrator. Afviklingsmyndighederne sikrer, at administratoren har de nødvendige kvalifikationer og evner samt den fornødne viden til at kunne varetage sine opgaver.

Artikel 91 i direktiv 2013/36/EU finder ikke anvendelse på udpegelse af administratorer."

b) Stk. 2, første punktum, affattes således:

Administratoren har alle de beføjelser, der tillægges aktionærerne og ledelsesorganet for det institut, der er under afvikling, eller broinstituttet."

c) Stk. 5 affattes således:

"5. Medlemsstaterne stiller krav om, at administratoren med jævne mellemrum, der fastsættes af afviklingsmyndigheden, og i begyndelsen og slutningen af sit mandat udarbejder rapporter til den udpegende afviklingsmyndighed om den økonomiske og finansielle situation for det institut, der er under afvikling, eller broinstituttet og om de handlinger, administratoren har udført i forbindelse med sine opgaver."

23) I artikel 36 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 1, første punktum, affattes således:

"1. Før afviklingsmyndighederne afgør, om betingelserne for nedskrivning eller for nedskrivning eller konvertering af relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver som omhandlet i artikel 59 er opfyldt, sikrer de, at der foretages en rimelig, forsigtig og realistisk værdiansættelse af instituttets eller enhedens, jf. artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), aktiver og passiver af en person, som er uafhængig af alle offentlige myndigheder, herunder afviklingsmyndigheden, og instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d)."

b) Følgende stykke 7a indsættes:

"7a Hvor det er nødvendigt for at indgå i de beslutninger, der er omhandlet i stk. 4, litra c) og d), supplerer valuaren oplysningerne i stk. 6, litra c), med et skøn over værdien af de ikkebalanceførte aktiver og passiver, herunder eventualforpligtelser og -aktiver."

24) I artikel 37 tilføjes følgende som stk. 11:

"11. EBA overvåger afviklingsmyndighedernes handlinger og forberedelse for at sikre en effektiv gennemførelse af afviklingsværktøjerne og -beføjelserne i tilfælde af afvikling. EBA aflægger rapport til Kommissionen om status for eksisterende praksis og mulige forskelle mellem medlemsstaterne senest den... [Publikationskontoret: Indsæt venligst datoen = to år efter datoen for dette direktivs ikrafttræden] og overvåger gennemførelsen af eventuelle henstillinger i rapporten, hvis det er relevant.

Den i første afsnit omhandlede rapport skal mindst dække følgende:

a) de ordninger, der er indført for at gennemføre bail-in-værktøjet, og graden af engagement med finansielle markedsinfrastrukturer og tredjelandsmyndigheder, hvor det er relevant

b) de ordninger, der er indført for at gøre anvendelsen af andre afviklingsværktøjer operationel

c) graden af gennemsigtighed over for relevante interessenter med hensyn til de ordninger, der er omhandlet i litra a) og b)."

25) I artikel 40 foretages følgende ændringer:

a) I stk. 1 affattes indledningen således:

"For at broinstitutværktøjet kan få virkning og under hensyntagen til, at kritiske funktioner skal opretholdes i broinstituttet, eller for at forfølge et eller flere af afviklingsmålene sikrer medlemsstaterne, at afviklingsmyndighederne har beføjelse til at overføre følgende til et broinstitut:".

b) Stk. 2, andet afsnit, affattes således:

"Anvendelsen af bail-in-værktøjet som omhandlet i artikel 43, stk. 2, litra b), må ikke indskrænke afviklingsmyndighedens mulighed for at kontrollere broinstituttet. Hvis anvendelsen af bail-in-værktøjet gør det muligt at tilvejebringe broinstituttets kapital fuldt ud gennem konvertering af passiver, der er omfattet af bail-in, til aktier eller andre typer kapitalinstrumenter, kan kravet om, at broinstituttet ejes helt eller delvist af en eller flere offentlige myndigheder, fraviges."

26) Artikel 42, stk. 5, litra b), affattes således:

"b) overførslen er nødvendig for at sikre, at instituttet under afvikling, broinstituttet eller selve porteføljeadministrationsinstrumentet fungerer korrekt, eller".

27) I artikel 44 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 1 affattes således:

"1. Medlemsstaterne sikrer, at bail-in-værktøjet kan anvendes på alle passiver, herunder passiver, der giver anledning til en regnskabsmæssige hensættelse, i et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), som ikke er udelukket fra dette værktøjs anvendelsesområde i henhold til nærværende artikels stk. 2 eller 3."

b) Stk. 5 affattes således:

"5. Afviklingsfinansieringsordningen kan yde et bidrag som omhandlet i stk. 4, hvis alle følgende betingelser er opfyldt:

a) Der er ydet et bidrag med henblik på tabsabsorbering og rekapitalisering svarende til et beløb på mindst 8 % af de samlede passiver, herunder kapitalgrundlaget i instituttet under afvikling, målt i overensstemmelse med den værdiansættelse, der er omhandlet i artikel 36, af aktionærer og indehaverne af andre ejerskabsinstrumenter, indehavere af relevante kapitalinstrumenter og andre passiver, der er omfattet af bail-in, ved hjælp af reduktion, nedskrivning eller konvertering i henhold til artikel 48, stk. 1, og artikel 60, stk. 1, og af indskudsgarantiordningen i henhold til artikel 109, hvor det er relevant.

b) Bidraget til afviklingsfinansieringsordningen overstiger ikke 5 % af de samlede passiver, herunder kapitalgrundlaget i instituttet under afvikling, målt i overensstemmelse med den værdiansættelse, der er omhandlet i artikel 36."

c) Stk. 7 affattes således:

"7. Afviklingsfinansieringsordningen kan yde et bidrag fra midler, der er rejst gennem ex ante-bidrag som omhandlet i artikel 100, stk. 6, og artikel 103, og som endnu ikke er blevet anvendt, forudsat at alle følgende betingelser er opfyldt:

a) Afviklingsfinansieringsordningen har ydet et bidrag i henhold til stk. 4, og grænsen på 5 % som omhandlet i stk. 5, litra b), er nået.

b) Alle passiver, der rangerer lavere end indskud, og som ikke er udelukket fra bail-in i henhold til artikel 44, stk. 2, og artikel 44 (3), er blevet nedskrevet eller konverteret fuldt ud.

Under ekstraordinære omstændigheder, som et alternativ eller som supplement til bidraget fra afviklingsfinansieringsordningen som omhandlet i første afsnit, kan afviklingsmyndigheden, hvis betingelserne i første afsnit er opfyldt, søge yderligere finansiering fra alternative finansieringskilder."

28) I artikel 44a tilføjes følgende som stk. 8:

"8. Senest den... [Publikationskontoret: Indsæt venligst datoen = 24 måneder efter datoen for dette direktivs ikrafttræden] aflægger EBA rapport til Kommissionen om anvendelsen af nærværende artikel. Rapporten skal sammenligne de foranstaltninger, som medlemsstaterne har truffet for at overholde nærværende artikel, analysere deres effektivitet med hensyn til at beskytte detailinvestorer og vurdere deres indvirkning på grænseoverskridende transaktioner.

På grundlag af denne rapport kan Kommissionen fremsætte lovgivningsmæssige forslag til ændring af nærværende direktiv."

29) Artikel 45, stk. 1, affattes således:

"1. Medlemsstaterne sikrer, at institutter og enheder som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) og d), til enhver tid opfylder kravene til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, hvis det kræves af, og som fastsat af, afviklingsmyndigheden i overensstemmelse med nærværende artikel og artikel 45a-45i."

30) I artikel 45b foretages følgende ændringer:

a) I stk. 4, 5 og 7 erstattes ordet "G-SII'er" af ordet "G-SII-enheder".

b) Stk. 8 ændres som følger:

i) I første afsnit erstattes ordet "G-SII'er" af ordet "G-SII-enheder".

ii) I andet afsnit, litra c), erstattes ordet "G-SII" af ordet "G-SII-enhed".

iii) I fjerde afsnit erstattes ordet "G-SII'er" af ordet "G-SII-enheder".

c) Følgende tilføjes som stk. 10:

"10. Afviklingsmyndighederne kan tillade afviklingsenheder at opfylde kravene i stk. 4, 5 og 7 ved hjælp af kapitalgrundlag eller passiver som omhandlet i stk. 1 og 3, når alle følgende betingelser er opfyldt:

a) For enheder, der er G-SII-enheder eller afviklingsenheder, der er omfattet af artikel 45c, stk. 5 eller 6, har afviklingsmyndigheden ikke reduceret kravet i nærværende artikels stk. 4 i henhold til nævnte stykkes første afsnit.

b) De passiver, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 1, og som ikke opfylder betingelsen i artikel 72b, stk. 2, litra d), i forordning (EU) nr. 575/2013, opfylder betingelserne i artikel 72b, stk. 4, litra b) -e), i nævnte forordning."

31) I artikel 45c foretages følgende ændringer:

a) I stk. 3, ottende afsnit, erstattes ordene "kritiske økonomiske funktioner" af ordene "kritiske funktioner".

b) Stk. 4 affattes således:

"4. EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, der præciserer den metode, som afviklingsmyndighederne skal anvende til at estimere det krav, der er omhandlet i artikel 104a i direktiv 2013/36/EU, og det kombinerede bufferkrav for:

a) afviklingsenheder på konsolideret afviklingskoncernniveau, hvis afviklingskoncernen ikke er omfattet af disse krav i henhold til direktiv 2013/36/EU

b) enheder, der ikke selv er afviklingsenheder, hvis enheden ikke er omfattet af disse krav i henhold til direktiv 2013/36/EU på samme grundlag som de krav, der er omhandlet i nærværende direktivs artikel 45f.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den [Publikationskontoret: Indsæt venligst datoen = 12 måneder efter datoen for dette ændringsdirektivs ikrafttræden].

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i dette stykkes første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010."

c) I stk. 7, ottende afsnit, erstattes ordene "kritiske økonomiske funktioner" af ordene "kritiske funktioner".

32) Følgende indsættes som artikel 45ca:

"*Artikel 45ca*

Fastsættelse af minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver for overførselsstrategier, der fører til udtræden af markedet

1. Ved anvendelsen af artikel 45c på en afviklingsenhed, hvis foretrukne afviklingsstrategi primært omfatter anvendelse af virksomhedssalgsværktøjet eller broinstitutværktøjet og dets udtræden af markedet, fastsætter afviklingsmyndigheden det rekapitaliseringsbeløb, der er omhandlet i artikel 45c, stk. 3, på en forholdsmæssig måde på grundlag af følgende kriterier, alt efter hvad der er relevant:

a) afviklingsenhedens størrelse, forretningsmodel, finansieringsmodel og risikoprofil samt dybden af det marked, hvor afviklingsenheden opererer

b) de aktier, andre ejerskabsinstrumenter, aktiver, rettigheder eller passiver, der skal overføres til en modtager som identificeret i afviklingsplanen, under hensyntagen til:

   i) afviklingsenhedens centrale forretningsområder og kritiske funktioner

   ii) de passiver, der er udelukket fra bail-in i henhold til artikel 44, stk. 2

   iii) de sikkerhedsforanstaltninger, der er omhandlet i artikel 73-80

c) den forventede værdi og omsættelighed af afviklingsenhedens aktier, andre ejerskabsinstrumenter, aktiver, rettigheder eller passiver, jf. litra b), under hensyntagen til:

   i) eventuelle væsentlige hindringer for afvikling, der er identificeret af afviklingsmyndigheden, og som er direkte forbundet med anvendelsen af virksomhedssalgsværktøjet eller broinstitutværktøjet

   ii) tab som følge af de aktiver, rettigheder eller passiver, der er tilbage i den resterende del af instituttet

d) om den foretrukne afviklingsstrategi omfatter overførsel af aktier eller andre ejerskabsinstrumenter udstedt af afviklingsenheden eller af alle eller en del af afviklingsenhedens aktiver, rettigheder og passiver

e) om den foretrukne afviklingsstrategi omfatter anvendelse af værktøjet til adskillelse af aktiver.

2. Hvis det i afviklingsplanen fastsættes, at enheden skal likvideres ved almindelig insolvensbehandling eller andre tilsvarende nationale procedurer, og det påtænkes at anvende indskudsgarantiordningen i henhold til artikel 11, stk. 5, i direktiv 2014/49/EU, tager afviklingsmyndigheden også hensyn til nærværende artikels stk. 1, når den foretager den vurdering, der er omhandlet i nærværende direktivs artikel 45c, stk. 2a, andet afsnit.

3. Anvendelsen af stk. 1 må ikke resultere i et beløb, der er højere end det beløb, der fremkommer ved anvendelse af artikel 45c, stk. 3."

33) Artikel 45d, stk. 1, indledningen, affattes således:

"Kravet i artikel 45, stk. 1, for en afviklingsenhed, som er en G-SII-enhed, består af følgende:"

34) Artikel 45f, stk. 1, tredje afsnit, affattes således:

"Uanset dette stykkes første og anden afsnit skal modervirksomheder i Unionen, der ikke selv er afviklingsenheder, men som er datterselskaber af tredjelandsenheder, opfylde kravene i artikel 45c og 45d på konsolideret grundlag."

35) I artikel 45l foretages følgende ændringer:

a) Stk. 1, litra a), affattes således:

"a) hvordan kravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, der er fastsat i overensstemmelse med artikel 45e eller 45f, er blevet gennemført på nationalt plan, herunder artikel 45ca, og navnlig om der har været forskelle mellem medlemsstaterne i de niveauer, der er fastsat for sammenlignelige enheder".

b) I stk. 3, andet afsnit, tilføjes følgende punktum:

"Den i stk. 2 omhandlede forpligtelse ophører med at gælde, efter at den anden rapport er forelagt."

36) Artikel 45m, stk. 4, affattes således:

"4. Kravene i artikel 45b, stk. 4 og 7, og artikel 45c, stk. 5 og 6, alt efter hvad der er relevant, finder ikke anvendelse i den periode på tre år, der følger efter den dato, hvor afviklingsenheden eller den koncern, som afviklingsenheden er en del af, er blevet identificeret som et G-SII eller et tredjelands-G-SII, eller afviklingsenheden begynder at befinde sig i den situation, der er omhandlet i artikel 45c, stk. 5 eller 6."

37) Artikel 46, stk. 2, første afsnit, affattes således:

"Den i denne artikels stk. 1 omhandlede vurdering fastsætter det beløb, hvormed passiver, der er omfattet af bail-in, skal nedskrives eller konverteres:

a) for at genoprette den egentlige kernekapitalprocent for det institut, der er under afvikling, eller, hvis det er relevant, fastsætte broinstituttets andel under hensyntagen til eventuelle kapitalbidrag fra afviklingsfinansieringsordningen i henhold til artikel 101, stk. 1, litra d), i nærværende direktiv

b) for at opretholde en tilstrækkelig markedstillid til instituttet under afvikling eller broinstituttet under hensyntagen til eventuelle eventualforpligtelser og sætte instituttet under afvikling i stand til i mindst et år fortsat at opfylde betingelserne for meddelelse af tilladelse og fortsat at udføre de aktiviteter, hvortil det er meddelt tilladelse i henhold til direktiv 2013/36/EU eller direktiv 2014/65/EU."

38) Artikel 47, stk. 1, litra b), nr. i), affattes således:

"i) relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver i overensstemmelse med artikel 59 udstedt af instituttet i henhold til den i artikel 59, stk. 2, omhandlede beføjelse eller".

39) Artikel 52 ændres således:

a) I stk. 1 tilføjes følgende afsnit:

"Under særlige omstændigheder kan afviklingsmyndigheden forlænge fristen på en måned for indgivelse af virksomhedsomlægningsplanen med yderligere en måned."

b) I stk. 5 tilføjes følgende afsnit:

"Afviklingsmyndigheden kan kræve, at instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), medtager yderligere elementer i virksomhedsomlægningsplanen."

40) Artikel 53, stk. 3, affattes således:

"3. Nedbringer en afviklingsmyndighed hovedstolen af et passiv eller det udestående beløb, der skal erlægges i forhold til et passiv, herunder et passiv, der giver anledning til en regnskabsmæssig hensættelse, til nul ved anvendelse af den beføjelse, der er omhandlet i artikel 63, stk. 1, litra e), behandles dette passiv eller enhver forpligtelse eller krav hidrørende herfra, som ikke er opstået på det tidspunkt, hvor beføjelsen udøves, som værende afviklet i alle henseender, og der skal ikke erlægges bevis herfor i nogen efterfølgende procedure vedrørende det institut, der er under afvikling, eller nogen efterfølgende enhed i nogen efterfølgende likvidation."

41) I artikel 55 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 1, litra b), affattes således:

"b) passivet er ikke et indskud som omhandlet i artikel 108, stk. 1, litra a) eller b)".

b) Stk. 2, femte og sjette afsnit, affattes således:

"Hvis afviklingsmyndigheden i forbindelse med vurderingen af afviklingsmulighederne for et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), i overensstemmelse med artikel 15 og 16 eller på ethvert andet tidspunkt konstaterer, at der inden for en kategori af passiver, som omfatter nedskrivningsrelevante passiver, er en mængde passiver, der ikke indeholder den i nærværende artikels stk. 1 omhandlede kontraktbestemmelse, og som sammen med de passiver, der er udelukket fra anvendelsen af bail-in-værktøjet i henhold til artikel 44, stk. 2, eller som sandsynligvis vil blive udelukket i henhold til artikel 44, stk. 3, beløber sig til mere end 10 % af den pågældende kategori, skal den straks vurdere virkningen af dette særlige forhold på det pågældende instituts eller den pågældende enheds afviklingsmuligheder, herunder indvirkningen på afviklingsmulighederne som følge af risikoen for at overtræde sikkerhedsforanstaltningerne for kreditor i artikel 73, når beføjelsen til at nedskrive eller konvertere nedskrivningsrelevante passiver anvendes.

Hvis afviklingsmyndigheden på grundlag af vurderingen, jf. dette stykkes femte afsnit, konkluderer, at passiverne, som ikke indeholder den i nærværende artikels stk. 1 omhandlede kontraktbestemmelse, skaber en væsentlig hindring for afvikling, anvender den i nødvendigt omfang de beføjelser, der er fastsat i artikel 17, til at fjerne den pågældende hindring for afvikling."

42) I artikel 59 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 3, litra e), affattes således:

"e) instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), kræver ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige, medmindre denne støtte ydes i en af de former, der er omhandlet i artikel 32c."

b) Stk. 4, litra b), affattes således:

"b) under hensyntagen til tidsplanen, behovet for effektivt at gennemføre nedskrivnings- og konverteringsbeføjelserne eller afviklingsstrategien for afviklingskoncernen og andre relevante omstændigheder er der ingen rimelig udsigt til, at nogen foranstaltning, herunder alternative foranstaltninger fra den private sektor, tilsynsforanstaltninger eller foranstaltninger til tidlig indgriben, bortset fra nedskrivning eller konvertering af kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver som omhandlet i stk. 1a, vil kunne forhindre,

at instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), eller koncernen inden for en rimelig tidsfrist bliver nødlidende."

43) I artikel 63 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 1 ændres som følger:

i) Litra m) affattes således:

"m) beføjelsen til at kræve, at den kompetente myndighed vurderer erhververen af en kvalificeret deltagelse rettidigt ved hjælp af en undtagelse fra tidsfristerne fastsat i artikel 22 i direktiv 2013/36/EU og artikel 12 i direktiv 2014/65/EU".

ii) Som litra n) tilføjes:

"n) beføjelsen til at fremsætte anmodninger i henhold til artikel 17, stk. 5, i forordning (EU) nr. 596/2014 på vegne af det institut, der er under afvikling."

b) Stk. 2, litra a), affattes således:

"a) med forbehold af artikel 3, stk. 6, og artikel 85, stk. 1, krav om at opnå godkendelse eller samtykke fra enhver offentlig eller privat person, herunder aktionærerne eller kreditorerne i det institut, der er under afvikling, og de kompetente myndigheder med henblik på artikel 22-27 i direktiv 2013/36/EU".

44) Artikel 71a, stk. 3, affattes således:

"3. Stk. 1 finder anvendelse på enhver finansiel kontrakt, der opfylder samtlige følgende krav:

a) Kontrakten skaber en ny forpligtelse eller væsentligt ændrer en eksisterende forpligtelse efter ikrafttrædelsen af de bestemmelser, der er vedtaget på nationalt plan med henblik på gennemførelse af denne artikel.

b) Kontrakten indeholder bestemmelser om udøvelse af en eller flere opsigelsesrettigheder eller rettigheder til at gøre sikkerhedsrettigheder gældende, som artikel 33a, 68, 69, 70 eller 71 ville finde anvendelse på, hvis den finansielle kontrakt var omfattet af en medlemsstats lovgivning."

45) I artikel 74, stk. 3, tilføjes som litra d):

"d) ved fastsættelsen af de tab, som indskudsgarantiordningen ville have lidt, hvis instituttet var blevet likvideret ved almindelig insolvensbehandling, anvende de kriterier og den metode, der er omhandlet i artikel 11e i direktiv 2014/49/EU og i enhver delegeret retsakt vedtaget i henhold til nævnte artikel."

46) I artikel 88 indsættes som stk. 6a:

"6a. For at lette de opgaver, der er omhandlet i artikel 10, stk. 1, artikel 15, stk. 1, og artikel 17, stk. 1, og for at udveksle alle relevante oplysninger opretter og leder afviklingsmyndigheden for et institut med væsentlige filialer i andre medlemsstater et afviklingskollegium.

Afviklingsmyndigheden for instituttet som omhandlet i første afsnit beslutter, hvilke myndigheder der deltager i et møde eller i en aktivitet i afviklingskollegiet, under hensyntagen til relevansen af den aktivitet, der skal planlægges eller koordineres for disse myndigheder, navnlig den potentielle indvirkning på stabiliteten i det

finansielle system i de berørte medlemsstater og de opgaver, der er omhandlet i første afsnit.

Afviklingsmyndigheden for det i første afsnit omhandlede institut holder på forhånd alle medlemmer af afviklingskollegiet fuldt underrettet om afholdelsen af sådanne møder, de vigtigste emner, der skal drøftes, og de aktiviteter, der skal overvejes. Afviklingsmyndigheden for det i første afsnit omhandlede institut holder også rettidigt alle medlemmer af kollegiet fuldt underrettet om de tiltag, der vedtages på disse møder, eller de foranstaltninger, der gennemføres."

47) I artikel 91 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 1 affattes således:

"1. Konstaterer en afviklingsmyndighed, at et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), som er datterselskab af en koncern, opfylder betingelserne i artikel 32 eller 33, underretter denne myndighed uden ophold koncernafviklingsmyndigheden, hvis denne er en anden, den konsoliderende tilsynsmyndighed og medlemmerne af afviklingskollegiet for den pågældende koncern om nedenstående oplysninger:

a) afgørelsen om, at instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), opfylder betingelserne i artikel 32, stk. 1, litra a) og b), eller i artikel 33, stk. 1 eller 2, alt efter hvad der er relevant, eller betingelserne i artikel 33, stk. 4

b) resultatet af vurderingen af den i artikel 32, stk. 1, litra c), omhandlede betingelse

c) de afviklingshandlinger eller insolvensforanstaltninger, som afviklingsmyndigheden finder passende for det pågældende institut eller den pågældende enhed.

De i første afsnit omhandlede oplysninger kan indgå i de meddelelser, der i henhold til artikel 81, stk. 3, sendes til de adressater, der er omhandlet i nærværende stykkes første afsnit."

b) Stk. 7, andet afsnit, affattes således:

"EBA kan efter anmodning fra en afviklingsmyndighed bistå afviklingsmyndighederne med at nå frem til en fælles afgørelse i overensstemmelse med artikel 31, stk. 2, litra c), i forordning (EU) nr. 1093/2010."

48) Artikel 92, stk. 3, andet afsnit, affattes således:

"EBA kan efter anmodning fra en afviklingsmyndighed bistå afviklingsmyndighederne med at nå frem til en fælles afgørelse i overensstemmelse med artikel 31, stk. 2, litra c), i forordning (EU) nr. 1093/2010."

49) Artikel 97, stk. 4, affattes således:

"4. Afviklingsmyndighederne indgår ikkebindende samarbejdsaftaler med de relevante tredjelandsmyndigheder, der er omhandlet i stk. 2, hvis det er relevant. Disse ordninger skal være i overensstemmelse med EBA's rammeaftale.

De kompetente myndigheder indgår ikkebindende samarbejdsaftaler med de relevante tredjelandsmyndigheder, der er omhandlet i stk. 2, hvis det er relevant. Disse ordninger skal være i overensstemmelse med EBA's rammeaftale og skal sikre,

at de oplysninger, der videregives til tredjelandets myndigheder, er underlagt en garanti for, at krav om tavshedspligt, der mindst svarer til dem, der er omhandlet i artikel 53, stk. 1, i direktiv 2013/36/EU, overholdes."

50) I artikel 98, stk. 1, foretages følgende ændringer:

a) Den indledende sætning affattes således:

Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndigheder og kompetente ministerier kun udveksler fortrolige oplysninger, herunder genopretningsplaner, med relevante tredjelandsmyndigheder, såfremt følgende betingelser er opfyldt:".

b) Følgende tilføjes som andet og tredje afsnit:

"Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndigheder kun udveksler fortrolige oplysninger med relevante tredjelandsmyndigheder, såfremt følgende betingelser er opfyldt:

a) for så vidt angår oplysninger om inddrivelse og afvikling, betingelserne i første afsnit

b) for så vidt angår andre oplysninger, som de kompetente myndigheder har adgang til, betingelserne i artikel 55 i direktiv 2013/36/EU.

Med henblik på andet afsnit omfatter oplysninger om genopretning og afvikling alle oplysninger, der er direkte knyttet til de kompetente myndigheders opgaver i henhold til nærværende direktiv, navnlig genopretningsplanlægning og genopretningsplaner, foranstaltninger til tidlig indgriben og udvekslinger med afviklingsmyndigheder vedrørende afviklingsplanlægning, afviklingsplaner og afviklingshandlinger."

51) Artikel 101, stk. 2, affattes således:

"2. Hvis afviklingsmyndigheden beslutter, at anvendelsen af afviklingsfinansieringsordningen til formålene i nærværende artikels stk. 1 sandsynligvis medfører, at en del af de tab, som et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), har lidt, overføres til afviklingsfinansieringsordningen, finder principperne for anvendelse af afviklingsfinansieringsordningen, jf. artikel 44, anvendelse."

52) Artikel 102, stk. 3, første afsnit, affattes således:

"Hvis de til rådighed stående finansielle midler efter den indledende periode, jf. nærværende artikels stk. 1, falder til under målniveauet i nævnte stykke, skal der foretages regelmæssige opkrævninger i overensstemmelse med artikel 103, indtil målniveauet er nået. Afviklingsmyndighederne kan udskyde opkrævningen af regelmæssige bidrag i overensstemmelse med artikel 103 i et år eller mere, hvis det beløb, der skal opkræves, når op på et beløb, der står i rimeligt forhold til omkostningerne ved opkrævningsprocessen, forudsat at en sådan udsættelse ikke i væsentlig grad påvirker afviklingsmyndighedernes kapacitet til at anvende afviklingsfinansieringsordninger i henhold til artikel 101. Efter at målet er nået første gang, og de til rådighed stående finansielle midler efterfølgende er blevet reduceret til mindre end to tredjedele af målniveauet, sættes disse bidrag til et niveau, der gør det muligt at nå målniveauet inden for seks år."

53) I artikel 103 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 3 affattes således:

"3. De disponible finansielle midler, der skal tages i betragtning med henblik på at nå det i artikel 102 fastsatte målniveau, kan også omfatte uigenkaldelige betalingsforpligtelser, som er fuldt dækket ind af sikkerhedsstillelse med aktiver med lav risiko, der ikke er behæftet med tredjemandsrettigheder, og som er til rådighed og øremærket til anvendelse af afviklingsmyndighederne til de i artikel 101, stk. 1, fastsatte formål. Andelen af uigenkaldelige betalingsforpligtelser må ikke overstige 50 % af de samlede bidrag, der opkræves i overensstemmelse med nærværende artikel. Inden for denne grænse fastsætter afviklingsmyndigheden årligt andelen af uigenkaldelige betalingsforpligtelser af de samlede bidrag, der skal opkræves i henhold til nærværende artikel."

b) Som stk. 3a indsættes:

"3a Afviklingsmyndigheden indkalder de uigenkaldelige betalingsforpligtelser, der er indgået i henhold til nærværende artikels stk. 3, når det er nødvendigt at anvende afviklingsfinansieringsordningerne i henhold til artikel 101.

Hvis en enhed ophører med at være omfattet af artikel 1 og ikke længere er omfattet af forpligtelsen til at betale bidrag i henhold til nærværende artikels stk. 1, indkalder afviklingsmyndigheden de uigenkaldelige betalingsforpligtelser, der er indgået i henhold til stk. 3, og som stadig er forfaldne. Hvis det bidrag, der er knyttet til den uigenkaldelige betalingsforpligtelse, betales behørigt ved første indkaldelse, annullerer afviklingsmyndigheden forpligtelsen og tilbageleverer sikkerhedsstillelsen. Hvis bidraget ikke betales behørigt ved første indkaldelse, beslaglægger afviklingsmyndigheden sikkerhedsstillelsen og annullerer forpligtelsen."

54) Artikel 104, stk. 1, andet afsnit, affattes således:

"Ekstraordinære ex post-bidrag må ikke overstige tre gange 12,5 % af det målniveau, der er fastsat i artikel 102."

55) I artikel 108 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 1 affattes således:

"1. Medlemsstaterne sikrer, at følgende i deres nationale lovgivning om almindelig insolvensbehandling har samme prioritet, som er højere end den prioritet, der er fastsat for almindelige usikrede kreditorers fordringer:

a) indskud

b) indskud foretaget gennem filialer uden for Unionen af institutter, der er etableret i Unionen

c) indskudsgarantiordninger, der indtræder i dækkede indskyderes rettigheder og forpligtelser ved insolvens."

b) Følgende tilføjes som stk. 8 og 9:

"8. Hvis de afviklingsværktøjer, der er omhandlet i artikel 37, stk. 3, litra a) eller b), kun anvendes til at overføre en del af aktiverne, rettighederne eller passiverne i instituttet under afvikling, har afviklingsfinansieringsordningen et krav over for den resterende del af instituttet eller den resterende del af enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), for eventuelle udgifter og tab, som afviklingsfinansieringsordningen måtte have afholdt som

følge af bidrag til afvikling i henhold til artikel 101, stk. 1, i forbindelse med tab, som kreditorer ellers ville have båret.

9. Medlemsstaterne sikrer, at den afviklingsfinansieringsordnings fordringer, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 8 og i artikel 37, stk. 7, i deres nationale lovgivning om almindelig insolvensbehandling har en placering i prioritetsrækkefølgen, som er højere end den prioritet, der er fastsat for fordringer fra indskud og indskudsgarantiordninger i henhold til nærværende artikels stk. 1."

56) I artikel 109 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 1 og 2 affattes således:

"1. Medlemsstaterne sikrer, at hvis afviklingsmyndighederne for at forhindre indskydere i at bære tab træffer afviklingshandlinger over for et kreditinstitut, og forudsat at en sådan handling sikrer, at indskyderne fortsat har adgang til deres indskud, bidrager den indskudsgarantiordning, som kreditinstituttet er tilsluttet, med følgende beløb:

a) hvis bail-in-værktøjet anvendes uafhængigt eller i kombination med værktøjet til adskillelse af aktiver, det beløb, hvormed dækkede indskud ville være blevet nedskrevet eller konverteret med henblik på at absorbere tabene og rekapitalisere instituttet under afvikling i henhold til artikel 46, stk. 1, hvis dækkede indskud var omfattet af bail-in

b) hvis virksomhedssalgs- eller broinstitutværktøjerne anvendes uafhængigt eller i kombination med andre afviklingsværktøjer:

i) det beløb, der er nødvendigt for at dække forskellen mellem værdien af de dækkede indskud og af passiverne med samme eller højere prioritet end indskud og værdien af aktiverne i instituttet under afvikling, som skal overføres til en modtager, og

ii) hvis det er relevant, et beløb, der er nødvendigt for at sikre kapitalneutraliteten hos modtageren efter overførslen.

I de tilfælde, der er omhandlet i første afsnit, litra b), hvor overførslen til modtageren omfatter indskud, der ikke er dækkede indskud eller andre passiver, der er omfattet af bail-in, og afviklingsmyndigheden vurderer, at de omstændigheder, der er omhandlet i artikel 44, stk. 3, finder anvendelse på disse indskud eller passiver, skal indskudsgarantiordningen bidrage til:

a) det beløb, der er nødvendigt for at dække forskellen mellem værdien af indskud, herunder dækkede indskud, der ikke er dækkede indskud, og af passiverne med samme eller højere prioritet end indskud og værdien af aktiverne i instituttet under afvikling, som skal overføres til en modtager, og

b) hvis det er relevant, et beløb, der er nødvendigt for at sikre kapitalneutraliteten af overførslen for modtageren.

Medlemsstaterne sikrer, at når indskudsgarantiordningen har ydet et bidrag i de tilfælde, der er omhandlet i andet afsnit, afholder instituttet under afvikling sig fra at erhverve andele i andre selskaber samt udlodninger i forbindelse med egentlig kernekapital eller betalinger i forbindelse med hybride

kernekapitalinstrumenter eller fra andre aktiviteter, der kan føre til udgående pengestrømme.

I alle tilfælde må omkostningerne ved indskudsgarantiordningens bidrag ikke overstige omkostningerne ved tilbagebetaling til indskydere som beregnet af indskudsgarantiordningen i henhold til artikel 11e i direktiv 2014/49/EU.

Når det i form af en værdiansættelse i henhold til artikel 74 fastlægges, at omkostningerne ved indskudsgarantiordningens bidrag til afvikling var større end de tab, som den ville have lidt, hvis instituttet var blevet likvideret ved almindelig insolvensbehandling, er indskudsgarantiordningen berettiget til betaling af forskellen fra afviklingsfinansieringsordningen, jf. artikel 75.

2. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndigheden fastsætter indskudsgarantiordningens bidrag i overensstemmelse med stk. 1 efter at have hørt indskudsgarantiordningen om de anslåede omkostninger ved tilbagebetaling til indskydere i henhold til artikel 11e i direktiv 2014/49/EU og i overensstemmelse med betingelserne i artikel 36 i nærværende direktiv.

Afviklingsmyndigheden underretter den indskudsgarantiordning, som instituttet er tilsluttet, om sin afgørelse som omhandlet i første afsnit. Indskudsgarantiordningen gennemfører uden ophold nævnte afgørelse."

b) Som stk. 2a og 2b indsættes:

"2a Anvendes indskudsgarantiordningens midler i overensstemmelse med stk. 1, første afsnit, litra a), til at bidrage til rekapitaliseringen af det institut, der er under afvikling, sikrer medlemsstaterne, at indskudsgarantiordningen overfører sine beholdninger af aktier eller andre kapitalinstrumenter i instituttet under afvikling til den private sektor, så snart de kommercielle og finansielle forhold tillader det.

Medlemsstaterne sikrer, at indskudsgarantiordningen markedsfører de aktier og andre kapitalinstrumenter, der er omhandlet i første afsnit, åbent og gennemsigtigt, og at salget ikke begunstiger eller forskelsbehandler potentielle købere. Et sådant salg skal ske på kommercielle vilkår.

2b. Bidraget fra indskudsgarantiordningen i henhold til stk. 1, andet afsnit, medregnes i de tærskler, der er fastsat i artikel 44, stk. 5, litra a), og i artikel 44, stk. 8, litra a).

Hvis anvendelsen af indskudsgarantiordningen i henhold til stk. 1, andet afsnit, sammen med bidraget til tabsabsorbering og rekapitalisering fra aktionærerne og indehaverne af andre ejerskabsinstrumenter samt indehaverne af relevante kapitalinstrumenter og andre passiver, der er omfattet af bail-in, giver mulighed for at anvende afviklingsfinansieringsordningen, begrænses indskudsgarantiordningens bidrag til det beløb, der er nødvendigt for at nå de tærskler, der er fastsat i artikel 44, stk. 5, litra a), og i artikel 44, stk. 8, litra a). Efter indskudsgarantiordningens bidrag anvendes afviklingsfinansieringsordningen i overensstemmelse med de principper for anvendelse af afviklingsfinansieringsordningen, der er fastsat i artikel 44 og 101.

Første og andet afsnit finder dog ikke anvendelse på institutter, der er udpeget som likvidationsenheder i koncernafviklingsplanen eller i afviklingsplanen."

c) Stk. 3 udgår.

d) Stk. 5, andet og tredje afsnit, udgår.

57) I artikel 111, stk. 1, indsættes følgende litra e):

"e) manglende overholdelse af minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver som omhandlet i artikel 45e eller 45f."

58) I artikel 128 foretages følgende ændringer:

a) Overskriften affattes således:

"Samarbejde og informationsudveksling mellem institutter og myndigheder"

b) Følgende stykke tilføjes:

"Afviklingsmyndighederne, de kompetente myndigheder, EBA, Den Fælles Afviklingsinstans, ECB og andre medlemmer af Det Europæiske System af Centralbanker giver på dennes anmodning og inden for den fastsatte frist Kommissionen alle de oplysninger, der er nødvendige for udførelsen af dens opgaver i forbindelse med politikudvikling, herunder gennemførelse af konsekvensanalyser, udarbejdelse af lovgivningsforslag og deltagelse i lovgivningsprocessen. Kommissionen og Kommissionens personale er underlagt de krav om tavshedspligt, der er fastsat i artikel 88 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014 *, for så vidt angår de modtagne oplysninger."

---

* Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014 af 15. juli 2014 om ensartede regler og en ensartet procedure for afvikling af kreditinstitutter og visse investeringsselskaber inden for rammerne af en fælles afviklingsmekanisme og en fælles afviklingsfond og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT L 225 af 30.7.2014, s. 1).

59) Følgende indsættes som artikel 128a:

"Artikel 128a

Simuleringer af krisestyring

1. EBA koordinerer regelmæssige øvelser på EU-plan for at afprøve anvendelsen af nærværende direktiv, forordning (EU) nr. 806/2014 og direktiv 2014/49/EU i grænseoverskridende situationer, for så vidt angår alle følgende aspekter:

a) samarbejde mellem de kompetente myndigheder i forbindelse med genopretningsplanlægning

b) samarbejde mellem afviklingsmyndigheder og kompetente myndigheder før sammenbruddet og under afvikling af finansieringsinstitutter, herunder om gennemførelsen af afviklingsordninger vedtaget i henhold til artikel 18 i forordning (EU) nr. 806/2014.

2. EBA udarbejder en rapport med de vigtigste resultater og konklusioner af øvelserne. Rapporten offentliggøres."

Artikel 2

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør senest den [Publikationskontoret: Indsæt venligst datoen = 18 måneder efter datoen for dette direktivs ikrafttræden] de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv. De meddeler straks Kommissionen disse love og bestemmelser.

   De anvender disse love og bestemmelser fra den [Publikationskontoret: Indsæt venligst datoen = en dag efter datoen for dette ændringsdirektivs gennemførelse].

   Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 3

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende.*

Artikel 4

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den […].

På Europa-Parlamentets vegne	*På Rådets vegne*
Formand	*Formand*